

บทที่ 4

ผลการศึกษา

ผลการศึกษาวิธีการเล่าเรื่องและการศึกษาวัฒนธรรมญี่ปุ่น ที่ปรากฏในภาพยนตร์และละครโทรทัศน์เรื่อง “My Boss, My Hero”, “Hotelier” และ “Christmas in August” ซึ่งสร้างใหม่จากภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ของเกาหลีเรื่อง “My Boss, My Hero”, “Hotelier” และ “Christmas in August” มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

เรื่อง My Boss, My Hero

เรื่อง My Boss, My Hero ฉบับภาพยนตร์เกาหลี (ชื่อเกาหลี : Doosaboo ilchae)

ผู้กำกับ Yun Je-Kyun

ปีที่ออกฉาย 14 ธันวาคม ปี 2001

เนื้อเรื่องย่อ

“นายเคย์ ดูซิก” (Kye Doo-Sik นำแสดงโดย Jeong Jun-Ho) ในฐานะลูกพี่ของแก๊งเล็ก ๆ เขาเป็นหัวหน้าแก๊งค์มาเฟียที่ดีคนหนึ่ง แต่เพราะระดับสติปัญญา และความเขลาของเขา “ดูซิก” ไม่สามารถเลื่อนขั้นขึ้นเป็นใหญ่ได้มากกว่านี้ และเขาต้องกลับไปเรียนต่อวิทยาลัย ตามคำสั่งของลูกพี่ของแก๊งใหญ่ โดยมีการเดิมพันว่าหากเรียนจบเมื่อใด เขาสามารถเลื่อนขั้นเป็นหัวหน้าแก๊งค์ได้ การกลับมาเรียนใหม่ของเขา ไม่ใช่จะราบรื่นนัก เพราะการคุกคาม และข่มขู่จากอันธพาลภายในโรงเรียน ซึ่งเป็นนักเรียนหญิง และใช้บาร์มีจากพ่อแม่ที่ตามใจเธอ และให้ทุกอย่างที่เธอปรารถนา โรงเรียนนี้อยู่ในสภาพเหนือความควบคุม

ระยะแรกดูเหมือนว่าการปรับตัวของเขากับเพื่อน ๆ ในโรงเรียน จะเป็นไปได้ยากมาก ขณะเดียวกัน ปัญหภายในแก๊งค์ของเขาทำให้เกิดการกระทบกระทั่งเรื่องอาณาเขตด้วย “นายดูซิก” สนใจในตัวเพื่อนร่วมห้องของเขานามว่า “ลี ยองจู” (Lee Yun-Ju นำแสดงโดย Oh Seung-eun) เนื่องจากเขาประทับใจในบุคลิกความเป็นธรรมชาติของเธอ

คุณครูสอนภาษาอังกฤษได้เอาใจใส่ลูกน้องของนายดูซิกนามว่า “คิม แซงดู” (Kim Sang-do นำแสดงโดย Kim Sang-Jung) เป็นพิเศษ ในขณะที่พักทานข้าวมื้อกลางวัน “นายดูซิก”

ได้สนทนากับคุณครูสาว และตั้งใจในเสน่ห์ของหญิงสาว เขาสาบานว่าจะปกป้องเธอ ในทุกโอกาสที่เป็นไปได้

ถนนสู่ความสำเร็จของ “คูซึกิ” นั้น ไม่ค่อยจะราบรื่นนัก ถึงแม้ว่าเสน่ห์ของเขา จะเป็นที่ดึงดูดเพื่อนร่วมห้องนักเรียนสาวหลายคน เขายังต้องเผชิญกับความเหลวแหลกของระบบการศึกษาที่โรงเรียนซึ่งเขาต้องชำระให้สะอาดอีกครั้ง แม้เขาจะทำได้สำเร็จ แต่เขากลับไม่สามารถจบจากโรงเรียนนี้ได้ในท้ายที่สุด

เรื่อง My Boss, My Hero ฉบับละครโทรทัศน์ญี่ปุ่น

ผู้กำกับ Oomori Mika (大森美香)

ปีที่ออกฉาย ตั้งแต่วันที่ 8 มิถุนายน-16 ตุลาคม ปี 2006 ทางสถานีโทรทัศน์ Nippon TV Network

เนื้อเรื่องย่อ

เป็นละครโทรทัศน์ที่นำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับ นักเรียนระดับมัธยมปลายปีสุดท้าย โดยฉีกแนวให้ต่างจากละครโทรทัศน์ของญี่ปุ่นเรื่องอื่น ๆ ภายใต้นามคิดที่ว่า “อาจารย์ยากูซ่ายังมีได้ แล้วทำไมจะมีนักเรียนยากูซ่าไม่ได้”

“นายซากากิ มากิโอะ” (Sakaki Makio นำแสดงโดย Nagase Tomoya [長瀬智也]) เป็นลูกชายหัวหน้าแก๊งยากูซ่าวัย 27 ปี มีเหตุจำเป็นต้องกลับไปเรียนมัธยมปลายอีกครั้ง เพราะไปคำนวณผิดทำให้แก๊งค์ของเขาต้องสูญเสียเงินไปหลายล้านเยนให้กับแก๊งค์มาเฟียกลุ่มหนึ่งที่ฮ่องกง อีกทั้งเขาเป็นคนใจร้อน ไม่สามารถคิดอะไรได้นานเกินกว่า 90 วินาที หากโมโหขึ้นมาแล้วไม่มีใครสามารถเอาเขาอยู่ได้ และยังใช้แต่กำลัง โดยไม่เคยใช้สมอง แม้แต่พ่อของเขาก็ยังเอือมระอา “ซากากิ คิอิชิ” พ่อของเขาจึงตัดสินใจติดสินบนกับเพื่อน “มินามิ ทากายูกิ” (Minami Takayuki นำแสดงโดย Iwaki Koichi (岩城滉一) ซึ่งเป็นอาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนมัธยมเล็ก ๆ แห่งหนึ่งให้รับนายมากิโอะไว้ โดยได้ส่งนายมากิโอะกลับไปเรียนชั้นมัธยมปลายปีสุดท้าย และปิดบังสถานภาพความเป็นทายาทของเจ้าพ่อแก๊งค์ยากูซ่าเอาไว้ มีเพียงอาจารย์ใหญ่เท่านั้นที่ล่วงรู้ความจริง และนายมากิโอะยังมีเดิมพันกับคุณพ่อว่า หากเขาเรียนไม่จบ จำเป็นต้องยกตำแหน่งหัวหน้าใหญ่ของแก๊งค์ให้กับน้องชายแท้ ๆ ของตนซึ่งมีปัญหาด้านสุขภาพ และเพิ่งเดินทางกลับจากการศึกษาต่อที่ประเทศสหรัฐอเมริกา

นับตั้งแต่วันแรกที่เปิดเทอม ความวุ่นวายต่าง ๆ ก็เกิดขึ้นกับนายมากิโอะ อาจารย์โฮมรูมของเขาเป็นลูกสาวของอาจารย์ใหญ่ที่นายมากิโอะได้ตั้งฉายาให้เธอว่า “หน้ากากอำมหิต” เขาไม่

สามารถแม้แต่จะเขียนชื่อของตัวเองด้วยตัวอักษรคันจิ (Kanji) พื้นฐานในวันแรกที่เข้าชั้นเรียนได้ ประเด็นที่สอง เขาเข้ามาศึกษาในชั้นปีสุดท้ายของมัธยมปลาย ขณะที่ความสามารถทางคณิตศาสตร์ของเขามีเพียงระดับชั้นมัธยมต้นเท่านั้น ทำให้เพื่อน ๆ ของเขาต่างดูหมิ่นดูแคลน และเขายังไม่สามารถสลับบูหรืในชั้นเรียนได้ ประเด็นที่สาม การวางแผนพิชิตขนมพุดดิงที่อร่อยมาก จำหน่ายเพียงสิบสองถ้วยต่อวัน และนักเรียนทุกคนต่างช่วงชิงกันในยามพักกลางวัน ด้วยความคิดของนายซากุระโคอุจิ จุน (Sakurakouji Jun นำแสดงโดย Tegoshi Yuya (手越祐也)) เพื่อนร่วมชั้นเรียนของเขาที่แนะนำให้ประดิษฐ์ปีกนกและนำไปติดบนหลังเพื่อกระโดดข้ามตึก ตามหลักการของทฤษฎีพาราโบลาที่ได้เรียนในชั้นเรียน โดยมีจุดหมายเพื่อให้ นายมากิโอะสามารถกระโดดข้ามตึกไปเอาขนมพุดดิงได้สำเร็จ นายมากิโอะสามารถหวัะเราะได้อย่างเป็นธรรมชาติเป็นครั้งแรกที่เขาสัมผัสได้ถึงมิตรภาพ และความสำเร็จที่พิชิตเอาขนมพุดดิงได้ ประเด็นที่สี่ คือ การผจญภัยกับกลุ่มแก๊งค์นักเรียนรีดไถในโรงเรียน การที่นายมากิโอะเข้าไปช่วยนายจุน เพื่อนร่วมชั้นจากกลุ่มแก๊งค์นี้ ทำให้นายจุนนับถือนายมากิโอะเป็นเพื่อนแท้ และมีมิตรภาพที่เกิดขึ้นระหว่างเพื่อนร่วมชั้นอย่าง “นายซากุระโคอุจิ จุน” ที่คอยช่วยเหลือ และเป็นกำลังใจให้เขามาโดยตลอด รวมทั้งเหตุการณ์ที่นายมากิโอะได้รับคัดเลือกให้เป็นหัวหน้าชั้นเรียน และนำทีมกีฬาบาสเกตบอลประจำชั้นจนประสบความสำเร็จ ทำให้นายมากิโอะเริ่มปรับตัวเข้ากับสังคมในโรงเรียนได้ตามลำดับ ในขณะเดียวกัน นายมากิโอะจำต้องมีเพื่อนร่วมชั้นอายุน้อยกว่าเป็นสิบปี เขาได้ตกหลุมรักกับสาวน้อยนามว่า “อูเมมูระ ฮิคาริ” (Umemura Hikari นำแสดงโดย Aragaki Yui (新垣結衣)) เพื่อนร่วมชั้นเรียนอีกคนหนึ่ง ที่เคยออกเดทกันครั้งแรกในการเล่นเกมนของโรงเรียนในยามค่ำคืนก่อนจบการศึกษา และนายมากิโอะต้องใช้ความพยายามอย่างมากในการเผชิญหน้ากับความโหดร้ายของการสอบปลายภาค และความเข้มงวดของอาจารย์ “มินามิ ยูริโกะ” (Minami Yuriko นำแสดงโดย Kashii Yu (香椎由宇)) อาจารย์โฮมรูมซึ่งมีอายุน้อยกว่านายมากิโอะถึง 2 ปี ระหว่างศึกษาเล่าเรียนอยู่นั้น นายมากิโอะได้รับความช่วยเหลือจากลูกน้องในแก๊งค์ของเขานามว่า “มานาเบะ คาซุยะ” (Manabe Kazuya นำแสดงโดย Tanaka Koki (田中聖)) ซึ่งปลอมตัวเข้ามาในโรงเรียน และยอมทุ่มเทกายถวายชีวิตให้นายใหญ่ของตนมาโดยตลอด นายมากิโอะใช้ความพยายามอย่างมากเพื่อให้ได้มาซึ่งใบประกาศนียบัตรตามสัญญาที่ให้ไว้กับคุณพ่อ ส่วนคุณพ่อของนายมากิโอะเองก็แสดงบทบาทของความเป็นพ่อเป็นครั้งแรก ครอบครัวยุคใหม่ที่ห่างเหินได้กลับมากลมเกลียวอบอุ่นอีกครั้ง ขณะเดียวกันเขายังได้รับการสืบทอดอำนาจต่อจากคุณพ่อให้เป็นหัวหน้ากลุ่มแก๊งค์มาเฟียจากการคัดเลือกภายในกลุ่มเซตอิทธิพลของคุณพ่อ แต่ด้วยอุบัติเหตุที่คาดไม่ถึง แก๊งค์อันธพาลคู่อริของเขาได้บุกเข้ามาถึงโรงเรียนก่อนพิธีจบการศึกษาเพียง 1 สัปดาห์ ทำให้เพื่อน ๆ และคณาจารย์ทุกคนต่างล่งรู้ความลับของนายมากิโอะ เป็นเหตุให้เขาพ้นสภาพความเป็นนักเรียนทันที อย่างไรก็ตาม

ก็ตาม นายมาგიโอะก็ได้แสดงสปีริตด้วยการลาออกจากตำแหน่งหัวหน้าใหญ่ของแก๊งค์แล้วมอบตำแหน่งดังกล่าวให้กับน้องชายแท้ ๆ ของตนเอง เพราะไม่สามารถรักษาสัญญาที่ให้ไว้กับคุณพ่อได้ ความผูกพันตลอดระยะเวลา 1 ปีที่นายมาგიโอะได้ใช้ชีวิตที่โรงเรียน สถานที่ที่เขาเคยหนีมันมาตลอดในวัยเยาว์ ทำให้เขาได้ค้นพบ และสัมผัสบางสิ่งบางอย่างที่เขาหายไปในชีวิต จากข้อคิดที่ได้จากอาจารย์พยาบาลนามว่า “มิซุชิมะ ชีบากิ” ซึ่งปรากฏตัวเข้ามาเป็นระยะ ๆ เมื่อตัวละครเอกอย่างนายมาგიโอะตกอยู่ในห้วงแห่งความสับสน และท้อแท้ เธอได้เล่าเรื่องราวของ “Hellen Keller” ให้เขาฟัง ความว่า

“ความสุขของวัยหนุ่มสาว คือมิตรภาพ ความสนุกจากการแสวงหาความรู้ที่มีอยู่รอบตัว ความรัก และความผิดพลาดของวัยหนุ่มสาวที่ผ่านมา หากสักวันเมื่อหวนกลับมาระลึกถึงคราใด ก็มิอาจลืมเลือนไปจากความทรงจำ”

ชีวิตแห่งวัยหนุ่มสาวหาใช่การพิพากษาด้วยคะแนนสอบที่เป็นเพียงสิ่งสมมติไม่ หากเมื่อกาลเวลาได้ผ่านไปแล้ว อันดับของคะแนนในชั้นเรียนอาจจะไม่มีความหมายใด หรือมีคุณค่าต่อความทรงจำของชีวิตเลยก็ได้ แม้ว่านายมาგიโอะไม่ได้รับใบประกาศนียบัตรจากโรงเรียน แต่เขาก็กลับได้รับประกาศเกียรติคุณจากอาจารย์ประจำชั้น และเพื่อนร่วมห้องทุกคนในวันสุดท้ายของการเรียน

การเล่าเรื่อง

ลักษณะการเล่าเรื่องของละครโทรทัศน์เรื่องนี้ เมื่อพิจารณาตามแนวคิดว่าการเล่าเรื่องพบว่า

ลักษณะของโครงเรื่อง

ละครโทรทัศน์เรื่องนี้เป็นการเปิดประเด็นความขัดแย้งภายในจิตใจ (Internal Conflict) ระหว่างโลกแห่งความเลวร้ายกักขฬะของสังคมมาเฟีย และโลกแห่งความฝัน มิตรภาพ ความสวยงามของสังคมโรงเรียน โดยนำตัวละครหลักอย่างนายมาგიโอะมาเป็นตัวดำเนินเรื่อง ความขัดแย้งด้านบุคลิกภาพของตัวละครเอก และสถานการณ์ที่ตรงกันข้ามกับภูมิหลังของตัวละครเอกนี้เองที่เป็นจุดเด่นของเรื่อง การพัฒนาของเหตุการณ์เรื่องราวในละครโทรทัศน์ มีดังต่อไปนี้

1. นายมาგიโอะต้องปรับพฤติกรรมการดำรงชีวิตในแบบมาเฟียของตน อาทิเช่น การสูบบุหรี่ที่ไม่สามารถทำตามอำเภอใจได้ในชั้นเรียน การปิดบังอายุที่แท้จริง และการวางตัวที่ต้องปิดบังสถานภาพที่แท้จริงของตน ประสาธสัมผัสที่ไวต่อการป้องกันตัวเองจากศัตรูที่ก่อให้เกิดความวุ่นวายในชั้นเรียน

2. เหตุการณ์การถูกรีดไถเงิน และการเข้าไปช่วยเหลือนายชากระโคอุจิ จุน เพื่อนชาย ให้รอดพ้นจากกลุ่มอันธพาลรีดไถ ก่อให้เกิดมิตรภาพระหว่างเพื่อนร่วมชั้นเป็นครั้งแรก

3. เหตุการณ์จลาจลแย่งชิงขนมพุดดิงที่โรงอาหารของโรงเรียน ทำให้นายมากิโอะต้อง คิดค้นหาวิธีการพิชิตขนมให้ได้ ความไม่ยอมแพ้ต่ออุปสรรคและโชคชะตาทำให้เขาพิชิตชัยได้สำเร็จ โดยมีนายชากระโคอุจิ จุนเป็นสหายร่วมวางแผนคนสำคัญ

4. เหตุการณ์การพัฒนาความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมชั้น และนำไปสู่การได้รับคัดเลือก และยอมรับให้เป็นหัวหน้าชั้นเรียน โดยมีการแข่งขันกีฬาประจำโรงเรียนเป็นเครื่องพิสูจน์ความเป็น ผู้นำที่ไม่ยอมแพ้แม้โอกาสจะชนะมีเพียงน้อยนิด ทำให้นายมากิโอะสามารถชนะใจเพื่อนร่วมชั้น เรียน รวมทั้งแก๊งค์อันธพาลรีดไถในชั้นเรียน

5. เหตุการณ์เผชิญกับความยากลำบากในการเรียน คุณครูประจำชั้นที่เข้มงวด และความล้มเหลวจากการสอบกลางภาค ทำให้นายมากิโอะต้องสู้เพื่อให้ผ่านศัตรูสีแดง (หมายถึง การสอบตก) ไปให้ได้

6. เหตุการณ์การเผชิญกับความรักรักกับหญิงสาวเพื่อนร่วมห้อง เนื่องจากนายมากิโอะ ไม่เคยสัมผัสกับความรักรักมาก่อน เพราะการเป็นมาเฟียมักมีหญิงสาวค่าบริการล้อมอยู่เสมอ จนกระทั่งเขาได้พบรักแรกกับหญิงสาวเพื่อนร่วมชั้นเรียน การเข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียนในตอน กลางคืนทำให้เขาต้องต่อสู้กับความรู้สึก “ยักษ์กำลังใช้คอนทุบหน้าอก” ซึ่งรุนแรงจนกระทั่งเขาไม่ อาจทำได้

7. เหตุการณ์ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับลูก ที่มีความเข้าใจกันในแบบครอบครัว เนื่องจากการเป็นมาเฟีย และเกิดในครอบครัวหัวหน้าแก๊งค์ ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างนายมากิโอะ และพ่อเป็นไปในรูปแบบเจ้านายใหญ่กับนายรอง หาใช่ความสัมพันธ์แบบพ่อ-ลูกไม่ การที่พ่อของ นายมากิโอะตัดสินใจส่งลูกไปเรียนหนังสือเป็นการนำเสนอบทบาทของพ่อที่สำคัญ ความรู้สึก ส่วนลึกในจิตใจของบุคคลทั้งสองที่แอบซ่อนไว้ทำให้เข้าใจถึงความสัมพันธ์แบบพ่อ-ลูกที่มีวัน แยกขาดจากกันไปได้

8. เหตุการณ์ความสัมพันธ์ระหว่างพี่กับน้อง ทั้งสองต่างมีเป้าหมายต้องการเป็น ทายาทผู้สืบทอด หัวหน้าแก๊งค์ และทำยที่สุดพี่ชายก็ยอมให้น้องชายของตนดำรงตำแหน่งแทน โดยทั้งสองต่างมีเป้าหมายในการรักษาศักดิ์ศรี ฐานของแก๊งค์และวงศ์ตระกูลมากกว่าความ ต้องการส่วนตัว

ต่อมาขึ้นวิกฤต (Climax) ในละครโทรทัศน์ คือ เหตุการณ์ความขัดแย้งระหว่างแก๊งค์ ของนายมากิโอะ กับคู่อริจากแก๊งค์อื่น นำไปสู่การเปิดศึกสงครามที่โรงเรียน เป็นเหตุให้นายมากิโอะ ต้องยอมเปิดเผยสถานภาพที่แท้จริงของเขา และเข้าสู่ภาวะคลั่งคลาญด้วยการที่พระเอกได้รับชัย

ชนะเหนือศัตรู พระเอกสามารถปกป้องเพื่อนนักเรียนทุกคน และคุณครูของตนเอาไว้ได้ แต่ในที่สุด พระเอกถูกพิจารณาให้พ้นสถานภาพความเป็นนักเรียน อันเป็นขั้นยุติเรื่องราว และในตอนปิดท้าย พระเอกได้มอบตำแหน่งหัวหน้าแก๊งค์ให้แก่น้องชายของเขา เพราะไม่สามารถรักษาสัญญาที่ให้ไว้กับพ่อได้

ตัวละครสำคัญ ประกอบด้วยตัวละครหลัก ดังต่อไปนี้

1. นายซากากิ มากิโอะ เป็นตัวละครเอกของเรื่อง เขาเป็นคนมุกตลก และมักใช้อารมณ์ตัดสินมากกว่าการใช้สติปัญญา ด้วยเหตุที่เขาไม่เคยคิดอะไรนานเกินกว่า 90 วินาที ทำให้เขามักใช้กำลังตัดสินปัญหา แม้ว่านายมากิโอะจะดูเป็นคนหยาบกร้าน ชอบความรุนแรง แต่ภายในจิตใจของเขากลับโหยหาในมิตรภาพ ความรัก และความไม่เคยยอมแพ้ในระหว่างที่ศึกษาเล่าเรียนเป็นเวลา 1 ปี

2. นายซากุระโคอุจิ จุน เป็นเพื่อนสนิทของนายมากิโอะ โดยนายมากิโอะได้เข้าไปช่วยนายซากุระโคอุจิ จุนระหว่างที่ถูกแก๊งค์อันธพาลรังแก นายซากุระโคอุจิ จุนมีรูปร่างบอบบาง และบุคลิกคล้ายผู้หญิง และดูเหมือนว่าเขาจะหลงใหลและชื่นชอบนายมากิโอะเป็นพิเศษมากกว่าใคร ๆ ในชั้นเรียน ถึงขนาดปกป้องแทนนายมากิโอะ และมีท่าที่ไม่พอใจเมื่อมีหญิงสาวมาเข้าใกล้ นายมากิโอะ นายซากุระโคอุจิเป็นคนแรกที่ขอเป็นเพื่อนกับนายมากิโอะ และเรียกเขาว่า “มาร์คกี้” ทำให้เพื่อนสาวของเขาแอบสงสัยว่านายซากุระโคอุจิ จุนแอบชอบนายมากิโอะหรือไม่ แต่ท้ายที่สุดเรื่องราวกลับตาลปัตรเมื่อนายซากุระโคอุจิกลับสารภาพรักกับหญิงสาวที่นายมากิโอะแอบชอบในตอนจบของเรื่อง

3. สาวน้อย “อุเมมุระ ฮิคาริ” เป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียนเดียวกับนายมากิโอะ ซึ่งทั้งสาวน้อยอุเมมุระ และนายมากิโอะต่างแอบชอบกันและกันตั้งแต่ไปร่วมซ้อมด้วยกันในการแข่งขันกีฬาประจำปีของโรงเรียน เธอเป็นคนร่าเริง เรียนเก่ง แต่ไม่มีความสามารถทางการกีฬา สาวน้อยอุเมมุระเป็นคนที่เคยยอมแพ้อะไรง่าย ๆ ทั้ง ๆ ที่ยังไม่เริ่มต้นลงมือ แต่ด้วยความเด็ดเดี่ยวของนายมากิโอะทำให้เธอและเพื่อนร่วมชั้นเรียนทุกคนค่อย ๆ เปลี่ยนไป อย่างไรก็ตาม ความต่างวัยทำให้นายมากิโอะและอุเมมุระไม่อาจรักกันได้ เป็นเหตุให้นายซากุระโคอุจิเข้ามาปลอบใจและสารภาพรักแทน

4. นายมานาเบะ คาซุยะ เขาเป็นลูกน้องนายมากิโอะ ที่คอยติดตามนายของตนไม่ว่าจะในแก๊งค์มาเฟีย หรือนอกแก๊งค์ก็ตาม ด้วยความสามารถในงานบ้านงานเรือน จึงมักคอยช่วยเหลือเรื่องต่าง ๆ ตั้งแต่เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ อย่างเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย หรือกระเป๋าที่จะใช้ไปโรงเรียน เรื่องการจัดเตรียมขนมสุดโปรดของนายมากิโอะ ไปจนถึงเรื่องการวางแผนช่วยเหลือนายของตนในสถานการณ์ต่าง ๆ นายมานาเบะมีความรักและศรัทธาเจ้านายของตนอย่างมาก มีบุคลิกเอาจริง เอาจัง ใส่ใจในรายละเอียดแบบที่ไม่น่าเชื่อว่าเป็นสิ่งที่แก๊งค์ยาquilaจะคิดหรือทำ เป็นตัวละครหลัก

คนสำคัญคนหนึ่งที่ทำให้เรื่องราวตลกขบขัน และสอดแทรกความพยายามที่ไม่ลดละของลูกน้องที่ซื่อสัตย์กับเจ้านายของเขา

5. อาจารย์สาวมินามิ ยูริโกะ เป็นอาจารย์ประจำชั้นของนายมากิโอะ สวมใส่แว่นตาเป็นประจำ มีบุคลิกน่าเกรงขาม เอาจริงเอาจังต่อการเรียนการสอน และใส่ใจลูกศิษย์เป็นอย่างดี แม้ว่าจะมีฐานะเป็นถึงลูกสาวเจ้าของโรงเรียนแต่ก็มีเคยหย่อนยานกฎระเบียบวินัย ในการสอน เธอเริ่มเข้าใจความรู้สึกที่แท้จริงของนายมากิโอะจากการแลกเปลี่ยนบันทึกประจำวันทุก ๆ วัน ทำให้เธอเริ่มสนใจนายมากิโอะ และเริ่มตกหลุมรัก เธอได้เปลี่ยนบุคลิกภาพโดยสวมใส่คอนแทคเลนส์ แทนใส่แว่นตาหนาเตอะ ทำให้ดูเป็นหญิงสาวที่ดูสดใส สวยงาม เป็นที่ประหลาดใจของเพื่อนครูด้วยกัน เธอพบความจริงว่านายมากิโอะเป็นแก๊งค์ยาสูบระหว่างเดินทางไปขอพรที่ศาลเจ้า ทำให้ความสัมพันธ์ที่มีต่อนายมากิโอะเริ่มหวั่นไหว และแปรสภาพเป็นความรักต้องห้ามในท้ายที่สุด

ลักษณะของฉาก

ฉากที่ปรากฏในละครโทรทัศน์นี้ มีฉากที่ใช้ในการดำเนินเรื่องส่วนใหญ่อยู่ 2 ฉากด้วยกัน ดังนี้

1. ฉากที่เป็นธรรมชาติ

ฉากภายในบ้านของนายมากิโอะ มีสภาพเป็นคฤหาสน์ขนาดใหญ่ และมีห้องทำงานส่วนตัว ห้องรับประทานอาหารร่วมประจำบ้าน โดยห้องทำงานถูกจัดวางให้เป็นห้องเรียน ภายในตัวด้วย

ฉากภายในบ้านของนายซากุระโคอุจิ จุน โดยนำเสนอห้องนอนของนายจุนที่มีขนาดกว้างขวาง มีเครื่องอำนวยความสะดวกครบครัน และจัดวางเป็นรูปแบบตะวันตก ยกเว้นโต๊ะกลางของห้องที่ยังคงความเป็นแบบญี่ปุ่น โดยตัวละครของเรื่องจะใช้โต๊ะกลางนี้เป็นที่ที่อ่านหนังสือเพื่อเตรียมสอบ

ฉากสถานีตำรวจและห้องขัง เป็นฉากตอนท้ายของเรื่อง โดยห้องขังมีลักษณะกะทัดรัด บรรยากาศโปร่งโล่ง มีช่องไว้สำหรับผู้เยี่ยมสามารถสนทนากันได้ และจัดเก้าอี้ไว้ให้ทั้งสองฝ่ายได้สนทนากัน บรรยากาศสว่างไสวจากแสงภายนอกอาคารที่สอดส่องเข้ามา

2. ฉากที่เป็นสภาพการดำเนินชีวิตของตัวละคร

ฉากภายในโรงเรียนได้แก่ ห้องเรียน ห้องพักครู ห้องพยาบาลโรงอาหาร โรงยิมและห้องประชุมใหญ่ เป็นลักษณะของโรงเรียนมัธยมขนาดเล็กของญี่ปุ่น เป็นฉากหลักที่ตัวละครเอกของเรื่องใช้เวลาตลอดหนึ่งปีการศึกษา

ฉากบาร์ ไนต์คลับ เป็นสถานที่ยามค่ำคืนที่เหล่าแก๊งค์ยาสูบมักใช้ชีวิต โดยมีหญิงบริการทางเพศ และหัวหน้าหญิงบริการทางเพศเป็นผู้ดูแลกิจการภายใต้การอุปถัมภ์ของแก๊งค์ยาสูบ

แก่นของเรื่อง

ละครโทรทัศน์ของญี่ปุ่นเรื่องนี้ มีแก่นสำคัญของเรื่อง คือ ความขัดแย้งระหว่างโลกแห่งความเลวร้ายกับโลกของสังคมมาเฟีย และโลกแห่งความฝัน มิตรภาพ ความสวยงามของสังคมโรงเรียนมัธยมปลาย โดยตัวละครหลักอย่างนายมาจิโอะ ลูกเจ้าพ่อแก๊งค์ยาสูบเป็นตัวดำเนินเรื่อง ความขัดแย้งด้านบุคลิกภาพของตัวละครเอก และสถานการณ์ที่ตรงกันข้ามกับภูมิหลังของตัวละครเอกนี้จึงเป็นแก่นสำคัญของเรื่อง นอกจากนี้ยังพบว่ามีแนวคิดสอดแทรกในละครโทรทัศน์ดังต่อไปนี้

1. ความหมายของมิตรภาพที่เกิดขึ้นระหว่างเพื่อนร่วมชั้นเรียนในช่วงชีวิตวัยรุ่น
2. ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับลูก และพี่กับน้องภายในตระกูลเดียวกัน
3. บทบาทที่ขัดกันระหว่างความเป็นหัวหน้าแก๊งค์ยาสูบผู้ทรงอิทธิพล และหัวหน้าชั้นเรียนผู้เปี่ยมด้วยความไม่ยอมแพ้
4. ความผิดพลาดในวัยรุ่น คือ ประสบการณ์ที่มีคุณค่าแห่งความทรงจำ

ลักษณะเด่นทางวัฒนธรรมญี่ปุ่นที่ปรากฏ

วัฒนธรรมญี่ปุ่นที่ปรากฏในละครโทรทัศน์เรื่องนี้ แบ่งออกได้เป็น 3 ประเภท กล่าวคือ

1. วัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ ได้แก่
 - ชุดนักเรียนและการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมของญี่ปุ่น
2. วัฒนธรรมที่มีใช้วัตถุ ได้แก่
 - ชื่อ และคำเรียกขานแทนชื่อในสังคมญี่ปุ่น
 - กลุ่มมาเฟียยาสูบ และธรรมเนียมของกลุ่ม
 - พฤติกรรมรักร่วมเพศในสังคมญี่ปุ่น
3. ลักษณะวัฒนธรรมทางความรู้ และความคิด ได้แก่
 - ระบบการศึกษาในสังคมของชาวญี่ปุ่น
1. ชุดนักเรียนญี่ปุ่นและการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมของญี่ปุ่น

ชุดนักเรียนญี่ปุ่นรุ่นแรก ๆ ที่สวมใส่ในช่วงปี 1900 เป็นต้นมานั้น ชุดนักเรียนชายตัดเลียนแบบชุดทหารราบ หรือที่เรียกกันว่า “Military Uniform” ซึ่งจะเป็นชุดคอเต่าผ่าหน้า กัดกระดุมทอง 5-6 เม็ด กางเกงสแลคส์เดียวกับเสื้อ ส่วนนักเรียนหญิงจะเลียนแบบชุดทหารเรือ หรือที่เรียกว่า “Sailor Uniform” ที่มีแบบเป็นปกกะลาสี กระโปรงจีบรอบตัว ผูกผ้าพันคอได้ปก โดยแบบดังกล่าว ยังคงเป็นชุดนักเรียนยอดนิยมของโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่ในประเทศญี่ปุ่น

จนปี ค.ศ. 1980 ชุดนักเรียนได้ปรับเปลี่ยนไปตามสมัยนิยม บางโรงเรียนได้นำแบบจากประเทศอังกฤษมาประยุกต์เป็นเครื่องแต่งกายประจำสถาบันของตน กล่าวคือชุดผู้ชายจะสวมสูท

เช่นเดียวกับชุดผู้หญิง กระโปรงของชุดผู้หญิงอาจจะเป็นผ้าตาสก๊อตจับจีบรอบตัว หรือสีพื้นเดียวกันกับเสื้อสูท นอกจากนี้ยังมีการประยุกต์ชุดนักเรียนเป็นแบบต่าง ๆ อาทิ ปกทหารเรือแต่ผูกเนคไท ปกทหารเรือกับกระโปรงลายสก๊อต เป็นต้น ซึ่งทำให้ชุดนักเรียนของญี่ปุ่นมีเอกลักษณ์และหลากหลายมาก

ภาพที่ 1

เครื่องแบบนักเรียนปรับตามแฟชั่น

นักเรียนสามารถปรับชุดของตนให้เข้ากับแฟชั่นได้ โดยไม่ทำให้เครื่องแบบนักเรียนเสียเอกลักษณ์ไป อย่างเช่นในภาพที่ 1 แสดงลักษณะนักเรียนที่ชอบแต่งตัวตามแฟชั่น และภาพที่ 2 และ 3 แสดงลักษณะนักเรียนที่แต่งกายเรียบง่าย ชุดนักเรียนในโรงเรียนเดียวกันก็สามารถปรับการแต่งตัวให้แตกต่างกันได้

ภาพที่ 2

เครื่องแบบนักเรียนฤดูร้อน

ภาพที่ 3

เครื่องแบบนักเรียนฤดูหนาว

จากละครโทรทัศน์ของญี่ปุ่นเรื่องนี้จะเห็นได้ว่าในรอบ 1 ปี นายมาโกโอะ และเพื่อนร่วมชั้นเรียน ระดับมัธยมปลายของประเทศญี่ปุ่นนั้น มีการเปลี่ยนเครื่องแบบ 2 ช่วงเวลาด้วยกัน คือ เครื่องแบบฤดูร้อนที่มีลักษณะลำลอง ชายสวมเสื้อเชิ้ตสีขาวแขนสั้นสีขาวพร้อมผูกเน็คไทลายขาวแดง สวมใส่ในภาคเรียนฤดูใบไม้ผลิ ถึงฤดูร้อน และเครื่องแบบฤดูหนาวซึ่งจำต้องสวมเสื้อสูทสีกากีคลุมทับเสื้อเชิ้ตอีกชั้นหนึ่ง จะสวมใส่ในช่วงฤดูใบไม้ร่วงซึ่งอากาศเริ่มเย็นจนตลอดช่วงฤดูหนาว ในละครโทรทัศน์เรื่องนี้จะมีฉากที่พระเอกไม่เข้าใจธรรมเนียมเรื่องการแต่งเครื่องแบบ จึงได้ชุดผิดฤดูกาลมาครั้งหนึ่ง

ภาพที่ 4

เครื่องแบบชายฤดูหนาว

ที่มา: จากละครโทรทัศน์ My Boss, My Hero

ภาพที่ 5

เครื่องแบบชาย และหญิงฤดูร้อน

2. ชื่อ และคำเรียกขานแทนชื่อในสังคมญี่ปุ่น

ชื่อบุคคลญี่ปุ่น (日本人名) จะประกอบด้วยนามสกุล และตามด้วยชื่อ โดยอาจตามหลังด้วยคำอื่น ๆ เช่น คำว่า “ซัง” ที่มีความหมายเหมือนกับคำว่า “คุณ” ชื่อบุคคลญี่ปุ่นนิยมเขียนด้วยตัวอักษรคันจิ ซึ่งสามารถอ่านออกเสียงได้หลายแบบ บางครั้งจะมีการเขียนตัวอักษรฮิรางานะหรือตัวอักษรพื้นฐานของภาษาญี่ปุ่นกำกับ นามสกุลที่มีมากในญี่ปุ่น ได้แก่ ชูซุกิ (鈴木) และ ทะกะฮะชิ (高橋)

2.1 ลำดับชื่อและนามสกุล

การเขียนชื่อบุคคลญี่ปุ่นในภาษาอื่นมักจะมีปัญหาที่พบบ่อยกันคือ ลำดับของชื่อและนามสกุล

โดยระบบของญี่ปุ่นเอง นามสกุลนำหน้าชื่อ ในขณะที่เกือบทุกประเทศทั่วโลกใช้ชื่อนำหน้านามสกุล ในบางครั้งจึงมีการเขียนนามสกุลด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ เช่น Akira TORIYAMA หรือ TORIYAMA Akira เพื่อบอกให้รู้ว่านามสกุลคือ Toriyama แต่บุคคลที่อาศัยและทำงานนอกประเทศญี่ปุ่นนิยมใช้ชื่อนำหน้านามสกุลเช่น โยโกะ โอนะภรรยาของจอห์น เลนนอน หรือ โยชิทาเกะ อามาโนะศิลปินชาวญี่ปุ่น นอกจากนี้ในข่าวของสื่อมวลชนนอกประเทศญี่ปุ่นก็จะกล่าวถึงนักการเมือง นักธุรกิจ นักแสดง และนักกีฬา ก็นิยมเขียนชื่อนำหน้านามสกุล เช่น จุนอิชิโร โคะอิซุมิ หรือ ทาคุยะ คิมูระ เป็นต้น อย่างไรก็ตามการเขียนตามตัวอักษรคันจิ ไม่มีการสลับตำแหน่งของชื่อนามสกุล ยังคงไว้ให้นามสกุลนำหน้าชื่อเสมอ

2.2 คำลงท้ายชื่อ

2.1.1 ซัง (さん, san) ใช้ลงท้ายสำหรับชื่อบุคคลเปรียบเหมือนคำว่า “คุณ” ซึ่งสามารถใช้ได้ทั้งผู้ชายและผู้หญิง ใช้สำหรับบุคคลที่ไม่ใช่คนในครอบครัว คำว่า ซังสามารถใช้ร่วมกับคำนามอื่นชื่อ นิคุยะซัง หมายถึงเจ้าของร้านขายเนื้อ (นิคุยะ แปลว่า ร้านขายเนื้อ)

คำว่า ซัง ซะมะ เป็นคำลงท้ายที่ใช้สำหรับการอ้างถึงบุคคลอื่นอย่างสุภาพและทางการ

2.1.2 คุง (君, kun) ใช้ลงท้ายชื่อผู้ชาย (และผู้หญิงในบางโอกาส) สำหรับการใช้สำหรับคนใกล้ชิด ใช้สำหรับบุคคลที่อายุมากกว่าเรียกคนที่อายุน้อยกว่า หรือในบางครั้งใช้เรียกบุคคลที่มีอายุไล่เลี่ยกัน และนิยมใช้เป็นคำลงท้ายสำหรับชื่อเด็กผู้ชาย ในบางครั้งจะมีการใช้เรียก คุง สำหรับสาวออฟฟิศ โดยหัวหน้างานที่เป็นผู้ชาย อาจารย์มักจะเรียกลูกศิษย์ลงท้ายโดยคำว่า “คุง” สำหรับเด็กผู้ชายและเรียก “ซัง” หรือ “จัง” สำหรับเด็กผู้หญิง

2.1.3 จัง (ちゃん, chan) ใช้ลงท้ายสำหรับชื่อคนใกล้ชิดชนิดพิเศษหญิง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กผู้หญิง และแฟน หรือเพื่อนที่สนิทกันมาก ๆ ผู้หญิงบางคนนิยมเรียกชื่อ

ตัวเองลงท้ายด้วยจัง ในบางครั้งใช้เรียกชื่อสัตว์เลี้ยงตัวเองลงท้ายด้วยคำว่า “จัง” ในบางครั้งจะมีใช้สำหรับเรียกชื่อดารา หรือบุคคลที่ชื่นชอบ เช่น ชูวะจัง สำหรับ อาร์โนลด์ ชวาร์เซเนกเกอร์

2.1.4 เซมไป (先輩, sempai) ใช้ลงท้ายสำหรับชื่อสำหรับบุคคลที่อาวุโสกว่าในกลุ่มของตัวเอง เช่นในรุ่นน้องเรียกรุ่นพี่ในโรงเรียน นักกีฬาใหม่เรียกนักกีฬารุ่นพี่ หรือในธุรกิจใช้เรียกตำแหน่งผู้อาวุโสกว่าว่า “เซมไป” สำหรับ โคโฮ (後輩, Kohai) ใช้เรียกในทางกลับกัน โดยรุ่นพี่จะเรียกรุ่นน้องว่า “โคโฮ”

2.1.5 เซ็นเซ (先生, sensei) ใช้ลงท้ายเรียกชื่อบุคคลที่เป็นอาจารย์ หมอ หรือ หนายความ แสดงถึงการเคารพยกย่อง

2.1.6 ซะมะ (様, sama) ใช้ลงท้ายชื่อบุคคล มีความหมายเหมือนกับคำว่า “ท่าน” ในภาษาไทยโดยการใช้จะมีความหมายเป็นทางการมากกว่าคำว่า “ซัง” ในทางธุรกิจ คำว่า “ซะมะ” นิยมใช้ในสำหรับเรียกลูกค้า

จากละครโทรทัศน์เรื่องนี้ การลำดับชื่อของตัวละครจะใช้ชื่อสกุลนำหน้าชื่อตัวเสมอ โดยเพื่อนร่วมชั้นจะเรียกพระเอกว่า “มากิโอะคุง” และพระเอกจะเรียกเพื่อนร่วมชั้นด้วยคำลงท้ายว่าคุงเช่นเดียวกัน นายซากระโคจิ จุน ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมชั้นได้ตั้งชื่อเล่นให้กับพระเอก และเรียกอย่างสนิทสนมว่า “มาร์กกี” โดยแผลงมาจากชื่อตัวของเขานั่นเอง แต่พระเอกและลูกน้องของเขาไม่ชอบใจชื่อเล่นนี้มากนัก เพราะหากผู้เรียกไม่ได้สนิทกัน หรือมีอายุน้อยกว่า จะไม่นิยมเรียกขานด้วยชื่อเล่น เพราะถือว่าเป็นการไม่ให้เกียรติกัน พระเอก และเพื่อนร่วมชั้นจะเรียกคุณครูว่า “เซนเซ” แทนชื่อของครู หรือเรียกชื่อสกุลของครูต่อท้ายด้วยเพื่อให้ทราบว่าหมายถึงครูท่านใด เช่น “เซนเซมินามิ” เป็นต้น และคุณครูจะเรียกชื่อสกุลของตัวละครและตามด้วยคำว่า “ซัง” เสมอ เช่น “ซากากิซัง”, “อุเมมูระซัง” เป็นต้น ในการคัดเลือกหัวหน้าแก๊งค์การเจรจาระหว่างลูกน้องชั้นผู้น้อยกับหัวหน้าระดับบนนั้น ลูกน้องจะเรียกชื่อสกุลของบุคคลนั้นตามด้วยคำว่า “ซัง” หรือ “ซะมะ” เสมอ พระเอกจะเรียกพ่อของเขาวว่า “โโตะซัง” (แปลว่า พ่อ) โดยไม่เรียกชื่อตัว การเรียกชื่อบุคคลในละครโทรทัศน์เรื่องนี้ ทำให้เห็นความสัมพันธ์ของผู้คนในสังคมญี่ปุ่นได้เป็นอย่างดี

3. กลุ่มแก๊งค์ยาคุซ่าของญี่ปุ่น และธรรมเนียมปฏิบัติภายในกลุ่ม

ยาคุซ่า (やくざ หรือ ヤクザ) หรืออาจจะเรียกได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ยา-ซัง” แปลว่ามาเฟียญี่ปุ่นนั่นเอง ที่มาของคำว่า “ยาคุซ่า” สันนิษฐานว่าน่าจะมาจากไฟลำดับล่างสุดของเกมไฟที่มีชื่อว่า “ฮานะฟูดา” (Hanafuda) โดยมาจากตัวเลขแปด (ยา) ตัวเลขเก้า (กุ) และตัวเลขสาม (ซา) ซึ่งรวมกันแล้วมีความหมายว่า “ไร้ประโยชน์” และบางครั้งชาวญี่ปุ่นอาจเรียกยาคุซ่าว่า “ฮาชิ-คิว-ซัง” (แปลว่า 893)

3.1 ประวัติความเป็นมา

เชื่อกันว่ายากูซามีจุดเริ่มต้นตั้งแต่ ค.ศ. 1612 โดยกลุ่มข้าราชการเมืองที่เรียกว่า “มาจิ-ยัคโคะ” (Machi-Yakko) ซึ่งสู้รบกับเหล่าอันธพาล ที่กระด้างกระเดื่องต่อเจ้าผู้ครองนคร (ไดเมียว) มาจิ-ยัคโคะประกอบด้วยชาวเมืองในท้องถิ่น สามัญชน และช่างฝีมือซึ่งรวมตัวจัดตั้งกลุ่มองค์กรของตนขึ้นมา และสืบทอดอำนาจกันตามสายสกุลของเหล่าชามูไร ในสมัยที่โชกุนตระกูลโทกูงาวะครองอำนาจ ได้ทำลายระบบมาจิ-ยัคโคะในช่วงปี 1686

กลุ่มยากูซ่าปรากฏเป็นครั้งแรกในช่วงศตวรรษที่ 18 ประเภทแรก คือ พวก บาคูโตะ (Bakuto หรือนักการพนัน) และพวกเทคียะ (Tekiya หรือพวกค้าสิ่งผิดกฎหมายตามท้องถนน) พวกเทคียะจะเลือกสรรสิ่งของผิดกฎหมาย และปกป้องกระบวนการหาเงินอย่างผิดกฎหมายในตลาดการค้า อาทิเช่น การค้าโสเภณี และให้กู้ยืมโดยเรียกค่าตอบแทนในอัตราสูงติด เพื่อรักษาอิทธิพลและควบคุมอำนาจในตลาดการค้า โชกุนได้มอบความไว้วางใจให้หัวหน้าเหล่าเทคียะมีบทบาทในการควบคุมการค้าอย่างเป็นทางการ และยินยอมให้พวกเทคียะพกดาบติดตัว และใช้นามสกุลได้

ในส่วนของพวกบาคูโตะ หรือนักการพนัน ก็เชื่อว่าเป็นที่มาของยากูซ่า กลุ่มบาคูโตะมีธรรมเนียมที่เรียกว่า “ยูบิซึเมะ” (Yubitsume) หรือธรรมเนียมว่าด้วยการตัดนิ้ว เพื่อเป็นการแสดงการยอมรับความผิด เป็นไปได้ว่ากลุ่มบาคูโตะนี้เอง เป็นที่มาซึ่งเชื่อมโยงเรื่องราวระหว่าง “อิเรซุมิ” (Irezumi หรือ การสักแบบญี่ปุ่นดั้งเดิม) และการประกาศตนเพื่อเข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งของแก๊งค์ยากูซ่า

ภายหลังสงครามโลก ครั้งที่ 2 กลุ่มยากูซ่าได้เริ่มปรับบทบาทของตนอีกครั้ง พวกเขาได้เข้ามาควบคุมตลาดมืด และ จัดตั้ง “กูเรนไทอิ” (Gurentai) ขึ้นมา แต่อย่างไรก็ตาม กองกำลังคุ้มครองญี่ปุ่นของประเทศสหรัฐอเมริกาได้ต่อสู้กับเหล่าแก๊งค์ยากูซ่าอย่างถึงที่สุด และสามารถปราบได้สำเร็จในปี 1950 ทำให้กลุ่มยากูซ่าปรับตนเองอีกครั้ง โดยเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ แบบตะวันตกมากขึ้น รวมทั้งการแต่งกายที่ทำให้หวนระลึกไปถึงแก๊งค์อันธพาลชาวอเมริกัน และเริ่มใช้อาวุธปืน และกลุ่มยากูซ่ากลุ่มต่าง ๆ ก็เริ่มไม่ลงรอยกัน แยกแยกกันเอง

3.2 องค์การยากูซ่า

กลุ่มยากูซ่ามักมีหัวหน้า ซึ่งเรียกกันว่า “โอยะบุน” (Oyabun) ซึ่งแปลว่า “พ่อ” ซึ่งมีอำนาจสั่งการต่อเหล่าสมาชิกทุกคน ซึ่งเรียกกันว่า “โคะบุน” (Kobun) หรือแปลว่า “ลูก” ในการยอมรับเช่นนี้เอง องค์การยากูซ่าได้จัดตั้งขึ้นด้วยผู้คนหลากหลาย แต่ยังคงรักษารูปแบบ “เซมไป-โคไฮ” (Senpai-Kohai) หรือระบบรุ่นพี่รุ่นน้อง ซึ่งเป็นลักษณะของญี่ปุ่นเอาไว้โดยไม่เปลี่ยนแปลง สมาชิกของเหล่าแก๊งค์ยากูซ่าได้ตัดพันธะทางครอบครัวของตน และมอบความภักดีทั้งหมดให้กับ

หัวหน้าแก๊งค์ และเคารพนับถือสมาชิกกลุ่มเดียวกัน เสมือนเป็นครอบครัวเดียวกัน เป็นทั้งพ่อ หรือ ผู้อาวุโส และน้องชาย

ธรรมเนียม “Yubitsume” หรือการตัดนิ้วนั้นเป็นรูปแบบหนึ่งของการสารภาพผิด ขึ้นอยู่กับการละเมิดกฎ ผู้นั้นจะถูกตัดข้อท่อนบนของท่อนนิ้ว และนำนิ้วที่ถูกตัดไปแสดงต่อหัวหน้าของเขา บางครั้งนายรองอาจจะละเมิดต่อ “โอโยะบุเน” เมื่อเขาต้องการดึงพลพรรคของแก๊งค์มาเป็นสมุนของตนเองจากการแก้แค้นส่วนตัว ท่อนบนของนิ้วจะถูกฉีกหนึ่งโดยรอบยึดมาปิดทับรอยตัดตามธรรมชาติ

กลุ่มยาคุซ่ากลุ่มใหญ่จะประกอบไปด้วยกลุ่มที่เล็กกว่า ซึ่งภายในกลุ่มย่อยนี้จะให้ความภักดีต่อ “คุมิโช” (Kumicho) หรือหัวหน้าตระกูลของกลุ่มยาคุซ่า “คุมิโช” มีรองหัวหน้าหลายคน และมี “Saiko-Komon” (ที่ปรึกษาอาวุโส) ซึ่งทำหน้าที่ควบคุมส่วยในพื้นที่ต่าง ๆ และเมืองต่าง ๆ พวกเขายังมีกลุ่มบริวาร รวมทั้งรองหัวหน้า ที่ปรึกษา นักการบัญชี และเหล่าสมุนกำลัง

กลุ่มยาคุซ่าได้แอบดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ เบื้องหลังบริษัท หรือธุรกิจที่ถูกกฎหมาย ที่จัดตั้งขึ้นมาบังหน้า อย่างเช่นธุรกิจตู้ปาจิงโกะ หรือองค์กรทางศาสนา อย่างไรก็ตาม สำนักงานใหญ่ของกลุ่มยาคุซ่าก็มีการจัดตั้งในรูปแบบออฟฟิศของบริษัทเช่นกัน

กลุ่มยาคุซ่าสมัยใหม่ได้ขยายกิจกรรมไปสู่การทำธุรกรรมทางธนาคาร และการคอร์รัปชันทางการเมือง ยาคุซ่าได้ดำเนินกิจกรรมโดยปกติของตนด้วยการเชื่อมโยงกับการข่มขู่ ริดเงินคัมครอง การค้ายาเสพติด การค้าโสเภณี การค้าทาส การพนันที่ผิดกฎหมาย และการควบคุมเขตอิทธิพลของตน กลุ่มยาคุซ่ามีความพยายามเข้าไปมีอิทธิพลในการเลือกตั้งทั่วไปของญี่ปุ่น ด้วยการสนับสนุนทางการเงินแก่บุคคลที่ตนหนุนหลัง หรือใช้เหล่าสมุนกำลังของตนแสดงพฤติกรรมคุกคามข่มขู่ และการแบล็คเมลล์เพื่อให้ยอมจำนน หรือควบคุมได้

กลุ่มยาคุซ่ายังเรียกค่าไถ่ด้วยการส่งคนของตนไปรบกวนการประชุมของผู้ถือหุ้น การคุกคามเช่นนั้นทำให้บริษัทถูกประจาน เสื่อมเสียชื่อเสียง และเสียโอกาสทางธุรกิจได้ หากผู้ถือหุ้นของบริษัทไม่ยอมจ่ายค่าคัมครอง ด้วยเหตุนี้ บางบริษัทจึงต้องตั้งงบค่าคัมครองเป็นส่วนหนึ่งของงบประมาณประจำปีของบริษัท

กลุ่มยาคุซ่าที่มองว่าตนเป็นซามูไรยุคใหม่นั้น มักอ้างการดำเนินรอยตามกฎอันศักดิ์สิทธิ์อย่างหลักบูชิโด (กฎของนักรบ) และพวกเขามีหน้าที่ปกป้องสมาชิกที่อ่อนแอกว่าในสังคม อย่างไรก็ตาม กลุ่มยาคุซ่านี้มักเข้าไปมีส่วนร่วม หรือวิพากษ์กิจกรรมต่าง ๆ โดยใช้กำลังตัดสิน

จากละครโทรทัศน์ที่ศึกษาจะเห็นได้ชัดเจนถึงระบบการจัดการภายในองค์กรยาคุซ่า เห็นความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกที่เสมือนอยู่ในครอบครัวเดียวกัน อาทิ ความสัมพันธ์ระหว่างนายมากิโอะ และลูกน้องทั้งสองของเขาที่ยกย่องให้นายมากิโอะเป็นลูกพี่ และทั้งหมดก็เคย

เข้าร่วมพิธีสาบานตนเป็นพี่น้องกันตามธรรมเนียมของแก๊งค์ รวมทั้งปฏิสัมพันธ์ของแก๊งค์ยาгуซ่าที่มีต่อเหล่าแก๊งค์ยาгуซ่าอื่น ๆ ที่ลงเอยด้วยการต่อสู้ ตลอดจนการที่พระเอกมีความเกี่ยวพันกับธุรกิจผิดกฎหมาย เช่น การค้าโสเภณี และการคุมเข้ตอิทธิพล ด้วยการเรียกค่าคุ้มครอง โดยการรักษาหรือขยายเขตอิทธิพลนี้ ยังเป็นการแสดงออกถึงศักดิ์ศรี และความยิ่งใหญ่ของแก๊งค์ยาгуซ่าด้วยการรักษาสัจจะ และคำมั่นสัญญายังเป็นคุณธรรมที่สำคัญในหมู่ยาгуซ่า ดังที่พ่อของพระเอกให้คำมั่นว่าจะยอมยกตำแหน่งหัวหน้าแก๊งค์ให้ หากสามารถเรียนจบภายใน 1 ปีได้ และเมื่อพระเอกไม่สามารถทำได้แม้ว่าจะไม่ใช่ความผิดของตนเอง เขาก็ยอมยกตำแหน่งหัวหน้าที่เขาได้รับไปให้น้องชายแทน เพราะไม่สามารถรักษาสัจจะวาจาที่ไว้ให้กับพ่อได้

4. ระบบการศึกษาในสังคมชาวญี่ปุ่น

วัฒนธรรมญี่ปุ่นสอนให้เคารพต่อสังคมและมีการสร้างแรงจูงใจให้อยู่รวมเป็นกลุ่ม โดยมีการให้รางวัลเป็นกลุ่มมากกว่าจะให้รางวัลเป็นรายบุคคล การศึกษาของญี่ปุ่นเน้นหนักในเรื่องความขยัน การดำนิตนเอง และอุปนิสัยการเรียนรู้ที่ดี ชาวญี่ปุ่นถูกปลูกฝังว่าการทำงานหนักและความขยันหมั่นเพียรจะทำให้ประสบความสำเร็จในชีวิต โรงเรียนจึงเน้นการสอนเกี่ยวกับทัศนคติ คุณธรรม จริยธรรมให้กับนักเรียนทั้งทางตรงและทางอ้อม เพื่อที่จะสร้างอุปนิสัยและมีเป้าหมายในการสร้างประชากรที่สามารถอ่านออกเขียนได้ และปรับตัวให้เข้ากับค่านิยมและวัฒนธรรมของสังคมได้อีกด้วย

ญี่ปุ่นเป็นสังคมที่ให้ความสำคัญกับการศึกษาเป็นอย่างมาก และเป็นสังคมที่มีระเบียบวินัย การศึกษาเป็นสิ่งที่น่าเคารพยกย่อง และความสำเร็จเป็นเงื่อนไขสำคัญสำหรับการประสบความสำเร็จในงานและในสังคม ทุกวันนี้ เริ่มมีความเห็นที่แตกต่างออกไป โรงเรียนต่างแข่งขันกันเพื่อรับนักเรียน ทำให้โรงเรียนรับนักเรียนในอัตราต่ำกว่าที่จะรับได้ ถือเป็นปัญหาด้านงบประมาณขั้นรุนแรง แต่นี้ไม่ได้ทำให้จำนวนนักเรียนในแต่ละห้องน้อยลง ห้องเรียนส่วนใหญ่มีนักเรียนอยู่ระหว่าง 35-45 คน

จากละครโทรทัศน์ที่ศึกษาจะเห็นได้ชัดเจนถึงระบบการศึกษาของโรงเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของญี่ปุ่น แม้ว่าพระเอกจะไม่มีความรู้ความสามารถเท่าเทียมกับเพื่อนร่วมชั้น แต่เพื่อรักษาสัญญาที่ไว้กับพ่อ ทำให้เขามีความขยัน พยายามอย่างหนักเพื่อสอบผ่านให้ได้ โดยในระหว่างเรียน เขามีได้ตำนิพ่อ หรือบุคคลอื่น ๆ เลย เขายอมรับว่าการศึกษาทำให้เขาได้เรียนรู้โลกกว้างขึ้น และได้รับความรัก และมีมิตรภาพจากเพื่อนร่วมชั้น และความเข้าใจจากคุณครู โดยเขาเชื่อว่าเมื่อพยายามอย่างเต็มที่แล้ว ย่อมจะประสบความสำเร็จในท้ายที่สุด แม้ว่าในบางครั้งพระเอกมีความย่อห้ต่อการเรียน แต่ก็ได้รับคำแนะนำดี ๆ จากคุณครูพยาบาลทุกครั้ง นอกจากการเรียนรู้นั้นชั้นเรียนแล้ว พระเอกยังได้ค้นหาความรู้ใหม่ ๆ ด้วยตัวเองจากการทดลองนอกห้องเรียน

เช่น การประดิษฐ์เครื่องร่อนเพื่อที่จะเดินทางไปซื้อขนมพุดดิ้งให้ทันเวลา สิ่งนี้ทำให้เขาได้เรียนรู้หลักการพาราโบลา และกฎแรงโน้มถ่วงในวิชาฟิสิกส์ที่เขาเรียนไม่รู้เรื่องในชั้นเรียน แต่กลับเข้าใจทันทีหลังจากได้ทดลองทำเครื่องร่อนด้วยตนเอง หรือการที่พระเอกพยายามอย่างมากเพื่อจะจับกระต่ายในกรงสัตว์หลังโรงเรียนให้ได้ ต่อมาเขาได้ค้นพบว่ากระต่ายมีดวงตาที่สามารถมองเห็นได้รอบทิศ ทำให้มันรอดพ้นจากการถูกจับได้ทุกครั้ง ระบบการศึกษาของญี่ปุ่นได้ปลูกฝังให้พระเอกมีความรู้ทั้งทางตรง (ในชั้นเรียน) และทางอ้อม (นอกห้องเรียน) การจัดการแข่งขันกีฬาประจำปีของโรงเรียน ทำให้เกิดความรัก ความสามัคคีต่อเพื่อนร่วมชั้น และความรักความผูกพันที่มีต่อโรงเรียน แม้แต่คู่อริแก๊งค์อันธพาลในชั้นเรียนก็ให้ความร่วมมือกับพระเอกด้วยดีจนทำให้ทีมของพระเอกประสบความสำเร็จในการแข่งขันกีฬาในท้ายที่สุด

5. พฤติกรรมรักร่วมเพศในสังคมญี่ปุ่น

พฤติกรรมรักร่วมเพศชายได้ดำรงอยู่เคียงคู่สังคมญี่ปุ่นมาเป็นเวลาช้านาน ภายใต้กรอบวัฒนธรรมของชามูไร ประเพณีหนึ่งที่เหล่าชามูไรต้องปฏิบัติ เรียกว่า “ประเพณี ชูโด” (衆道: Shudo) คือ ประเพณีแห่งสายใยรักที่เกิดขึ้นระหว่างชามูไรผู้แก่กล้าวิชา กับชามูไรที่ยังไร้ประสบการณ์ ที่เปรียบได้ดัง “ดอกไม้แห่งจิตวิญญาณของชามูไร” ที่ได้ก่อร่างสร้างพื้นฐานที่แท้จริงของลัทธิความงามของผู้ที่เป็นชามูไร ประเพณีนี้มีความคล้ายคลึงกับประเพณีของกรีกโบราณที่ชายวัยผู้ใหญ่ มักจะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเด็กผู้ชาย

สำหรับสังคมชามูไร สิ่งนี้ถือว่าเป็นประเพณีที่มีเกียรติ เป็นการปฏิบัติที่สำคัญ และเป็นเส้นทางสายหลักที่จะสืบทอดความคิด คุณค่า จิตวิญญาณ และทักษะแห่งประเพณีชามูไร จากรุ่นหนึ่งไปสู่รุ่นต่อ ๆ ไปได้ ประเพณีนี้มีชื่อเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า “บิโด” (美道: Bido แปลได้ว่า “วิถีทางแห่งความงาม”) เป็นประเพณีที่เชื่อว่า ความรักอันหนักแน่นที่ชามูไรสองคนมีให้แก่กันนั้น เป็นสิ่งที่เกือบจะยิ่งใหญ่เท่ากับความรักแบบเดียวกันที่มีให้แก่ไฉเมียวผู้เป็นเจ้านาย อย่างไรก็ตาม ทางเลืกระหว่างความรักที่มีต่อชามูไรอีกคน กับ เจ้านายของเขาเอง บางครั้งสามารถกลายมาเป็นปัญหาทางปรัชญาสำหรับชามูไรได้

ในตำราฮาคุกะระ (Hagakure) และคู่มือสำหรับชามูไร มีคำสอนที่เจาะจงไปที่วิถีของประเพณีนี้ว่า “เป็นสิ่งที่ชามูไรควรจะต้องทำตามและให้ความเคารพ” แต่เมื่อเกิดการปฏิรูปสมัยเมจิ และการดำเนินชีวิตตามแบบตะวันตกเข้ามามีอิทธิพล การหลงใหลในความงามของผู้ชายก็ถูกแทนที่ ด้วยความงามของเพศหญิงตามแบบยุโรป จึงเป็นจุดจบของประเพณีชูโดไปในที่สุด

ปัจจุบัน เรื่องรักร่วมเพศระหว่างชายได้เลือนหายไปจากสังคม และวัฒนธรรมญี่ปุ่น เนื่องจากสังคมญี่ปุ่นเป็นสังคมกลุ่ม พฤติกรรมรักร่วมเพศจึงถูกมองว่าเป็นเรื่องของความแปลกแยก ความแตกต่าง และกลายเป็นประเด็นต้องห้ามในสังคม แม้ว่าการแสดงออกซึ่งพฤติกรรมรักร่วมเพศ

จะเป็นสิ่งที่มีโอกาสกระทำได้อย่างเปิดเผยในสังคม แต่ก็ยังคงสามารถพบเห็นพฤติกรรมดังกล่าวนี้ได้ อย่างชัดเจนจากสื่อสิ่งพิมพ์ “อนิเมะ” (Anime)¹ หรือการ์ตูนญี่ปุ่น ประเภท “โชเน็นไอ” (Shonen ai) หรือ “ยาโออิ” (Yaoi) เช่น การ์ตูนเรื่อง Gravitation ซึ่งเป็นมรดกตกทอดมาจากสังคมญี่ปุ่นสมัยโบราณ

จากละครโทรทัศน์ที่ศึกษาจะเห็นได้ “นายชาคุระโคจิ จุน” ซึ่งเป็นตัวละครสำคัญ คนหนึ่งของเรื่อง เป็นผู้ที่มีความสนิทสนมกับพระเอกอย่างมาก โดยเป็นฝ่ายเข้าไปทำความรู้จัก และสร้างความสนิทสนมโดยตลอดเรื่อง และเมื่อมีเวลาว่างมักจะออกไปเดินเล่นด้วยกันเสมอ ทุกครั้งที่ออกไปเดินเล่น นายจุนจะพยายามให้กำลังใจพระเอกในยามที่เขาท้อแท้ และไม่พอใจที่เพื่อนสาวของเขาได้มาพูดคุยกับพระเอก จนกระทั่งอุเมะระ เพื่อนสาวร่วมชั้นเรียนได้พูดออกมาตรง ๆ ว่า การที่นายจุนไม่พอใจเธอเมื่อได้อยู่กับพระเอก เป็นเพราะนายจุนชอบพระเอก และต้องการรักษาความสัมพันธ์กับพระเอกเพียงผู้เดียว ลักษณะของนายจุนนั้นเป็นชายหน้าตาดี มีรูปร่างบอบบาง และอ่อนแอ เคยถูกเพื่อนแกล้งค้ำอ้นพาลร่วมห้องจูรีด ๆ ถเงิน และพระเอกได้ออกมาช่วยเหลือไว้ได้ทัน นายจุนมักอยู่คนเดียว และรักสันโดษ มีลักษณะของพฤติกรรมรักร่วมเพศ โดยเห็นได้จากการตอบสนองต่อเพศเดียวกันที่ผิดปกติไปจากเพื่อนร่วมชั้นคนอื่น ๆ อย่างเห็นได้ชัด อาทิเช่น เมื่อพระเอกเข้ามาในชั้นเรียนทุกเช้า นายจุนจะมีท่าทีดีใจ และมองเขาด้วยสายตาที่เป็นมิตร ความพยายามสร้างความสนิทสนมกับพระเอกตลอดเวลา โดยเรียกขานด้วยชื่อเล่นที่เขาตั้งขึ้นมาเอง และมีเพียง

¹“อะนิเมะ” (アニメ) เป็นคำย่อของ アニメーション (อ่านว่า “อะนิเมซอง”) ซึ่งเป็นคำที่ยืมมาจากภาษาอังกฤษ คือ “อะนิเมชัน” (Animation) ซึ่งหมายถึงการฉายภาพยนตร์การ์ตูน ทั้ง 2 คำนี้สามารถใช้แทนกันได้ภาษาญี่ปุ่น อย่างไรก็ตามคำที่นิยมใช้มากกว่า คำว่า “อะนิเมะ” มีขอบเขตกว้างครอบคลุมการ์ตูนทั้งหมด ไม่จำกัดอยู่ที่แนวหรือรูปแบบของการ์ตูนใด ๆ

“เจแปนิเมชัน” (Japanimation) ซึ่งเกิดจากการผสมคำว่า “เจแปน” (Japan) กับ “อะนิเมชัน” เป็นคำอีกคำที่มีความหมายเหมือน “อะนิเมะ” คำนี้นิยมใช้กันมากในทศวรรษที่ 1970 และ 1980 แต่มีคนใช้น้อยลงตั้งแต่ปี ค.ศ. 1990 และหมดความนิยมลงก่อนกลางทศวรรษที่ 1990 ปัจจุบันคำนี้ ถูกใช้เฉพาะภายในประเทศญี่ปุ่นเพื่อแบ่งแยกการ์ตูนทั่ว ๆ ไป (ซึ่งคนญี่ปุ่นเรียกรวม ๆ ว่า “อะนิเมะ”) กับการ์ตูนที่ผลิตภายในประเทศ

ภาษาไทยในสมัยก่อนใช้คำว่า “การ์ตูนญี่ปุ่น” แทนอะนิเมะ คำทับศัพท์ “อะนิเมะ” นั้นไม่ค่อยเป็นที่นิยมใช้ แต่ปัจจุบันคำว่า “อะนิเมะ” นั้นกลับเป็นคำที่นิยมในหมู่เด็กวัยรุ่นไทยที่ชื่นชอบการ์ตูนญี่ปุ่น ซึ่งใช้เรียกแทนคำว่า “การ์ตูนญี่ปุ่น” ของสมัยอดีต

นายจุนคนเดียวที่มีสิทธิเรียกชื่อนี้ ถึงกับทำให้เพื่อนร่วมชั้นรู้สึกแปลกใจ และนายจุนไม่พูดเรื่องความรักของเขาที่มีต่อเพศตรงข้าม ระหว่างการสนทนากับพระเอก

เรื่อง Hotelier

1. เรื่อง Hotelier ฉบับละครโทรทัศน์ของเกาหลี

ผู้กำกับ Jang Yong Woo

ปีออกฉาย ทุกวันพุธ-วันพฤหัสบดี ระหว่างวันที่ 4 เมษายน-7 มิถุนายน ปี 2001
ออกฉายทางสถานีโทรทัศน์ MBC

เนื้อเรื่องย่อ

เปิดฉากงานวันฉลองครบรอบ 30 ปีของโรงแรมโซล (Seoul Hotel) “โซ จินยอง” (Suh Jin-young นำแสดงโดย Song Yoon Ah) ผู้จัดการส่วนหน้า (Front desk) ต้องเริ่มงานทันที ประธานใจ เป็นประธานโรงแรมที่เอาใจใส่แขก เขามี “ยูน” ภรรยาผอมคอดปรนนิบัติเสมอ และมีลูกชายคนเดียวคือ “โจ ยองเจ” (Choi Young-jae นำแสดงโดย Park Jung Chul)

ประธาน “คิม บ็อคแมน” (Kim Bock-man นำแสดงโดย Han Jin Hee) แห่งบริษัท เงินทุนฮันกั๊ง พาลูกสาวคนเดียว ชื่อ “คิม ยูนฮี” (Kim Yun-hee นำแสดงโดย Song Hye Gyo) มาร่วมงาน เขาช่มชู่ประธานใจ และขอซื้อโรงแรมโซล แต่ประธานใจไม่ขาย และเสียชีวิตอย่างกะทันหัน “ยูน” ภรรยาประธานใจต้องมาบริหารโรงแรม เธอส่งจินยองไปตาม “ฮัน เทจุน” (Han Tae-joon นำแสดงโดย Kim Seung Woo) กลับมาเป็นผู้จัดการใหญ่ ส่วนบ็อคแมนก็จ้าง “ชิน ดองย็อก” (Shin Dong-hyuk นำแสดงโดย Bae Yong Jun) ผู้เชี่ยวชาญการควบกิจการ ซึ่งอยู่ในสหรัฐอเมริกา มาช่วยงาน จินยองเดินทางมาถึงลาสเวกัส พบว่าเทจุนอยู่กับเด็กสาวชื่อ “เจนนี่” (Jenny นำแสดงโดย Kim Na Rae) เทจุนตัดสินใจกลับเกาหลี ประธานยูน (ภรรยาประธานใจ) ยินดีมากที่เขากลับมา วันหนึ่งแขกที่มาพักหัวใจวาย เทจุนรีบช่วยชีวิตแขกผู้นั้นจนฟื้นคืนสติ ต่อมา “ยองเจ” พาเพื่อนชายพร้อมนำดอกไม้มามอบให้ยูนฮี บอกว่าจะจัดงานวันเกิดให้เธอ แล้วไปดื่มฉลองวันเกิดให้ยูนฮีที่โรงแรมโซล ขณะนั้นเพื่อนของยองเจแอบใส่ยานอนหลับ หวังมอมเมาหญิงสาว เทจุนได้รับร้องเรียนก็มาที่ห้องพัก ช่วยยูนฮีจากอันตรายไว้ได้

จินยองฝากเจนนี่ให้ทำงานในครัวใหญ่ แล้วไปหาดองย็อกที่ห้องพัก เธอพูดถึงความรู้สึกของการเป็นพนักงานโรงแรมที่ต้องคอยบริการแขก ดองย็อกกลับถึงที่พัก แล้วบอกให้ลิโอตามหาคนในโรงแรมเพื่อขัดขวางไม่ให้เทจุนเป็นผู้จัดการใหญ่ ดองย็อกสั่งให้ลิโอซื้อหุ้นของโรงแรมโซลให้หมด

ต่อมามีแขกพาลูกสาว ชื่อ “ฮวัง ซู จิน” มาฝากโรงแรมไว้ จินยอมไปงานเลี้ยงรับขวัญเทจุนไม่ทัน เทจุนเห็นยูนฮีเดินตากฝน จึงหยุดรถลงไปทักทาย แต่เธอจับไข้จนต้องพาไปพักที่โรงแรม ยูนฮีประทับใจความมีน้ำใจของเขา ต่อมาหนูน้อยฮวังจินหายตัวไป เทจุนออกตามหา พบหนูน้อยอยู่ในเขตก่อสร้างโรงแรม เทจุนเล่าเรื่องพ่อของตนให้ฟังจนเด็กน้อยอ่อนใจยอมกลับโรงแรม

ยูนฮีหนีออกจากบ้าน และของานทำในโรงแรมโซล วันหนึ่ง “ยองเจ” ไปต่อยแขกเมาสุรา แขกจะฟ้องตำรวจ ประธานยูนนั่งคุกเข่าขอโทษแขกอยู่เป็นนานกว่าแขกเมาผู้นั้นจะยอมยกโทษให้ ประธานยูน บอกว่าเป็นประธานมีหน้าที่ปกป้องลูกน้อง แขกของโรงแรมไม่ว่าจะเมาไม่ไหน ก็ยอมเป็นแขกของโรงแรม พนักงานควรบริการสุดความสามารถ ต่อมาดองย็อกเริ่มซื้อหุ้นต่างประเทศของโรงแรมโซล ในที่สุดก็สามารถคุมกิจการโรงแรมโซลได้ ผู้จัดการทั่วไปมาบอกเทจุนว่าธนาคารไม่ยอมปล่อยสินเชื่อให้โรงแรมแล้ว และจะไม่มีเงินจ่ายเงินเดือนให้พนักงาน ในการประชุมใหญ่ เทจุนสั่งให้ทำแผนปรับปรุงงานเพื่อเพิ่มรายได้ภายใน 1 เดือน ส่วนดองย็อกมาชวนจินยอมไปกินเลี้ยงวันเกิดที่ภัตตาคาร ช้างฝ่ายเพื่อน ๆ พนักงานที่แอบจัดงานเลี้ยงวันเกิดให้จินยอมก็ตามหาตัวเธอไม่พบ ดองย็อกมอบสร้อยราคาแพงให้เป็นของขวัญวันเกิดแก่จินยอม จินยอมบอกว่าเธอเคยมีคนรัก แต่ต้องอกหัก และไม่พร้อมจะมีความสัมพันธ์กับใคร ดองย็อกบอกว่าเขารอได้ ต่อมาดองย็อกมาขอใช้ห้องบิสซิเนสเซ็นเตอร์ แล้วรีบไปประชุม จนลีโหล้มเก็บเอกสารสำคัญ พนักงานทำความสะอาดเข้าไปทำความสะอาด เห็นมีตัวหนังสือชื่อโรงแรมก็นำกลับมาให้เทจุน เขาเห็นเอกสารที่เป็นข้อมูลการจะควบรวมกิจการโรงแรมโซลก็ตกใจ คิดจะเก็บไว้พิจารณา แต่ผู้จัดการฝ่ายจัดเลี้ยง “โอ ยังแมน” (Oh Hyung-man นำแสดงโดย Hu Joon Ho) มาเห็น จึงแอบนำเอกสารนั้นไปบอกท่านประธานยูน

เทจุนมาต่อว่าจินยอมเรื่องดองย็อก เทจุนเข้าใจว่าดองย็อกคิดจะหลอกใช้จินยอม ส่วนยูนฮีถูกกักตัวอยู่แต่ในบ้าน ยองเจจึงคิดอุบายปลอมตัวเป็นเด็กส่งของ ทำให้เขาได้เข้าไปถึงห้องของยูนฮี แต่ยูนฮีถามถึงแต่ผู้จัดการใหญ่ และเพื่อน ๆ ที่ห้องอาหาร ต่อมาที่โรงแรมโซล จินยอมเห็นดองย็อกยืนรออยู่ ดองย็อกกดลิฟต์ไม่ให้ใครเข้าออก ชั่งตัวเองกับจินยอมอยู่ในนั้น ทุกคนมาฆูดูอยู่บนลิฟต์ที่มีประตูกระจกทั้ง 2 ด้าน ดองย็อกขอร้องให้จินยอมปิดหูปิดตาจากภายนอกทั้งหมด ให้รับฟังเขาคนเดียวเท่านั้น เพราะเขารักเธอ พูดจပ်ก็ประทับใจอย่างสุดขีด ดองย็อกกลับไปห้องพัก พบลีโหล้มอยู่ท่ามกลางกระเป๋าสัมภาระทั้งหมด พบว่าพวกตนถูกไล่ออกจากที่พัก ลีโหล้มกับดองย็อกไม่รับฟังคำขอร้อง แถมขู่ว่าจะฟ้องร้องทางโรงแรมให้ได้

เทจุนจัดกระเช้าผลไม้ถือไปขอภัยดองย็อกด้วยตัวเอง แต่ดองย็อกกลับขว้างทิ้ง แล้วไล่เทจุนกลับไป จินยอมได้ยินข่าวร้าย ก็ตัดสินใจจะไปขอภัยดองย็อกด้วยตนเอง ไม่ว่าเขาต้องการอะไร เธอก็พร้อมจะยินยอมเพื่อโรงแรม ยูนฮีได้กลับมาทำงานที่โรงแรมอีกครั้ง ที่ห้องอาหารมีแขกผู้หนึ่งนั่งมองยูนฮี และขอให้ไปกินข้าวกับเขา ยูนฮีปฏิเสธ แขกผู้นั้นโกรธแล้วจับยูนฮี

เป็นตัวประกัน ชู่จะพาเธอโดดตึกตาย เทจุนขึ้นไปเจรจา ยอมเจรจาโดดเข้าหาแขก ยูนฮีหลุดจาก อ้อมแขนแขกได้ แต่แขกก็ชู่จะฆ่าตัวตาย เทจุนอ่อนวอนอย่างสุภาพ จนแขกยอมวางอาวุธ ในห้อง อาหารวันรุ่งขึ้น เหตุการณ์กลับมาเป็นปกติ เทจุนรู้ว่าต้องย็อกเริ่มลงมือทำตามแผน จึงพยายาม ติดต่อกับผู้ถือหุ้นของโรงแรม แต่หลายคนปฏิเสธไม่ยอมร่วมมือกับเทจุน ดองย็อกมารายงานแผนแก่ บ๊อคแมนว่าเหลือหุ้นเพียง 3% จากคุณนายซอง หากได้หุ้นจำนวนนี้ เขาจะถือหุ้นมากพอจะออก เสี่ยงเปลี่ยนตัวผู้บริหารโรงแรมได้

ขณะเดียวกัน คุณนายซองก็เข้ามาพักที่โรงแรมโซล เธอคือหญิงที่เป็นต้นเหตุให้เทจุน ต้องลาออกจากโรงแรมไปเมื่อคราวก่อน ดองย็อกมาพบคุณนายซองเพื่อขอซื้อหุ้น คุณนายซองขอ พิจารณาข้อเสนอก่อน ต่อมา เทจุนมาหาคุณนายซองที่ห้องพัก คุณนายซองยกหุ้น 3% นั้นให้ เทจุนดูแล เพื่อชดเชยที่เธอทำให้เขาถูกไล่ออกไปเมื่อ 3 ปีก่อน เหตุการณ์คลี่คลายไปในทางดี บ๊อคแมนสั่งให้ยูนฮีไปลาออกจากงานที่โรงแรม แต่ยูนฮีบอกพ่อว่าเธอรักเทจุน เขาเป็นคนช่วยให้ เธอมีชีวิตใหม่หลังจากเธอคิดจะตาย

ที่โรงแรมโซล เจ้าหน้าที่ต่างร่วมมือกันจะให้ทุนแก่โรงแรม แต่จะส่งกรรมการผู้จัดการเข้ามา ควบคุมการบริหารเงิน ปรากฏว่ากรรมการผู้จัดการรายนั้น คือ ดองย็อก เขาต้องการปรับลดจำนวน พนักงาน ต่อมาที่ป้ายประกาศพนักงาน มีรายชื่อพนักงานที่ถูกไล่ออกมาปิดไว้ เทจุนเห็นเข้าไม่พอใจ จึงไปหาดองย็อกบอกให้เห็นใจพนักงานที่ทำงานอย่างหนัก พร้อมยื่นใบลาออก เทจุนวางแผนแอบ เข้าไปทำสำเนาเอกสารการรวบรวมกิจการโรงแรมอย่างผิดกฎหมายของดองย็อก แล้วนำไปให้ หัวหน้ากองบก. หนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งที่เทจุนเคยช่วยชีวิตไว้ ให้ช่วยพาดหัวว่าการเพิ่มทุนของ โรงแรมโซลมีพิรุณ และผู้จัดการใหญ่ถูกบีบให้ลาออก ชาวเทจุนหายตัวไปเริ่มแพร่ ทุกคนพยายาม ตามหาเขา

พนักงานทุกคนลงชื่อลาออกกันหมด เทจุนตกใจ ไม่นึกว่าเรื่องจะบานปลาย จึงโทรศัพท์ มาบอกประธานยูนให้ระงับเรื่องการลาออกหมู่ บ๊อคแมนได้รู้เรื่องพาดหัวหนังสือพิมพ์ก่อนวางตลาด เขารีบมาหาดองย็อก ดองย็อกรู้ว่าเป็นแผนของเทจุน ส่วนเทจุนมาพบดองย็อก เพื่อต่อรองจะไม่ เปิดเผยเอกสารการฮุบกิจการโรงแรม เพื่อแลกกับ 1) ไม่ให้ไล่พนักงานออก 2) ให้คืนใบลาออกของ เขา และขอภัยต่อหน้าคณะกรรมการบริหาร และ 3) ให้รับปากจะไม่ใช้วิธีการแบบนี้อีก ดองย็อก ยินยอม เทจุนก็ลากลับไป แต่เมื่อออกจากห้องพัก กลับถูกลูกน้องของบ๊อคแมนบังคับขึ้นรถ พาตัวไป ที่สนามกอล์ฟ บ๊อคแมนเสนอเงินปิดปากให้เทจุน เขาไม่รับจึงถูกรุมทำร้าย

ที่โรงแรมโซล บรรดาพนักงานดีใจที่มีประกาศใหม่ ไม่ปลดพนักงานออกแล้ว เพราะเทจุน ช่วยไว้ ยูนฮีรู้ว่าเทจุนถูกทำร้ายที่สนามกอล์ฟก็รีบมาหาดองย็อก และโทรเรียกจินยอง ทั้งสามคน พบเทจุนถูกซ้อมสะบักสะบอมอยู่ที่สนามกอล์ฟ ดองย็อกต้องแบกเทจุนไปส่งโรงพยาบาล รุ่งเช้า

บ๊อคแมนตรวจดูหนังสือพิมพ์ทุกฉบับก็ไม่พบข่าวพาดหัวแต่อย่างใด ดองย็อกเรียกบ๊อคแมนมาถามเรื่องทำร้ายเทจุน ดองย็อกตอบว่าที่หายไปโดยไม่บอกกล่าว พร้อมทั้งให้เลิกสัญญาจ้างเขาทันที ขณะเดียวกัน ดองย็อกเพิ่งรู้ตัวน้องสาวแท้ ๆ ของตน นั่นคือ “เจนนี่” เมื่อดองย็อกได้พบเจนนี่ ก็เริ่มรู้ว่าเทจุนได้ช่วยเหลือเจนนี่ไว้มากมาย

บ๊อคแมนประกาศกับดองย็อกว่า ตัดสินใจจะโอนโรงแรมโซลให้กับเครือโรงแรมต่างประเทศ ดองย็อกเข้ามาเดินเล่นในโรงแรม เห็นชีวิตชาวโรงแรมก็เริ่มประทับใจ ประธานยูนิเรียกยูนิฮีไปพบ เล่าว่าเธอกับสามี และพ่อของยูนิฮีเคยเป็นเพื่อนนักศึกษากันมา แต่ต่อมา บ๊อคแมนกลับมาเป็นคู่อาฆาตของประธานโจ และบอกความลับว่า เธอเป็นมะเร็งปอดขั้นสุดท้าย จะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้เพียง 3-4 เดือนเท่านั้น ประธานยูนิถูกส่งเข้าโรงพยาบาล ประธานยูนิฝากเทจุนดูแลองเจเมื่อเธอจากไปด้วย

ลิโอไม่พอใจที่ดองย็อกเลิกสัญญาจ้างกับบ๊อคแมน ดองย็อกบอกว่าเขาหนีให้โรงแรมโซลตกเป็นของเครือต่างประเทศไม่ได้ ลิโอออกตัดขาดความเป็นเจ้านายลูกน้องกับดองย็อก เมื่อบ๊อคแมนได้รับหนังสือขอเลิกสัญญาจ้างจากดองย็อกก็มาหาที่ห้องพัก พบลิโอแล้วชักชวนให้มาเป็นพวก บ๊อคแมนได้กำหนดให้ยูนิฮีไปเรียนต่อต่างประเทศ ยูนิฮีมาแจ้งทุกคนเรื่องจะไปเรียนต่อเมื่อเพื่อนของยูนิฮีขอตัวตัวเครื่องบิน กลับพบว่าซองเอกสารนั้นเป็นเอกสารการยื่นฟ้องดองย็อกฐานทำผิดกฎหมายหลักทรัพย์และการบริหารโรงแรมโซล ยูนิฮีรับนำเอกสารนั้นไปมอบให้ดองย็อก

ดองย็อกสงสัยว่าเหตุใดยูนิฮีจึงนำเอกสารมามอบให้เขา ยูนิฮีเผยว่าต้องการตอบแทนที่เขาเคยช่วยให้เธอได้ทำงานในโรงแรมโซล บรรดาพนักงานเมื่อรู้ข่าวว่าโรงแรมจะล้มละลาย พนักงานแม่บ้านเสียสละไม่รับเงินเดือนเพื่อช่วยพยุงฐานะของโรงแรม เทจุนหมดหนทางกู้โรงแรมมาขอร้องดองย็อกให้ช่วย ดองย็อกรับปากว่าจะไม่ให้โรงแรมโซลต้องล้มละลาย จินยองกับดองย็อกเริ่มยอมรับกันมากขึ้น ดองย็อกวางแผนใช้เงินตัวเองซื้อหุ้นมาด้วยราคาถูก ทำให้ฐานะทางการเงินของโรงแรมโซลดีขึ้นจนหมดหนี้สิน ดองย็อกตัดสินใจเรื่องสำคัญ 2 เรื่องคือ ขอแต่งงานกับจินยอง พร้อมกับมอบแหวนให้ จากนั้นตัดสินใจจะใช้วิธีเข้ามอมตัวกับอัยการ แล้วหาทางจับผิดบ๊อคแมน ด้วยการติดเครื่องอัดเสียงไว้กับตัว แล้วเข้าไปพบบ๊อคแมนเพื่อยื่นข้อเสนอให้วางมือจากโรงแรมโซล แล้วเขาจะไม่ส่งหลักฐานที่บ๊อคแมนมีแผนฮุบกิจการโรงแรมโซลอย่างไม่สะอาดให้กับทางอัยการ

เจ้าหน้าที่ตำรวจเข้าจับกุมบ๊อคแมนที่สนามกอล์ฟ ยูนิฮีเห็นใจพ่อ บ๊อคแมนให้ความร่วมมือกับทางการด้วยดี ดองย็อกขอแต่งงานกับจินยอง และให้คำมั่นกับอัยการว่าจะออกจากเกาหลีภายใน 1 สัปดาห์โดยพาจินยองไปด้วย ส่วนยูนิฮีมาบอกลาทุกคนที่โรงแรมก่อนไปเรียนต่อ เทจุนนำเสื้อคลุมมอบให้ยูนิฮีเป็นที่ระลึก เธอมอบของจดหมายให้ และกำชับให้เปิดเมื่อเธอไปแล้ว

2. เรื่อง Hotelier ฉบับละครโทรทัศน์ของญี่ปุ่น

ผู้กำกับ Kinoshita Takao (木下高男) Hijikata Masato (土方政人)
Kitagawa Manabu (北川学)

ปีที่ออกฉาย 19 เมษายน-7 มิถุนายน ปี 2007 ทางสถานีโทรทัศน์อาซาฮี (TV Asahi)
เนื้อเรื่องย่อ

เปิดฉากงานฉลองครบรอบ 30 ปีของโรงแรมโตเกียวโอเชียน (Tokyo Ocean Hotel) “โอดาจิริ เคียวโกะ” (Odagiri Kyoko นำแสดงโดย Ueto Aya (上戸彩) ผู้จัดการส่วนหน้า (Front desk) ต้องเริ่มงานทันที ในขณะที่เดียวกันละครได้เปิดตัว “โองาตะ โคเฮ” (Ogata Kohei นำแสดงโดย Tanabe Seichi (田辺誠一) ชายพเนจรชาวญี่ปุ่นซึ่งกำลังตกอับอยู่ในกรุงโซล ประเทศเกาหลี

ต่อมาเปิดตัวตัวละครใหม่ทีนครลาสเวกัส “มิซึซาวะ เคโกะ” (Mizusawa Keigo นำแสดงโดย Oikawa Mitsuhiro (及川光博) เจรจาทางธุรกิจกับชายชาวอเมริกันคนหนึ่ง ส่วนที่โรงแรมโตเกียวโอเชียน ประธานบริษัทคิตาโน สนทนากับ “คิตาโน โยสึเกะ” (Kitano Yotsuke นำแสดงโดย Sato Yuki (佐藤祐基) ลูกชายคนเดียวของเขที่ไม่เอาใจใส่การทำงาน ในเวลาต่อมา “ประธานโมริโมโตะ มาซากาซุ” (Morimoto Masakazu นำแสดงโดย Takenaka Naoto (竹中直人) ประธานองค์กร Dainichi Higashi Kaihatsu (大日東開発) คู่แข่งของโรงแรมโตเกียวโอเชียนเดินทางมา

มีแขกมาร่วมงานฉลองคับคั่ง ทั้งแต่งชุดสากล และชุดกิโมโน ประธานโมริโมโตะพา “อาคาเนะ” (Akane นำแสดงโดย Doukyu Saeko (道休冴子) ลูกสาวคนเดียวของเขามา งานด้วย เขาข่มขู่ และขอซื้อกิจการโรงแรมจากประธานคิตาโน

เคียวโกะหิปปสร้อยคอรูปกุญแจออกมาดูแล้วหวนรำลึกถึงความหลัง ผู้มอบสร้อยเส้นนี้ให้เธอ คือ “โคเฮ” แฟนเก่าที่เป็นอดีตพนักงานโรงแรม และเพื่อนร่วมงานของเธอมาก่อน ประธานโมริโมโตะขอให้เลขาสาว คือ “คาซิวางิ” หาผู้เชี่ยวชาญที่สามารถยึดกิจการโรงแรมโตเกียวโอเชียนให้ได้ ส่วนเคียวโกะมาถึงกรุงโซล ประเทศเกาหลี ขณะนั้น “ชิน ดองย็อก” (Shin Dong-Hyuk) นำแสดงโดย Bae Yong-jun (ヨン様) ได้เห็นเคียวโกะ แล้วพบว่าโคเฮกำลังตกกระกำลำบาก เธอหาเขาจนพบที่ร้านอาหารเกาหลีแห่งหนึ่ง และขอร้องให้เขากลับโรงแรมโตเกียวโอเชียน เคียวโกะหวนรำลึกความหลัง และคำสอนของเขาที่ว่าหากปรารถนาสิ่งใดแล้วต้องมีความหวัง แต่โคเฮไม่กลับ เคียวโกะได้รับโทรศัพท์จากญี่ปุ่น ทราบว่าประธานคิตาโนเสียชีวิตแล้ว เธอเสียใจมาก ดองย็อกขอให้เธอมองไปข้างหน้า และศรัทธาในตัวเอง

ดองย็อคเกลี้ยกล่อมให้โคเฮกลับไปทำงานที่โรงแรมโตเกียวโอเชียนได้สำเร็จ ภรรยาของประธานคิตาโน (ต่อไปจะเรียกว่า “มาดามคิตาโน”) ได้ขึ้นเป็นประธานบริษัท และยื่นหยัดในปฏิญญาของโรงแรมที่ว่า “ความหวังสร้างพลังแห่งมนุษย์” ในที่สุด โคเฮกลับมารับตำแหน่งผู้จัดการใหญ่ ฝ่ายเคโกะเริ่มสืบหาข้อมูลเกี่ยวกับโคเฮทันที วันหนึ่ง ลูกค้าคนหนึ่งเป็นลมหมดสติไปที่โรงแรม โคเฮเข้ามาช่วยชีวิตได้ทัน ต่อมาเคโกะขอพบเคียวโกะที่เลาจ์ของโรงแรม เคโกะสารภาพว่าไม่ได้กลับญี่ปุ่นมาเป็นเวลานานแล้ว และกลับมาเพื่อหาเคียวโกะ วันต่อมา โยสึเกะได้พาอากาเนะมาที่โรงแรม พร้อมจัดห้องไว้ฉลองวันเกิด

ในงานวันเกิดของอากาเนะ โยสึเกะพาเพื่อนชายมาร่วมงานด้วย พร้อมดัดขนมเค้กฉลองกัน ทุกคนดื่มกินอย่างเมามาย เพื่อนของโยสึเกะจะข่มขืนอากาเนะ ด้วยเสียงเพลงอันดังที่เปิดในห้องพัก ทำให้โคเฮเดินมาตรวจแล้วช่วยไว้ได้ทัน อากาเนะขอร้องไม่ให้แจ้งตำรวจ โคเฮพาเธอเข้าพักที่ห้องส่วนตัวของตน

เคโกะนัดพบกับเคียวโกะ แต่เธอยืนยันว่าจะมีงานเลี้ยงต้อนรับโคเฮ ต่อมาเมื่อมีคนหนึ่งก่อความวุ่นวาย แกรายนี้ไวยวายที่ไม่ได้ของอย่างใจต้องการ ขว้างปาแก้วไวน์จนแตกกระจาย แยกผลึกมาดามคิตาโนจนล้มลงไปกับพื้น มาดามคิตาโนก้มลงคุกเข่าขอโทษแขกบนพื้น มาดามคิตาโนยืนยันว่าไม่ว่าจะเป็นแขกคนใด ทุกคนสำคัญเท่ากันหมด และขอบคุณเคียวโกะในฐานะแม่คนหนึ่ง ต่อมาทุกคนกำลังเตรียมจัดงานเลี้ยงต้อนรับโคเฮ เคียวโกะพบว่าได้ลืมสร้อยร้อยกุญแจไว้ที่สระน้ำจึงรีบวิ่งกลับไปหา เธอกำลังหาสร้อยร้อยกุญแจกับเคโกะสองคน ในระหว่างที่ทุกคนกำลังสนุกกับงานเลี้ยง เคียวโกะสารภาพกับเคโกะว่าสร้อยเส้นนั้นเป็นของขวัญที่โคเฮมอบให้

ผู้จัดการใหญ่และมาดามคิตาโนพยายามหาทางรักษาโรงแรมเอาไว้ให้ได้ เคโกะให้สร้อยคอร้อยหัวใจแก่เธอทดแทนสร้อยเส้นเดิมที่หายไป เธออ้างว่าไม่สามารถรับของแพงแบบนี้ได้ ประธานโมริโมโตะบังคับให้อากาเนะไปเรียนต่อต่างประเทศ อากาเนะไม่ยอมไป ฝ่ายบิดาขู่ไล่เธอออกจากบ้านถ้าไม่ไปเรียนต่อ อากาเนะวิ่งหนีไป เธอเดินออกจากบ้านท่ามกลางสายฝนที่ตกลงมาอย่างหนัก

ที่โรงแรม เคียวโกะพยายามตามหาสร้อยตามลำพัง เคโกะพยายามช่วยเธอค้นหาสร้อยร้อยกุญแจจนพบในที่สุด เขาสวมสร้อยร้อยกุญแจเส้นนั้นให้กับเธอ ขณะนั้นอากาเนะพบกับโคเฮโดยบังเอิญ โคเฮพาเธอมาที่อพาร์ทเมนต์ของเขา วันต่อมา อากาเนะเริ่มมาทำงานที่โรงแรมไซล อากาเนะจำเคโกะได้ว่าเคยพบกันที่บ้านของเธอครั้งหนึ่ง อากาเนะไม่อยากให้เขามาพักที่นี่ เพราะเขาไม่ใช่แขกแต่เป็นสายลับมาจากบริษัทไดนิโตะเพื่อหวังซื้อกิจการโรงแรม ดองย็อคแจ้งเรื่องสายลับเคโกะให้โคเฮทราบ เคียวโกะถามเคโกะตรง ๆ ว่าคิดล่อลวงใช้เธอเพื่อหวังซื้อกิจการโรงแรมใช่หรือไม่

ในคืนวันนั้น เคโกะนั่งตมไวน์กับคิซุจิ เคโกะสารภาพว่าได้ตกหลุมรักกับเคียวโกะ ส่วน อากาเนะไม่ยอมกลับบ้าน เลขาของประธานโมริโมโตะขอให้แจ้งความกับตำรวจ แต่เขาไม่ยอม ใน ขณะนั้นมีแขกสุภาพสตรีพร้อมกับ “โชตะ” เด็กชาย อายุ 7 ขวบมาพักที่โรงแรม และแขกขอให้ช่วย ดูแลลูกชายให้

ฝ่ายรองผู้จัดการเข้าค้นห้องพักของเคโกะจนพบเอกสารลับ มาตามคิตาโนรู้ความจริง รองผู้จัดการไล่คิซุจิออกจากห้องพักของโรงแรม และคิซุจิได้มาโวยวายที่ห้องทำงานของพนักงาน โรงแรม ในเรื่องที่แอบเข้าไปในห้องพักของแขกโดยไม่ได้รับอนุญาตก่อน และขณะนั้นเด็กชายโชตะ ได้แอบหนีออกจากห้องพักของโรงแรม โคเฮและทุกคนต่างวิ่งออกตามหาโชตะ เคียวโกะได้พบกับ เคโกะที่ลอบบี้ของโรงแรม โชตะแอบมานั่งคนเดียวข้างถนน เคโกะพบเข้า และเกลี้ยกล่อมให้โชตะ กลับที่พักได้สำเร็จ

มาตามคิตาโนเตือนให้เคียวโกะระมัดระวังเรื่องข้อมูลความลับของบริษัท พนักงานทุกคนสงสัยว่าเคียวโกะจะรู้เห็นเป็นใจกับเคโกะ เคียวโกะคิดเสมอว่าโรงแรมโตเกียวโอเซียนเปรียบ เสมือนบ้านของเธอ ส่วนเคโกะได้รู้ความจริงว่าเธอก็มีน้องสาวคนหนึ่ง และน้องสาวแท้ ๆ ของเธอ คนนั้นก็คือเคียวโกะนั้นเอง ที่โรงแรมมีคำสั่งจ้องเพื่อจัดงานประชุมระหว่างประเทศ โดยจะมีแขก เข้าร่วมกว่าพันคน ทุกคนวางแผนเตรียมตัวกับงานใหญ่นี้ ทันใดนั้นมีข่าวร้ายเกิดขึ้น มีป้ายปลด พนักงานออก รองผู้จัดการสารภาพว่าเป็นผู้ปิดประกาศเอง มาตามคิตาโนกลับยังไม่ทราบเรื่องเลย ทั้ง ๆ ที่เป็นเรื่องสำคัญมาก มาตามคิตาโนขอให้ทุกคนนึกถึงโรงแรม อย่าให้พนักงานสับสน เคียวโกะ เข้าไปพบมาตามคิตาโนพบว่าเธอล้มป่วย เพราะมีความวิตกกังวลอย่างมากต่อเรื่องการปลดพนักงาน เลขาสาวของประธานโมริโมโตะนำแผ่นซีดีลับมอบให้อากาเนะเก็บไว้ เป็นซีดีเกี่ยวกับหลักฐาน เรื่องการหลบหนีภาษีขององค์กรไดนิโตโตะ ซึ่งซีดีแผ่นนี้เชื่อว่าอาจช่วยให้อากาเนะได้กลับเข้าไป ทำงานที่โรงแรมโตเกียวโอเซียนได้

เคียวโกะเข้าห้องพักของ “มัดสึอิ” แขกของโรงแรม เพื่อนำหนังสือพิมพ์ไปให้ แต่ถูกจับ แหกตัวไว้ในห้องพักไว้เป็นตัวประกันที่ดาดฟ้าของโรงแรม มัดสึอิขอพบผู้จัดการธนาคาร เพราะ เป็นตัวการทำให้บริษัทของเขาล้มละลาย และบุตรภรรยา ก็ทิ้งเขาไป โคเฮเกลี้ยกล่อมได้สำเร็จ ส่วนเคโกะซึ่งเดินทางมาช่วยได้กระโดดไปรับตัวมัดสึอิไม่ให้เขาตกจากตึกได้ทัน โคเฮกล่าว ขอบคุณเคโกะ เคโกะได้เปิดเผยความจริงว่าเคียวโกะคือน้องสาวแท้ ๆ ของเธอ

อากาเนะแอบนำเอาซีดีข้อมูลลับขององค์กรไดนิโตโตะมาให้ มาตามคิตาโนขอให้โคเฮ ขอร้องผู้ถือหุ้นของโรงแรมไม่ให้ขายหุ้นส่วนของตนแก่ประธานโมริโมโตะ ต่อมารองผู้จัดการแอบ เข้าไปขโมยแผ่นซีดีข้อมูลลับนั้นที่ห้องทำงานของมาตามคิตาโน แล้วนำไปให้เคโกะ และขอให้เคโกะ มอบคืนให้ประธานโมริโมโตะ วันรุ่งขึ้น อากาเนะกลับมาทำงานที่โรงแรมโตเกียวโอเซียนอีกครั้ง

ส่วนมาตามคิตาโนพบว่าแผ่นซีดีลับถูกขโมย โคเฮเรียกตำรวจผู้จัดการมาสอบสวน รองผู้จัดการ
 สารภาพว่าได้ขโมยไป ทางด้านประธานโมริโมโตะพยายามเร่งซื้อหุ้นคืนด้วยตนเอง และวางแผน
 ทำร้าย “มูราคามิ” ผู้ถือหุ้นรายหนึ่ง หลังจากเจรจาซื้อไม่สำเร็จ เคโกะไม่พอใจถึงกับตัดความ
 สัมพันธ์ เพราะไม่ชอบวิธีการของประธานโมริโมโตะ และยังบอกเลิกเป็นหุ้นส่วนทางธุรกิจกับคิคุจิ
 คิคุจิไปหาประธานโมริโมโตะ เพราะหวังเงินสินจ้างห้าพันล้านเยน

เคโกะเข้ามาช่วยเหลือโคเฮและโรงแรมโซล ทุกคนวางแผนลดการถือหุ้นของประธาน
 โมริโมโตะ โดยเคโกะยอมใช้เงินส่วนตัวซื้อหุ้นคืนได้เป็นผลสำเร็จ และเหลืออีกเพียง 3% เท่านั้น ซึ่ง
 ผู้ถือหุ้นส่วนนี้ คือ “มิตสูกุจิ ยูกิ” ภรรยาของแขกซึ่งเคยกล่าวหาว่าถูกโคเฮลวนลาม จนเป็นเหตุให้
 โคเฮต้องออกจากงานนั่นเอง ยูกิได้มาพักที่โรงแรม ภายในวันเดียวกันนั้น ยูกิได้ขายหุ้นของเธอให้
 กับประธานโมริโมโตะ ทางโรงแรมโตเกียวโอเรียนเต็ลต่างผิดหวังอย่างมาก มาตามคิตาโนขอให้รอวัน
 ประชุมใหญ่ของผู้ถือหุ้นเป็นวันตัดสิน และจะรู้ว่าใครคือเจ้าของที่แท้จริง มาตามคิตาโนป่วยหนัก
 จนเข้าโรงพยาบาล พนักงานโรงแรมทุกคนต่างพยายามติดต่อซื้อหุ้นของโรงแรมคืน ในเวลาต่อมา
 เคโกะเอาซีดีข้อมูลลับมาให้โคเฮ แต่โคเฮขอให้นำไปคืนอาคาเนะ เพราะไม่อยากให้อาคาเนะ
 ต้องทรยศพ่อตัวเอง เมื่องานประชุมผู้ถือหุ้นของโรงแรมได้เริ่มต้น ประธานโมริโมโตะเปิดประเด็น
 ปัญหาทางการเงิน โคเฮขอให้ทุกคนลงคะแนนเสียง ผลปรากฏว่า มาตามคิตาโนได้เป็นผู้บริหารต่อ
 ไป และความจริงถูกเปิดเผย แท้จริงแล้วคิคุจิได้หักหลังประธานโมริโมโตะ และยืนยันว่าเขามีเคโกะ
 เป็นเจ้านายคนเดียวเท่านั้น คิคุจิเปิดเผยว่าเขาแอบไปเข้าข้างประธานโมริโมโตะเพื่อหวังช่วยเหลือ
 เคโกะ และยกคำสาบานที่ตนทำไว้ว่า “ก่อนจะลงมือจะ ให้ลงพนธมิตรก่อน” เขาไม่สามารถทรยศ
 เจ้านายตนเองได้ และยังเปิดเผยว่ายูกิได้แอบมาเจรจากับเขาเป็นการลับ เพื่อชดเชยกับสิ่งที่ยูกิ
 เคยทำผิดต่อโรงแรม เธอจึงมอบหุ้นส่วน 3% ให้โรงแรมโตเกียวโอเรียนเต็ล โดยที่ทุกคนต่างเข้าใจผิด
 ว่ายูกิยกหุ้นส่วนนี้ไปให้ประธานโมริโมโตะ

ต่อมา ทั้งเคโกะ และเคียวโกะรู้ว่าพวกเขาไม่ใช่พี่น้องกัน เคโกะเริ่มมีความหวังในความ
 รัก และขอให้เคียวโกะไปอยู่กับเขาที่ประเทศสหรัฐอเมริกา เคโกะสารภาพต่อโคเฮว่าจะแต่งงานกับ
 เคียวโกะ เคียวโกะลังเลที่ต้องลาออกจากการทำงานโรงแรม ฝ่ายประธานโมริโมโตะถูกตำรวจจับ
 อาคาเนะ และเลขาสาวบอกว่าจะอยู่เคียงข้างประธานโมริโมโตะเสมอ มาตามคิตาโนออกจาก
 โรงพยาบาล แล้วกลับมาทำงานที่โรงแรมอีกครั้ง โดยยื่นหยัดจะปกป้องโรงแรมต่อไป ฝ่ายเคียวโกะ
 ปฏิเสธที่จะไปประเทศสหรัฐอเมริกาไปกับเคโกะ เพราะไม่สามารถละทิ้งงานโรงแรมได้ เคโกะบอกว่า
 จะจัดการทุกอย่างที่ประเทศสหรัฐอเมริกาให้เรียบร้อยแล้วจะกลับมาหาเคียวโกะ โดยขอให้เธอรอเขา
 อาคาเนะยังคงทำงานที่โรงแรมกับโยสึเกะอย่างมีความสุข เคียวโกะระลึกถึงคำพูดของดองย็อลคว่า

“จงให้มองไปข้างหน้า และศรัทธาในตัวของคุณเอง” ทุกคนต่างทำงานตามหน้าที่ของตนเอง โรงแรมโตเกียวโอเซียนกลับมาใช้ชีวิตชีวาอีกครั้ง

3. การเล่าเรื่อง

ลักษณะการเล่าเรื่องของละครโทรทัศน์เรื่องนี้ เมื่อพิจารณาตามแนวคิดที่ว่าด้วยการเล่าเรื่อง พบว่า

ลักษณะของโครงเรื่อง

ละครโทรทัศน์เรื่องนี้ นำเสนอด้วยการแนะนำตัวละครเอก “โอดาจิри เคียวโกะ” ซึ่งเป็นพนักงานของโรงแรมโตเกียวโอเซียน และพนักงานฝ่ายต่าง ๆ ที่ทำหน้าที่ของตนอย่างแข็งขัน และ “โอคาตะ โคเฮ” ตัวละครหลักของเรื่องอีกคนหนึ่งที่อยู่อย่างลำบากในประเทศเกาหลี การนำเสนอภาพความขัดแย้งระหว่างงานเลี้ยงที่หรูหราของโรงแรมที่โตเกียว และชีวิตที่ยากไร้ของคนของชาวญี่ปุ่นที่เกาหลี เป็นการเปิดตัวการเล่าเรื่อง ประเด็นความตกต่ำของโรงแรมโตเกียวโอเซียน เป็นเหตุให้เคียวโกะต้องนำตัวโคเฮกลับมาเพื่อกอบกู้โรงแรมด้วยกัน ประธานบริษัทต้องมาล้มปวญ ลูกชายเพียงคนเดียวซึ่งไม่มีความสามารถในการบริหารธุรกิจ และความพยายามของประธานโมริโมโตะ ซึ่งเป็นผู้ร้ายประสงค์จะซื้อกิจการโรงแรมแห่งนี้ให้ได้ โดยการจ้าง “เคโกะ” จากประเทศสหรัฐอเมริกา ความพยายามแก้ไขวิกฤตการณ์ที่เกิดขึ้น เพื่อความอยู่รอดของกิจการโรงแรมโตเกียวโอเซียนจึงเป็นประเด็นหลักในการเปิดการเล่าเรื่อง

“ชิน ดองย็อค” ชาวเกาหลี ซึ่งเป็นตัวละครฝ่ายผู้ร้ายในฉบับเกาหลี เขาทำหน้าที่รักษาความสัมพันธ์ระหว่างเคียวโกะ กับโคเฮ ทำให้การคืนดีกันระหว่างตัวละครเอกทั้งสองเป็นไปอย่างราบรื่นในตอนเปิดเรื่อง

ในการพัฒนาเหตุการณ์นั้น ความพยายามยึดครองโรงแรมของประธานโมริโมโตะ ทำให้เคโกะต้องกลับมาที่ประเทศญี่ปุ่น และเปลี่ยนเป็นความรักสามเส้าที่เคียวโกะต้องเผชิญ และเลือกระหว่างคนรักเก่าอย่างโคเฮ หรือคนที่ยอมทำทุกอย่างเพื่อให้เธอมีความสุขอย่างเคโกะ และในขณะเดียวกัน เธอต้องเลือกระหว่างความปรารถนาแห่งหัวใจ ลาออกจากงาน แล้วไปอยู่กับเคโกะที่สหรัฐอเมริกา หรือเลือกทำงานที่เธอรักที่โรงแรมตลอดไป

ต่อมาความจริงเรื่องครอบครัวของเคโกะถูกเปิดเผย ความสัมพันธ์แบบคู่รักระหว่างเคียวโกะ และเคโกะได้แปรเปลี่ยนเป็นความสัมพันธ์แบบพี่ชายกับน้องสาว เป็นประเด็นความขัดแย้งที่ทำให้ตัวละครเกิดความสับสน ความยุ่งยากภายในจิตใจ และต้องค้นหาวិธีการที่ดีที่สุดในการตัดสินใจ นำไปสู่ขั้นภาวะวิกฤต (Climax) ของละครโทรทัศน์เรื่องนี้ นั่นคือ ประธานโมริโมโตะ

ต้องการซื้อกิจการโรงแรมไปขายทำกำไร พนักงานกว่า 100 คนถูกปลด และประธานโมริโมโตะใช้วิธีปาเถื่อนในการซื้อหุ้นของโรงแรมคืนจากผู้ถือหุ้น มาตามคิตาโนป่วยกะทันหันจนต้องเข้าโรงพยาบาล ชั้นภาวะคลีคลายได้เริ่มขึ้นเมื่อเคโกะ ผู้ร้ายได้กลับใจหันมาช่วยกอบกู้วิกฤตของโรงแรม และมาตามคิตาโนฟื้นจากอาการป่วย เพื่อมาร่วมประชุมผู้ถือหุ้นใหญ่ และได้รับการลงมติให้เป็นผู้บริหารต่อไป และความลับถูกเปิดเผย ยูกิผู้ถือหุ้นรายสำคัญ ได้แอบมอบหุ้นของเธอให้ “คิซุจิ” ผู้ช่วยของเคโกะที่แสร้งทำเป็นสวามีภักดีต่อประธานโมริโมโตะ และชั้นการยุติเรื่องราวเปิดประเด็นด้วยการคลีคลายความขัดแย้งในจิตใจระหว่างความรักแบบพี่น้อง ได้เปลี่ยนเป็นความรักแบบคู่รัก แต่ที่จริงแล้ว คิซุจิและเคโกะไม่ได้เป็นพี่ชายน้องสาวกันจริง ๆ เคโกะขอคิซุจิแต่งงาน และไปอยู่ด้วยกันที่ประเทศสหรัฐอเมริกา แต่คิซุจิปฏิเสธ เธอต้องการทำงานที่โรงแรมต่อไป เคโกะสัญญาว่าจะกลับมาหาเธอ เป็นการจบลงที่ทั้งปริศนาไว้ เมื่อเคโกะจากไปแล้ว คิซุจิจะเลือกใครเป็นคนรัก ระหว่างโคเฮ หรือเคโกะ ละครโทรทัศน์นำเสนอเพียงการตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยวของคิซุจิที่เลือกทำงานที่ตนรัก ยอมสละความสุขส่วนตัว และพนักงานทุกคนต่างทำหน้าที่ของตนในโรงแรมในตอนจบของเรื่อง

ตัวละครสำคัญ ประกอบด้วยตัวละครหลัก ดังต่อไปนี้

1. โอดาจิри คิซุจิ เป็นตัวละครเอกของเรื่อง เป็นหญิงสาวที่มุ่งมั่นทำงาน และมีความภักดีต่อหัวหน้า และกิจการโรงแรมที่เธอทำเป็นสำคัญ คิซุจิมีอดีตคนรัก คือ โคเฮซึ่งเธอได้ใช้ความพยายามในการนำตัวเขากลับมาทำงานที่โรงแรม และเคโกะ ชายอีกคนหนึ่งซึ่งกำลังขอเธอแต่งงาน เธอเป็นคนช่างคิด และอ่อนไหวง่าย มีความลังเล และบางครั้งมักเอาอารมณ์ส่วนตัวมาตัดสินใจในเรื่องการงาน แต่หากต้องให้เธอเลือกตัดสินใจแล้ว เธอจะเลือกเอาเรื่องงานมาก่อนเรื่องส่วนตัวเสมอ

2. โองาตะ โคเฮ ครั้งหนึ่งเขาเคยเป็นผู้จัดการใหญ่ของโรงแรม แต่ถูกใส่ร้ายจาก “ยูกิ” แชกของโรงแรมคนหนึ่ง ทำให้เขาต้องไปใช้ชีวิตด้วยความยากลำบากที่ประเทศเกาหลี ต่อมาได้เดินทางกลับมาทำงานที่โรงแรมโตเกียวโอเซียนอีกครั้ง เขามีความห่วงใยคิซุจิคนรักเก่าอยู่เสมอ แต่เขาก็ไม่เคยแสดงท่าทีหึงหวงต่อหน้าคิซุจิ และมักจะเปิดโอกาสให้คิซุจิเป็นฝ่ายเลือกหรือตัดสินใจเองเสมอ รวมไปถึงอาภาเนะ ซึ่งเป็นลูกสาวของประธานโมริโมโตะ ฝ่ายผู้ร้ายของเรื่อง แต่เขาปฏิบัติต่อเธอด้วยความเป็นห่วงในฐานะแขกคนสำคัญของโรงแรมผู้หนึ่ง เขามีบุคลิกเป็นคนใจดี ใจเย็น และสุภาพเรียบร้อย แต่เมื่อใดที่เขาต้องตัดสินใจทางธุรกิจแล้ว เขาจะเปลี่ยนไปโดยมีความเด็ดขาดมากขึ้น และถือว่าแชกของโรงแรม คือ ผู้มีพระคุณสูงสุดเสมอ

3. มิตสึฮาระ เคโกะ เป็นตัวละครฝ่ายผู้ร้ายในตอนต้นเรื่อง เนื่องจากเขาถูกประธานโมริโมโตะว่าจ้างให้มาซื้อกิจการโรงแรมโตเกียวโอเซียน เขากำพร้าพ่อแม่มาตั้งแต่เด็ก จึงเป็นคน

เจียบขริม และหวนคิดถึงเรื่องที่พ่อแม่ทอดทิ้งเขาอยู่เสมอ ๆ จนได้พบกับเคียวโกะ ทำให้เขาได้รู้จักกับความรักเป็นครั้งแรก และต้องการแต่งงานกับเธอ เขาเป็นคนที่ต้องการเอาชนะ และมักจะได้ในสิ่งที่ตนต้องการเสมอ ในตอนท้ายของเรื่องเขากลับหันมาให้ความร่วมมือกับฝ่ายของโรงแรมโตเกียวโอเซียน ได้แก่ โคเฮ และเคียวโกะ เพื่อรักษากิจการของโรงแรมเอาไว้ และยังคงมีความหวังพร้อมกับบรอกคอยวันที่จะได้แต่งงานกับเคียวโกะอีกครั้ง

4. ประธานคิตาโน โคจิโร่ และภรรยา เป็นผู้ก่อตั้งโรงแรมโตเกียวโอเซียน ประธานคิตาโนมักเอาใจใส่ต่อแขกผู้มาพัก และพนักงานโรงแรมอยู่เสมอ เขามีลูกชายเพียงคนเดียว คือ โยสึเกะ ซึ่งไม่ค่อยใส่ใจกิจการของโรงแรมมากนัก จนทำให้ทั้งประธานคิตาโน และภรรยาอ่อนใจ และฝากความหวังทั้งหมดไว้ที่โคเฮให้ช่วยดูแลทั้งกิจการโรงแรม และอบรมลูกของเขา ประธานคิตาโนถึงแก่กรรมด้วยโรคหัวใจวายกะทันหัน ทำให้ภรรยาของเขาได้ขึ้นเป็นประธานโรงแรมแทน ประธานคิตาโนเคยมีเรื่องเค้านเคืองกับประธานโมริโมโตะ ตัวละครฝ่ายผู้ร้าย เป็นเหตุให้ทั้งสองฝ่ายไม่ลงรอยกันนับแต่นั้นมา เมื่อมาตามคิตาโนได้เข้ามาบริหารโรงแรม ด้วยความอ่อนน้อมในประสพการณ์ของเธอ จึงฝากความหวังไว้ที่โคเฮ และพนักงานโรงแรมทุกคน เธอมีความตั้งใจจริง และมุ่งมั่นในความพยายามแม้ว่าจะป่วยหนักเพียงใดก็ตาม เธอป่วยด้วยโรคร้ายในตอนท้ายของเรื่อง

5. ประธานโมริโมโตะ เป็นตัวละครหลักของฝ่ายผู้ร้าย มีแผนการที่จะยึดกิจการโรงแรมโตเกียวโอเซียนเอาไว้ให้ได้ แม้ว่าจะด้วยวิธีที่ผิดกฎหมายก็ตาม เขาได้ว่าจ้างเคโกะ และทำข้อตกลง สัญญาว่าจะยกลูกสาวของเขาให้แต่งงานกับเคโกะ เพื่อจะได้ร่วมกันสืบทอดกิจการของเขาต่อไป ประธานโมริโมโตะจะมีเลขาสาวคอยช่วยเหลืออยู่ข้างกายเสมอ เขาเป็นคนที่เอาจริง เอาจัง มีความอาฆาตมาดร้าย และไม่ยอมแพ้อะไรง่าย ๆ เมื่อตัดสินใจสิ่งใดไปแล้ว จะต้องทำสิ่งนั้นให้บรรลุผลสำเร็จ ความสัมพันธ์ระหว่างเขา และลูกสาวเป็นไปอย่างไม่ราบรื่นนัก เพราะวิธีการรักลูกแบบผิด ๆ ของเขา ทำให้ “อาคาเนะ” ลูกสาวของเขาต้องหนีออกจากบ้านไป ในตอนท้ายของเรื่อง ประธานโมริโมโตะต้องเสียหน้าอย่างมากที่แพ้การลงคะแนนเสียงเพราะถูกลูกน้องหักหลัง จนไม่สามารถครอบครองกิจการโรงแรมโตเกียวโอเซียนได้ และถูกตำรวจจับในท้ายที่สุด

ลักษณะของฉาก

ฉากที่ปรากฏในละครโทรทัศน์เรื่องนี้ ฉากที่ใช้ในการดำเนินเรื่องส่วนใหญ่ประกอบด้วยกันทั้งหมด 2 ฉากหลักด้วยกัน ดังต่อไปนี้

1. ฉากที่เป็นธรรมชาติ

ฉากภายในห้องพักของแขกในโรงแรมโตเกียวโอเซียน มีลักษณะโดยรวมที่เหมือนกัน ตามลักษณะของโรงแรมโดยทั่วไป กล่าวคือ มีส่วนของห้องทำงาน ห้องนั่งเล่น และห้องนอน เป็นฉากที่แขกของโรงแรม อาทิเช่น เคโกะ, มัตสึอิ ได้พักอาศัย

ฉากภายในห้องทำงานของพนักงานโรงแรม มีลักษณะเป็นห้องทำงานขนาดเล็ก มีเครื่องคอมพิวเตอร์วางหันหน้าชนกัน และพนักงานเมื่อปฏิบัติภารกิจส่วนหน้าเสร็จแล้ว มักจะมาประจำที่ห้องนี้ มีมุมกาแฟเพื่อการพักผ่อนในระหว่างทำงาน ที่ห้องนี้เป็นสถานที่ที่เคียวโกะ, โคเฮ และอุเอเดะใช้เป็นห้องทำงานประจำแผนกของตน

ฉากห้องครัวของโรงแรม เป็นห้องครัวขนาดกลาง และรองรับพนักงานประมาณ 20 คน บรรยากาศเต็มไปด้วยความวุ่นวาย แต่ลักษณะการจัดวางเครื่องครัวเป็นไปอย่างเรียบร้อย สะอาด และสวยงาม ฉากการทำงานภายในห้องครัวของโรงแรมมีปรากฏตั้งแต่ตอนเปิดเรื่อง โดยมีหัวหน้าเชฟ ซึ่งเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในละครโทรทัศน์ และทำงานในห้องครัวนี้ การทำงานในห้องครัวของพนักงานทุกคนเป็นการนำเสนอให้เห็นหนึ่งในเบื้องหลังแห่งความสำเร็จของโรงแรม

2. ฉากที่เป็นสภาพการดำเนินชีวิตของตัวละคร

ฉากชีวิตริมถนนของโคเฮที่กรุงโซล ประเทศเกาหลี มีลักษณะเป็นอาคารสองถึงสามชั้น และหน้าอาคารแต่ละอาคารมีป้ายภาษาเกาหลีมากมาย โดยส่วนมากแล้วจะเป็นย่านร้านอาหาร และอยู่ในช่วงฤดูใบไม้ร่วง โคเฮได้ใช้ชีวิตอยู่ที่นี่ย่างยากลำบาก ภายหลังจากที่ลาออกจากโรงแรมโตเกียวโอเซียน

ฉากชีวิตสำราญในสถานคาสโน นครลาสเวกัส ประเทศสหรัฐอเมริกา มีลักษณะเป็นบ่อนการพนันแบบถูกกฎหมาย ซึ่งมีทั้งตู้สล็อตแมชชีน และอุปกรณ์เล่นไฟฟ้านาชนิด บรรยากาศภายนอกอาคารเต็มไปด้วยสีส้มของแสงไฟตามสถานบันเทิง และท้องถนนในยามค่ำคืน เคียวโกะใช้ชีวิต และทำงานอยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกาก่อนที่จะเดินทางกลับประเทศญี่ปุ่น

แก่นของเรื่อง

ละครโทรทัศน์ของญี่ปุ่นเรื่องนี้ มีแก่นสำคัญของเรื่อง คือ ความพยายามแก้ไขวิกฤตการณ์ที่เกิดขึ้นต่อความอยู่รอดของกิจการโรงแรมโตเกียวโอเซียน การเปิดตัวงานเลี้ยงฉลองครบรอบ 30 ปีของโรงแรมไปพร้อม ๆ กับการเปิดตัว “ประธานโมริโมโตะ” ตัวละครฝ่ายผู้ร้ายที่มุ่งประสงค์จะซื้อกิจการโรงแรมให้ได้ ความอ่อนแอของฝ่ายผู้บริหารและทายาทของผู้บริหาร เป็นเหตุที่ทำให้ตัวละครหลัก คือ “โอดางิริ เคียวโกะ” ต้องพยายามทำหน้าที่ของตนให้ดีที่สุด รวมไปถึงการออกเดินทางตามหา “โอดากะ โคเฮ” ซึ่งเป็นทั้งอดีตคนรัก และเป็นบุคคลเดียวที่ประธานโรงแรมฝากความหวังเพื่อรักษากิจการของโรงแรมเอาไว้ได้ เป็นแก่นสำคัญของเรื่อง นอกจากนั้นยังพบว่ามีแนวคิดสอดแทรกในละครโทรทัศน์ ดังต่อไปนี้

1. เมื่อมีปัญหา จงมองไปข้างหน้า มุ่งมั่นที่จะฝ่าฟัน และศรัทธาในคุณค่าแห่งตัวเอง (คำสอนของดองย็อกคที่มีต่อเคียวโกะ ทุกครั้งที่เกิดปัญหา ตัวละครในเรื่องทุกคนจะมุ่งแก้ปัญหา

ด้วยแนวทางนี้เสมอ และเช่นเดียวกับคำขวัญของโรงแรมที่ว่า “L'espoir fait vivre” หรือแปลได้ว่า “ความหวังสร้างชีวิต”

2. ความต้องการของลูกค้า คืองานบริการของพนักงานทุกคน
3. ความจงรักภักดีต่อหัวหน้า และองค์กร คือคุณธรรมที่สำคัญของมนุษย์

4. ลักษณะเด่นทางวัฒนธรรมญี่ปุ่นที่ปรากฏ

วัฒนธรรมญี่ปุ่นที่ปรากฏในละครโทรทัศน์เรื่องนี้ แบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทด้วยกัน ดังต่อไปนี้

1. ลักษณะวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ ได้แก่
 - วัฒนธรรมการแต่งกายด้วยชุดกิโมโน
2. ลักษณะวัฒนธรรมทางการกระทำ หรือความประพฤติ ได้แก่
 - แนวคิดบูชิโด กับความจงรักภักดีต่อหัวหน้า และองค์กรของตน
 - ลักษณะของผู้หญิงทำงานชาวญี่ปุ่น
 - วัฒนธรรมการทำงานในองค์กรของญี่ปุ่น
 - แนวคิดว่าด้วยการวางแผนแบบไม่เป็นทางการ (Nemawashi)
 - แนวคิดว่าด้วยความสัมพันธ์ระหว่างคนใน และคนนอกกลุ่ม หรือองค์กรในสังคม

ญี่ปุ่น

1. วัฒนธรรมการแต่งกายด้วยชุดกิโมโน

กิโมโน (着物: Kimono) เป็นชุดแต่งกายประจำชาติของประเทศญี่ปุ่น ชุดกิโมโนของผู้หญิงโสดเป็นกิโมโนแขนยาว ลวดลายที่นิยมคือลายดอกซากุระ กิโมโนของผู้หญิงแต่งงานแล้วจะเป็นกิโมโนแขนสั้นสีไม่ฉูดฉาดมาก กิโมโน หรือชุดแต่งกายของชาวญี่ปุ่น มีประวัติอันยาวนานตั้งแต่สมัยเฮอัน (ปี ค.ศ. 794-1192) ปัจจุบันผู้ที่สวมใส่ชุดกิโมโน ไม่ได้มีเพียงแค่คนแก่เท่านั้น วัยรุ่นก็ต้องใส่ในงานพิธีต่าง ๆ เช่น วันฉลองอายุครบ 20 ปี, วันจบการศึกษา (ในบางโรงเรียน) เป็นต้น ชุดกิโมโนเป็นชุดที่มีราคาค่อนข้างสูง จึงนิยมมอบให้เป็นมรดกตกทอดแก่ลูกหลานอีกด้วย แต่ก็มีคนรุ่นใหม่ไม่น้อยที่ไม่สามารถสวมกิโมโน หรือผูกโบได้ถูกต้อง จึงได้มีโรงเรียนสำหรับสอนการสวมใส่กิโมโนเกิดขึ้น เนื้อผ้ากิโมโนนั้นมีทั้งผ้าฝ้ายและผ้าไหมแต่ถ้าเป็นผ้าไหมก็จะสวยงามมาก และราคาอาจจะสูงถึงล้านเยน

จากละครโทรทัศน์เรื่องที่น่ามาวิจัยนี้ มีการแต่งกายด้วยชุดกิโมโนปรากฏในงานเลี้ยงฉลองครบรอบ 30 ปีของกิจการโรงแรมโตเกียวโอเซียน ซึ่งบรรดาแขกผู้เข้าร่วมงานได้ให้

เกียรติแก่งานเลี้ยงครั้งนี้เป็นอย่างสูง ด้วยการแต่งกายด้วยชุดกิโมโน โดยผู้เข้าร่วมงานที่สวมชุดกิโมโนส่วนใหญ่่นั้นเป็นสตรีวัยกลางคนขึ้นไป

2. วัฒนธรรมการทำงานของผู้หญิงชาวญี่ปุ่น (OL)²

ผู้หญิงทำงาน หรือที่ชาวญี่ปุ่นมักเรียกกันโดยย่อว่า “OL” (オーエル: Oeru) หมายถึง “Office Lady” ซึ่งทำงานในบริษัท ในงานประเภทเสิร์ฟน้ำชา งานเลขานุการ หรืองานฝ่ายบริการช่วยเหลือ โดยผู้หญิงทำงานชาวญี่ปุ่นส่วนใหญ่ยังคงไม่แต่งงาน และอาศัยอยู่กับพ่อแม่ในช่วงที่ทำงานในระยะแรก ๆ และโดยปกติผู้หญิงทำงานชาวญี่ปุ่นจะเป็นพนักงานประจำ และมักมีโอกาสน้อยมากที่จะได้เลื่อนตำแหน่ง และเป็นที่ยอมรับว่าพวกเธอจะลาออกเมื่อได้แต่งงาน

ภายหลังสงครามโลก ครั้งที่ 2 สิ้นสุดลง จำนวนผู้หญิงทำงานได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว พร้อม ๆ กับจำนวนบริษัทที่เพิ่มขึ้น ในระยะแรกนั้นชาวญี่ปุ่น เรียกผู้หญิงทำงานว่า “BGs” (ย่อมาจากคำว่า “Business Girls”) แต่ต่อมาพบว่าคำดังกล่าวไปคล้องจองกับคำว่า “B-Girls” ซึ่งชาวตะวันตกใช้กัน อันมีความหมายว่า “Bar Girls” หรือหญิงโสเภณี นิตยสาร “Josei Jishin” ซึ่งเป็นนิตยสารเพื่อสตรี ได้จัดแข่งขันกันเพื่อหาคำที่จะมาใช้แทนคำว่า Business Girls ด้วยเหตุนี้เอง คำว่า “OL” ได้ถูกคัดเลือก แล้วนำมาใช้เป็นครั้งแรก ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1963

ในปี ค.ศ. 1980 การเป็น OL เริ่มเป็นอาชีพสามัญที่สุดสำหรับผู้หญิงชาวญี่ปุ่น และ 1 ใน 3 ของแรงงานสตรีทั้งหมดของประเทศญี่ปุ่น เป็นผู้หญิงทำงาน OL ปรากฏการณ์ผู้หญิงทำงาน OL กำลังเปลี่ยนแปลง อย่างมาก เนื่องจากผู้หญิงญี่ปุ่นเริ่มมีการศึกษาที่สูง และหลายคนก็สำเร็จการศึกษาจากต่างประเทศ ยิ่งไปกว่านั้นในบางธุรกิจที่กำลังเริ่มจัดตั้งก็มีผู้หญิงเป็นเจ้าของกิจการ ซึ่งได้ทำลายธรรมเนียมดั้งเดิมของญี่ปุ่น ซึ่งมีลักษณะอนุรักษนิยม ภายใต้อำนาจบุรุษซึ่งมักเป็นผู้จัดตั้งบริษัท

บุคลิกของผู้หญิงทำงาน OL สามารถพบได้บ่อยครั้งในภาพยนตร์การ์ตูนสำหรับผู้หญิง (Josei Manga) และการ์ตูนทั่วไป (Anime) โดยได้สร้างภาพให้เป็นหญิงที่ฉลาด และเปื้อนอายในงานของตน และถูกกดดันโดยคนในครอบครัว รวมทั้งต้องเผชิญกับเรื่องราวทางจิตใจ โดยเน้นให้เป็นตัวละครที่สร้างแรงดึงดูดในเรื่อง

ลักษณะทั่วไปของผู้หญิงทำงาน OL อยู่ระหว่างอายุ 21-30 ปี และส่วนใหญ่มักจบการศึกษาระดับปริญญาตรี และไม่มีเวลาว่างที่จะย้ายออกไปอยู่เป็นส่วนตัวจากครอบครัว

²Cherry, Kittredge, “Office Flowers Bloom : Work Outside the Home,” in Womansword : What Japanese Words Say about Women (English: Kodansha International Ltd., 1991), p. 103.

จนกว่าจะแต่งงาน สวมชุดทำงานในระหว่างวัน และต้องออกเดินทางไปทำงานด้วยรถไฟใต้ดิน หรือรถไฟทั่วไปทุก ๆ เช้า เป็นเวลากว่า 1 ชั่วโมงครึ่ง เมื่อมาถึงที่ทำงานแล้ว ก็ต้องปฏิบัติตามระเบียบของบริษัท โดยเก็บสัมภาระส่วนตัวไว้ในกระเป๋า แล้วปฏิบัติงานด้วยชุดประจำตำแหน่งงานของตน และทำงานประจำของตน พร้อมกับทักทายแขกด้วยรอยยิ้ม เสิร์ฟน้ำชา และต้อนรับแขกเมื่อแขกได้มาติดต่อที่ออฟฟิศ งานโอแอลเป็นงานที่ต้องช่วยเหลือเพื่อนร่วมงานเป็นหลัก และถือได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม หรือระบบ โดยพวกเธอไม่จำเป็นต้องทำงานให้ได้ผลดีเลิศ เพียงแค่ทำงานของตนตามหน้าที่โดยไม่ไปก้าวล่วงงานของคนอื่นก็เพียงพอแล้ว ผู้หญิงทำงานโอแอลมักใช้จ่ายฟุ่มเฟือย และใช้จ่ายตามความต้องการ และรักษาสถานะภาพของตนเพื่อหลีกเลี่ยงชีวิตจริงในที่ทำงาน หรือที่บ้านด้วยการท่องเที่ยว กินอาหารในร้านอาหารแพง ๆ และซื้อของแบรนด์เนมราคาสูง กล่าวกันว่าผู้หญิงทำงานโอแอลนับว่ามีบทบาทสำคัญในฐานะที่เป็นผู้บริโภครุ่นใหญ่ในสังคมญี่ปุ่น

จากละครโทรทัศน์ที่นำมาศึกษานี้ ตัวละครเอกของเรื่อง คือ “เคียวโกะ” เป็นลักษณะของผู้หญิงทำงานชาวญี่ปุ่นในปัจจุบัน สามารถเห็นบทบาทของผู้หญิงทำงานภายในองค์กรของญี่ปุ่นผ่านทางการกระทำ และการตัดสินใจของเคียวโกะตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง โดยเฉพาะตำแหน่งงานของเธอ คือ ผู้จัดการฝ่ายพรอนต์เดสก์ซึ่งมีหน้าที่หลักในการต้อนรับลูกค้า อันเป็นลักษณะของงานที่สังคมญี่ปุ่นเปิดโอกาสให้ผู้หญิงได้ทำโดยเฉพาะ และโดยทั่วไปแล้วการที่ผู้หญิงทำงานตัดสินใจแต่งงาน หรือมีครอบครัว จะทำให้สถานภาพการเป็นผู้หญิงทำงานสิ้นสุดลงได้ บางองค์กรจะมีการมอบเงินค่าธรรมเนียมเพื่อสร้างครอบครัวให้ (โคโตบุกิ) ดังนั้น การที่เคียวโกะเลือกที่จะทำงานที่โรงแรมโตเกียวโอเซียน นอกเหนือไปจากเหตุผลด้านความภักดีต่อองค์กรแล้ว การแต่งงานมีครอบครัว สามารถทำให้เธอหลุดพ้นจากตำแหน่งงานที่ทำอยู่ได้

4. แนวคิดบูชิโด กับความจงรักภักดีต่อหัวหน้า และองค์กรของตน

“บูชิโด” (Bushido) แปลว่า “วิถีแห่งนักรบ” เป็นหลักการที่พัฒนาขึ้นในญี่ปุ่นช่วงศตวรรษที่ 9-12 ในสมัยเฮอัน (Heian) และโตกูงาวะ (Tokugawa) ถือเป็นหลักการและแนวปฏิบัติของซามูไร ที่ยึดหลักความจงรักภักดี การเสียสละ ความละเอียด ความมีมารยาท ความอ่อนน้อม เกียรติยศ และความรักผูกพัน เป็นแนวในการปฏิบัติตน

“บูชิโด” มีจุดกำเนิดจากการผสมผสานความเชื่อทางพุทธศาสนานิกายเซน (Zen) คำสอนของขงจื้อ และความศรัทธาในลัทธิชินโต (Shinto) ศาสนาพุทธเชื่อเรื่องการตายแล้วเกิดใหม่ ผู้ยึดถือแนวทางบูชิโดโดยเฉพาะซามูไรจึงไม่กลัวอันตรายและความตาย ศาสนาพุทธ นิกายเซน เน้นการทำสมาธิเพื่อบรรลุนิพพาน ศาสนาพุทธ นิกายเซนสอนให้คนรู้จักตนเองและไม่ยึดติดกับตัวตน

ชาмуไรใช้แนวทางของนิกายเซนในการฝึกฝน เพื่อขบไล้ความกลัว ความไม่แน่นอนใจ และความผิดพลาด

ลัทธิชินโต สร้างความจงรักภักดีและความรักชาติให้แก่บูชิโด โดยลัทธิชินโตบูชาบรรพบุรุษและนับถือจักรพรรดิประดุจดั่งเทพเจ้า ชาмуไรต้องจงรักภักดีต่อจักรพรรดิ และเจ้านายของตน ลัทธิชินโตเชื่อว่าแผ่นดินญี่ปุ่นเป็นสถานที่อันศักดิ์สิทธิ์ และเป็นທີ່สถิตของเหล่าเทพเจ้า และวิญญาณของบรรพบุรุษ ชาмуไรจึงมีความรักชาติ และศรัทธาที่จะปกป้องแผ่นดินบ้านเกิดของตน

สำหรับลัทธิขงจื๊อนั้นสอนให้เชื่อในโลกของมนุษย์ สิ่งรอบตัว และครอบครัว โดยเน้นคุณธรรมความสัมพันธ์ 5 ประการ ระหว่าง เจ้านายกับลูกน้อง พ่อกับลูก สามีกับภรรยา พี่กับน้อง และเพื่อนกับเพื่อน ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ที่ชาмуไรจำเป็นต้องยึดถือ

นอกจากคุณธรรมต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น แนวทางของบูชิโดยังประกอบไปด้วยหลักความยุติธรรม ความจริงใจ ความซื่อสัตย์สุจริต และการควบคุมตนเอง ความยุติธรรมถือเป็นหลักการสำคัญอันหนึ่งของชาмуไร ความโกหกหลอกลวง และการประพฤตินิยมนอกกรอบที่ต่ำช้าของมนุษย์ ชาмуไรเชื่อว่าความจริงใจและความซื่อสัตย์ทำให้ชีวิตมีคุณค่า มีคำพูดที่ว่า “บูชิ โนะ อิชิอิง” แปลว่า “วาจาของชาмуไร” มีความหมายถึง ความเชื่อใจ และความจริงใจ ชาмуไรจึงมีสัจจะวาจาเป็นศักดิ์ศรีแห่งตน ชาмуไรต้องควบคุมตัวเองไม่อ่อนไหว ไม่แสดงอาการไม่ว่าเจ็บหรือยินดี ไม่บ่นไม่ร้องไห้ ต้องสงบนิ่งทั้งการกระทำและจิตใจ ชาмуไรที่ยึดถือและปฏิบัติแนวทางแห่งบูชิโดโดยครบถ้วนนับเป็นนักรบที่แท้จริงและสมบูรณ์แบบ

ในสมัยปฏิรูปเมจิ นักรบชาмуไรเริ่มสลายตัว ชาмуไรคนสุดท้ายที่เป็นที่ยอมรับ คือ ไซโกะ ทาคะโมริ (Saigo Takamori) แม้นักรบชาмуไรจะหายไปในช่วงต่อมา แต่ปรัชญาแนวทางแห่งบูชิโดยังคงดำรงอยู่ในสังคมญี่ปุ่น ระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 นักบินหน่วยรบ “กามิกาเซะ” (Kamikaze) ซึ่งแปลว่า “สายลมแห่งเทพเจ้า” ได้ฝึกฝนภายใต้แนวทางแห่งบูชิโด ปลุกฝังความจงรักภักดีต่อชาติในจิตใจของนักบินกามิกาเซะทำให้สามารถสละชีวิตเพื่อเจ้านาย หรือแผ่นดินบ้านเกิดของตนได้

หลังจากสงครามโลกครั้งที่ 2 แล้ว กองทัพแห่งชาติญี่ปุ่นถูกสลายตัว เกิดนักรบรุ่นใหม่คือ นักธุรกิจ ที่ยึดถือแนวทางแห่งบูชิโด และชาวญี่ปุ่นทำงานให้บริษัทอย่างจงรักภักดี ชาмуไรรุ่นใหม่ หรือมนุษย์ทำงานชาวญี่ปุ่นจะอุทิศตนและเวลาให้แก่องค์กรยิ่งกว่าครอบครัวของตน การทำงานโดยไม่คำนึงถึงเวลาส่วนตัว และความมุ่งหวังในผลสำเร็จในผลประกอบการ และการรักษาเพื่อความปลอดภัยขององค์กรที่ตนสังกัด จึงเป็นคุณธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของชาวญี่ปุ่นซึ่งตกทอดมาจากแนวคิดแห่งบูชิโดในสมัยโบราณ

จากละครโทรทัศน์ที่นำมาศึกษานี้ สะท้อนให้เห็นความภักดีต่อหัวหน้างานของลูกน้อง และความภักดีต่อองค์กรที่ตนสังกัดอย่างเห็นได้ชัด กล่าวคือ เคียวโกะมีความภักดีต่อมาตามคิตาโน และเลือกที่จะทำงานที่โรงแรมโตเกียวโอเซียนตลอดไป แม้ว่าจะได้รับโอกาสที่ดีกว่า แต่ก็เลือกที่จะทำงานให้กับมาตามคิตาโนต่อไป “คิซุจิ” ซึ่งเป็นลูกน้องของเคียวโกะก็เช่นเดียวกัน เขารับใช้เคียวโกะมาโดยตลอด และสร้างทำที่ไปสวามีภักดีต่อประธานโมริโมโตะ ตัวละครผู้ร้าย และช่วยกอบกู้กิจการโรงแรมเอาไว้ได้ในที่สุด โดยเขายืนยันต่อเคียวโกะว่าเขามีเจ้านายเพียงคนเดียวเท่านั้น ดังนั้น ตัวละครทั้งสองนี้จึงเป็นเครื่องยืนยันถึงความภักดีที่ลูกน้องมีต่อหัวหน้าของตนเองได้เป็นอย่างดี อันเป็นไปตามแนวคิดบุชิจิโดที่มีมาแต่โบราณของญี่ปุ่น และความภักดีต่อองค์กรที่ตนทำงานอยู่ คือ โรงแรมโตเกียวโอเซียนนั้นเห็นได้ชัดจากความพยายามร่วมแรงร่วมใจของพนักงานทุกคนกอบกู้วิกฤตการณ์จนผ่านพ้นไปได้ด้วยดี

5. วัฒนธรรมการทำงานในองค์กรของชาวญี่ปุ่น

คนญี่ปุ่นจะให้ความสำคัญกับประวัติการศึกษาและการทำงาน พนักงานบริษัทที่เป็นคนญี่ปุ่น (salary man : サラリーマン) ส่วนใหญ่จะไม่เปลี่ยนงานและจะทำงานที่เดียวตลอดชีวิตกับบริษัท เพราะหากเปลี่ยนงานก็จะถูกคนอื่นมองว่าไม่มีความอดทน ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อลาออกจากบริษัทหนึ่ง บริษัทอื่นก็ไม่อยากรับเข้าทำงาน (แต่ในปัจจุบันคนญี่ปุ่นก็มีแนวโน้มเปลี่ยนงานมากขึ้น) สำหรับบริษัทญี่ปุ่นเองก็มีระบบเพื่อเอื้อต่อวัฒนธรรมดังกล่าว คือ ระบบจ้างงานตลอดชีวิต โดยปกติจะไม่มีการไล่พนักงานออก และระบบยังอยู่ยาวนานจะยังได้เงินเดือนสูง คนญี่ปุ่นส่วนมากจะจริงจังและตั้งใจทำงานมากจึงมักไม่พูดคุยและสนุกสนานในเวลางาน การลางานหรือมาสายนั้นไม่สมควรหากไม่มีเหตุจำเป็น เป็นเรื่องปกติหากจะต้องทำงานล่วงเวลากันหลังเลิกงานจนถึงตีห้าหรือเที่ยงคืน ในทางกลับกันจะเป็นการไม่สมควร หรือถูกมองว่าไม่ตั้งใจทำงานหากพนักงานลุกออกไปทันทีหลังจากเลิกงาน พนักงานจะถูกมองในแง่ลบหากมาสาย ลางาน หรือกลับบ้านเร็วบ่อยครั้ง เพราะคนญี่ปุ่นจะมองความตั้งใจและกระบวนการทำงานมากกว่าผลลัพธ์ที่ได้จากการทำงาน

ระบบการทำงานของคนญี่ปุ่นมีระบบอาวุโส (Nenkoujoretzu: 年功序列) รุ่นน้อง (Kouhai หรือ 後輩) ที่มีประสบการณ์น้อยกว่าจะให้ความเคารพต่อรุ่นพี่ (Sempai : 先輩) ในขณะเดียวกันรุ่นพี่จะให้ ความช่วยเหลือ และให้คำแนะนำแก่รุ่นน้อง การทำงานสไตล์ญี่ปุ่นจะเน้นการทำงานเป็นทีม (Teamwork : チームワーク) และความร่วมมือกันในกลุ่ม มากกว่าการทำงานคนเดียว หรือการใช้ความสามารถเฉพาะบุคคลเหมือนตะวันตก ดังนั้น จึงมีการประชุมกันบ่อยและเป็นเวลานาน เพื่อถกเถียงปัญหา และหาข้อสรุปร่วมกัน ความสามัคคีในกลุ่มคนทำงานจึงเป็นสิ่งสำคัญ

ระบบการจ้างงานตลอดชีพ หรือ (Shushin Koyo : 終身雇用) . ยังคงมีใช้กันในบริษัทขนาดใหญ่ของญี่ปุ่น ผู้ถูกฝึกหัดจะทำการเรียนรู้งานในบริษัทก่อนเริ่มทำงาน โดยบริษัททำการคัดเลือกมาจากสถาบันการศึกษา เมื่อพวกเขาสำเร็จการศึกษาในช่วงตอนปลายฤดูหนาวแล้ว พวกเขาจะต้องปฏิบัติงานในฐานะพนักงานฝึกหัด (ช่วงฝึกงาน) เป็นเวลา 6 เดือน ถึง 1 ปี จากแผนกต่าง ๆ ภายในบริษัทนั้น ๆ และถูกคาดหวังให้ต้องเรียนรู้งานทุก ๆ อย่างภายในองค์กร พนักงานจะเรียนรู้ และเข้าใจงานทุกอย่างของบริษัท ซึ่งทำให้บริษัทเริ่มมีบุคคลากรเข้ามาพัฒนางานอย่างต่อเนื่อง

รูปแบบการจัดการ และการตัดสินใจแบบญี่ปุ่นในบริษัทขนาดใหญ่ได้เน้นให้เห็นถึงการไหลของข้อมูลจากล่างสู่ข้างบน ผู้จัดการด้านบนจะทำหน้าที่อำนวยความสะดวกให้มากกว่า ถูกมองว่าเป็นเจ้าของอำนาจตัดสินใจ ในขณะที่การจัดการระดับกลางจะให้ความสำคัญในเรื่องของนโยบาย ความเห็นร่วมกัน คือ แนวทางหลักในการตัดสินใจ ตำแหน่งภายในองค์กรบริษัทเป็นการแสดงให้เห็นถึงการรักษาความสมานฉันท์ เพื่อให้พนักงานทุกคนทำงานร่วมกันได้ดี กรรมการผู้จัดการบริษัทชาวญี่ปุ่นจะเป็นผู้ประธานการประชุมสำคัญ ๆ

จากละครโทรทัศน์ที่นำมาศึกษา นี้ ตั้งแต่ฉากแรกได้สะท้อนให้เห็นการทำงานเป็นทีมอย่างเห็นได้ชัด พนักงานทุกคนต่างร่วมมือกันตามหน้าที่ของแต่ละคน โดยมีเคียวโกะเป็นนักประสานงานที่คอยต้อนรับแขก และรายงานปัญหาอุปสรรคไปยังฝ่ายต่าง ๆ ให้เข้ามาแก้ปัญหาได้ทันเวลาที่ ระหว่างการทำงานนั้น พนักงานทุกคนจะให้ความสำคัญกับเรื่องงานมากกว่าเรื่องส่วนตัว การมาทำงานสาย หรือการลางาน ซึ่งชาวญี่ปุ่นถือว่าเป็นสิ่งที่ไม่สมควรกระทำนั้นก็ไม่ปรากฏในละครเรื่องนี้แต่อย่างใด ในกระบวนการตัดสินใจเรื่องต่าง ๆ ของทางโรงแรมมักจะเป็นไปตามข้อเรียกร้องของพนักงานมากกว่าการตัดสินใจเพียงฝ่ายเดียวของประธานโรงแรม และใช้การประชุมหรือการประนีประนอมเพื่อให้ทุกคนทำงานอย่างมีความสุข สังเกตได้จากเหตุการณ์ที่รองผู้จัดการได้ประกาศปลดพนักงาน 100 คนออกจากโรงแรมโดยพลการ เป็นเหตุให้มาตามคิตาโนคิดมากจนเป็นโรคกระเพาะอักเสบ และการจ้างงานตลอดชีพมีปรากฏจากบทบาทของตัวละครหัวหน้าเซฟแผนกครัวของโรงแรม เขาอยู่มาตั้งแต่โรงแรมแห่งนี้ได้ก่อตั้ง และร่วมฝ่าฟันความยากลำบากกับอดีตประธานคิตาโนผู้ล่วงลับ เขาเป็นคนเก่าแก่อันยังเหลืออยู่

6. แนวคิดว่าด้วยการวางแผนแบบไม่เป็นทางการ (Nemawashi)

“เนมาวาชิ” (Nemawashi : 根回し) ในวัฒนธรรมญี่ปุ่นนั้น เป็นกระบวนการวางแผนแบบเงียบ ๆ เพื่อการเปลี่ยนแปลงข้อเสนอ หรือแผนการ โดยการติดต่อไปยังบุคคลที่เกี่ยวข้องและรวบรวมการสนับสนุน รวมถึงการตอบรับ เป็นสิ่งสำคัญต่อการเปลี่ยนแปลงขนาดใหญ่ก่อนที่จะขั้นตอนอย่างเป็นทางการจะเริ่มต้นขึ้น และประสบความสำเร็จอย่างงดงาม

“เนมาวาชิ” แปลตรงตัวได้ความว่า “ตรงไปยังรอบ ๆ ราก” ซึ่งคำว่า “เน” แปลว่า “รากไม้” และ “มาวาชิ” แปลว่า “ตรงไปยัง (บางสิ่ง)” โดยมีความหมายดั้งเดิม คือ “ขุดไปรอบ ๆ รากของต้นไม้ เพื่อเตรียมการเพื่อย้ายที่เพาะปลูก”

เนมาวาชิถูกกล่าวอ้างบ่อยครั้งในภาษาญี่ปุ่นซึ่งยากต่อการแปลออกมาเป็นภาษาต่างประเทศอื่น ๆ เพราะมีความหมายถึงเชื่อมสัมพันธ์กับวัฒนธรรมญี่ปุ่นอย่างแน่นแฟ้น และในภาษาอังกฤษจะแปลว่า “Laying the groundwork” หรือ “เตรียมการงานภาคสนาม”

จากละครโทรทัศน์เรื่องนี้ กระบวนการวางแผนเพื่อขอร้องไม่ให้ขายหุ้นของโรงแรมไปให้ประธานโมริโมโตะ หรือการขอซื้อหุ้นคืนไปยังกลุ่มคนที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งการต่อรองกับคุณยูกิ โดยการประชุมผู้ถือหุ้นประจำปีจะเป็นเวทีตัดสินแพ้ชนะกัน โดยคิซุจิได้แอบติดต่ออย่างลับ ๆ กับคุณยูกิ และหักหลังต่อประธานโมริโมโตะเป็นเหตุทำให้ตัวละครฝ่ายผู้ร้ายตายใจและพ่ายแพ้ไปในที่สุด เป็นกระบวนการวางแผนแบบเงียบ ๆ หรือ “เนมาวาชิ” นั่นเอง

7. แนวคิดว่าด้วยความสัมพันธ์ระหว่างคนในและคนนอกกลุ่ม หรือองค์กรในสังคมญี่ปุ่น

คนญี่ปุ่นมักจะตัดสินใจทำอะไรโดยคำนึงถึงความคิดของคนอื่นมากกว่ายึดถือความเชื่อและความคิดเห็นของตนเองเป็นใหญ่ แม้แต่ในกรณีที่ต้องการแก้ปัญหาโดยอาศัยหลักเหตุและผลการกระทำเพื่อแก้ปัญหาก็มักจะถูกครอบงำ โดยความคิดที่ว่ามีผู้อื่นมองดูอยู่หรือไม่ หรือเสี่ยงต่อการถูกติฉินนินทาหรือเปล่า คนญี่ปุ่นมีแนวโน้มที่จะอยู่ในกลุ่มหลัง คือ ให้ความสำคัญกับเรื่องที่มีผู้อื่นคิดและทำอยู่มากกว่าจะทำตามจิตสำนึกของตนเอง

วิธีคิดเช่นนี้ นำไปสู่การแบ่งคนที่รู้จักออกเป็นคนใน (Insiders) และคนนอก (Outsiders) โดยมีการปฏิบัติคนทั้งสองพวกนี้ต่างกัน เรียกต่างกัน และแสดงความใกล้ชิดสนิทสนมต่างกัน ความขัดแย้งกันระหว่างหน้าที่ (giri) กับอารมณ์เยี่ยงปู้ซุน (ninjo) จะเกิดขึ้นเฉพาะเมื่อปฏิบัติต่อคนในเท่านั้น แต่จะไม่เกิดขึ้นเมื่อปฏิบัติกับคนนอก จึงมีสำนวนเปรียบเปรยต่าง ๆ นานา เช่น อาคะ โนะ ทะนิ (แปลว่า “คนแปลกหน้าโดยสิ้นเชิง” หรือแปลตรงตัวว่า “คนนอกที่มีสีแดง” และ “โดโกะ โนะ อูมะ โนะ โฮเนะ โทะโมะ ชิระนุ ยัตสึ” (แปลว่า “คนที่ไม่รู้หัวนอนปลายเท้า” หรือแปลตรงตัวว่า “กระต๊อที่ไม่รู้ที่มา”)

คำว่า “คนใน” จะหมายถึง คนภายในครอบครัวและญาติพี่น้องเป็นลำดับแรก ต่อจากนั้นจะหมายถึงคนที่มีถิ่นฐานบ้านเกิดเดียวกันกับตน เพื่อนนักเรียน คนในวงการอาชีพเดียวกัน สมาชิกของสโมสรหรือชมรมเดียวกัน คนญี่ปุ่นแต่ละคนจึงเป็นคนของกลุ่มต่าง ๆ หลายกลุ่มและปฏิบัติตนต่อสมาชิกของกลุ่มอื่นด้วยวิธีการซึ่งต่างจากที่ปฏิบัติต่อคนในกลุ่มของตนอย่างสิ้นเชิง คนญี่ปุ่นมักจะไม่ได้แสดงความคิดเห็นส่วนตัวเมื่อสนทนากับคนภายนอกของกลุ่ม คนในสังคมญี่ปุ่น

คิดว่าการเอาใจเขามาใส่ใจเรา และการหลีกเลี่ยงที่จะทำร้ายความรู้สึกของผู้อื่นเป็นสิ่งที่สำคัญยิ่งกว่า การแสดงความคิดเห็นของตนเองอย่างตรงไปตรงมา³

จากละครโทรทัศน์ที่นำมาศึกษาในครั้งนี้ จะเห็นได้ว่าตัวละครที่ทำงานในโรงแรม จะเป็นกลุ่มเดียวกัน และมีการปฏิสัมพันธ์กันในรูปแบบคนใน คือ มีการจับกลุ่มติดดินนินทากันในเรื่อง ส่วนตัวของเพื่อนร่วมงาน หรือการร่วมมือกันเป็นหนึ่งเดียวเพื่อให้กิจการของพวกเขาอยู่รอดต่อไป ความสัมพันธ์เป็นไปอย่างแน่นแฟ้นภายในกลุ่มเดียวกัน และเป็นเหตุให้กิри (หน้าที) และนินโจ (อารมณ) ของตัวละครเอก คือ เคียวโกะต้องเผชิญกับเรื่องรักสามเส้า ระหว่าง “โคเฮ” เพื่อนร่วมงานที่ เข้ามาครอบงำกิจการโรงแรม หรือ “เคโกะ” ตัวละครฝ่ายผู้ร้ายที่ยอมกลับใจมาช่วยกอบกู้วิกฤตของ โรงแรมจนรอดพ้นไปได้ และคนในโรงแรมกับแขกซึ่งเป็น “คนนอก” ก็จะมีแนวทางการปฏิบัติที่ แตกต่าง การปฏิบัติต่อคนนอกนั้น กิри (หน้าที) จะมีความสำคัญมากที่สุด โดยชาวญี่ปุ่นจะไม่แสดง ความรู้สึก หรือความต้องการที่แท้จริงของตนออกไปสู่คนนอกเลย ดังที่เคียวโกะ และโคเฮต่างปฏิบัติ ต่อแขกทุกคนโดยเท่าเทียมกัน แม้แต่มาตามิตาโนก็เคยก้มลงกราบขอโทษแขกที่ทำกิริยาไม่ดีต่อ พนักงาน เพราะถือว่า “กิри” (หน้าที) มีความสำคัญสูงที่สุดในการให้บริการแก่ลูกค้า เพื่อให้เกิด ความพึงพอใจมากที่สุด

เรื่อง Christmas in August

1. เรื่อง Christmas in August ฉบับภาพยนตร์เกาหลี (ชื่อเกาหลี : Palwolui)

ผู้กำกับ Hur Jin-Ho

ปีที่ออกฉาย 24 มกราคม ปี 1998

เนื้อเรื่องย่อ

ในฤดูร้อน “จุงวอน” (Jung- Won นำแสดงโดย Han Suk-kyu) ขับรถจักรยานยนต์สีแดง เล่นผ่านในในเมือง และนั่งเล่นกับเด็กที่ห้องรอพบแพทย์ในโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง แล้วเดินทางกลับมาที่ร้านถ่ายรูปของเขา ที่หน้าร้านมีป้าย เขียนว่า “Chungwon Photo studio” จุงวอน กำลังดูแล กิจการร้านถ่ายรูป ซึ่งพ่อของเขาเคยดูแลมาก่อน แต่ด้วยอาการป่วยของคุณพ่อ ทำให้จุงวอน ลูก ชายวัยสามสิบกว่าต้องมารับกิจการต่อ ไม่มีใครล่วงรู้ว่าเขากำลังป่วยด้วยโรคร้าย ต่อมาเขาได้รับ

³Gen Itasaka, ประตูสู่ญี่ปุ่น (Gates to Japan) (กรุงเทพมหานคร: บริษัทดวงกมลสมัย, 2542), น. 161-164.

โทรศัพท์แจ้งว่า พ่อของเพื่อนได้เสียชีวิต จุงวอนได้มาร่วมงานศพ แล้วจึงกลับไปร้านถ่ายรูปอีกครั้ง ในขณะนั้น ตำรวจจราจรสาว ชื่อว่า “ดารีม” (Darim นำแสดงโดย Shim Eun-ha) มารอเขาที่ร้าน และขอให้เขาล้างรูปให้ จุงวอนกินยาแล้วหันไปมองข้างนอก พบว่าดารีมยังคงยืนอยู่ เขาจึงเดินไปซื้อไอศกรีมให้ และยืนทานด้วยกันที่ใต้ต้นไม้

ต่อมามีเด็กชายสามคนกำลังวิพากษ์รูปถ่ายรูปหนึ่ง และอ้างตัวว่าตนเองเป็นคนรักของคนในรูปที่ร้าน ดารีมเข้ามาพอดี ต่อมาเด็ก ๆ ทะเลาะกัน จุงวอนจึงต้องออกไปห้ามไว้ ต่อมาจุงวอนได้ขับจักรยานยนต์ไปพบกับ “จีวอน” แฟนเก่าของเขาในระหว่างทาง แล้วจึงกลับบ้าน พบว่าน้องสาวกำลังตากผ้า และเตรียมคอกิมจิเอาไว้บนโต๊ะอาหาร น้องสาวของเขาหันแฉกมอแล้วนั่งรับประทานที่ระเบียงห้องนั่งเล่นในบ้านด้วยกัน ในระหว่างรับประทาน เธอปั่นเรื่องสามีของเธอที่ติดการพนัน จุงวอนเดินทางกลับบ้าน ทุกคนในบ้านมานั่งทานข้าวบนพื้นโดยพร้อมเพรียงกัน ครอบครัวของน้องสาว พร้อมลูกสาวและสามีนั่งทานข้าวพร้อมกัน พ่อของจุงวอนถ่ายรูปหมู่ครอบครัวหลังทานอาหารเย็นเรียบร้อยแล้วที่ระเบียงหลังบ้าน

ในวันหนึ่งที่ร้านถ่ายรูป “จีวอน” ซึ่งก็คือ แฟนเก่าของจุงวอนนั่นเองมาหาเขาที่ร้าน มีรูปถ่ายขาวดำของเธอวางอยู่ที่หน้าร้านด้วย จุงวอนเอารูปถ่ายขาวดำของหญิงสาวคนนั้นออกจากที่วางหน้าร้านออกไป แล้วนั่งรถประจำทาง เพื่อไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาล และได้รับผลการวินิจฉัยโรคด้วยสีหน้า และจิตใจที่หม่นหมอง กลับมาที่ระเบียงหลังบ้าน แล้วนั่งตัดเล็บอยู่คนเดียว แล้วพลงนอนลงบนพื้นบ้าน และครุ่นคิดอยู่คนเดียว

วันต่อมา จุงวอนกำลังเปิดร้านถ่ายรูปในตอนเช้า ในขณะนั้น มีลูกค้าหญิงสาวคนหนึ่งได้ขับรถมาสั่งให้ช่วยล้างรูปให้ที่หน้าร้าน รถได้แล่นผ่านไป ทันใดนั้น หญิงสาวอีกคนที่นั่งข้าง ๆ คนขับรถ นั่นคือ “ดารีม” ได้โบกมือทักทายเขา จุงวอนยิ้มด้วยความดีใจ วันต่อมา ดารีมเดินมาที่ร้านถ่ายรูปอีกครั้ง เขากำลังออกไปส่งรูปถ่ายด้วยรถจักรยานยนต์ เธอได้ซื้อไอศกรีมมาถ้วยหนึ่ง ทั้งสองคนได้เข้ามาในร้านถ่ายรูป แล้วนั่งกินไอศกรีมถ้วยด้วยกันที่โซฟาตัวเดิม

เมื่องานเลิกแล้ว ดารีมได้มาหาเขาที่ร้านถ่ายรูปอีกครั้ง แต่ปรากฏว่าร้านปิดแล้ว จุงวอนกำลังล้างรูปที่โต๊ะในห้องทำงาน ดารีมซึ่งยืนอยู่หน้าร้าน ได้พยายามสื่อสารให้เขารู้ว่าเธอมาที่หน้าประตูร้าน เป็นกระแสบาง ๆ ขว้างกันอยู่ จุงวอนหันไปมองและพาเธอเข้ามาในร้าน ดารีมพยายามกดจับกล้องถ่ายภาพในห้องถ่ายรูป เธอถามว่าทำไมเขาไม่แต่งงาน ทั้งสองได้สนทนากัน และเธอยังคงถามเขาว่าอยู่คนเดียวไม่เบื่อหรือ เธอขอให้เขาถ่ายรูปสวย ๆ ให้เธอรูปหนึ่ง และเธอออกจากร้านไปอย่างมีความสุข ดารีมผู้ไม่สนใจเรื่องการแต่งหน้าเลย เริ่มให้ความสนใจในเรื่องความงาม เธอเดินเข้าไปซื้อลิปสติกที่เคาน์เตอร์เครื่องสำอางในซูเปอร์มาร์เกต แต่เมื่อเห็นลูกค้าหญิงสาวคนอื่นเข้ามาเลือก เธอเสียความมั่นใจ แล้วเดินออกมาทันที

ในคืนวันหนึ่ง จุงวอนได้สนทนากับเพื่อนชาย ทั้งสองพากันมาที่ร้านบาร์เหล่าแบบญี่ปุ่น พลังงานนิ่งค่อมและสนทนากัน แล้วทั้งสองคนยังคงเดินออกมาคุยกันต่อเล็กน้อยนอกร้าน แล้วเดินไปถ่ายปัสสาวะที่มุมมืดมุมหนึ่งใกล้ ๆ กับบาร์เหล่า และเริ่มคุยกันด้วยอาการเมา จุงวอนแกล้งกระโดดเข้าไปกอดเพื่อนชาย เพื่อนของเขาตกใจและผละเขาออกไป จุงวอนกล่าวว่าเขาล้อเล่น และเดินเล่นกับเพื่อนอย่างมีความสุข ต่อมาเขาได้รำพึงกับตนเองว่า “เรื่องล้อเล่น และมีมิตรภาพที่เขามีความสุขอยู่นี้ มันจะดำเนินต่อไปอีกนานเพียงใดกัน...”

วันต่อมา มีลูกค้ายามาเป็นครอบครัวใหญ่ มีคนหลายรุ่น ตั้งแต่รุ่นปู่ย่าถึงหลานมาถ่ายรูปหมู่ร่วมกัน หญิงชราซึ่งเป็นผู้อาวุโสสูงสุด ได้สวมชุด “ฮันบก” ซึ่งเป็นประจำชาติเกาหลี จุงวอนถ่ายรูปให้ทุกคนเป็นที่เรียบร้อย แต่ลูกชายของครอบครัวนี้ขอให้จุงวอนถ่ายภาพเดี่ยวของหญิงชรา ซึ่งเป็นคุณแม่ของเขาให้อีกหนึ่งใบ เพื่อเป็นที่ระลึก

ต่อมาฝนเริ่มตก จุงวอนกำลังรอให้ฝนหยุด ดาริมเดินถือร่มผ่านมา จึงขอกลับร้านถ่ายรูปพร้อมกับเธอ ท่ามกลางสายฝนที่โปรยปราย ทั้งสองเดินภายใต้ร่มคันเดียวกัน ที่ร้านถ่ายรูป ฝนยังคงตกอยู่ เขานั่งที่โซฟา และร้องเพลงคนเดียวอย่างมีความสุข แล้วกลับเข้าไปในห้องทำงาน มีเสียงคนกำลังเดินเข้ามาในร้าน เขาหันไปมองแล้วพบว่าหญิงชราคนที่มาถ่ายรูปเมื่อเช้านั่นเอง เธอเดินเข้ามาคนเดียวในชุดฮันบกชุดเดิม เธอบอกว่าต้องการให้เขาถ่ายรูปให้ ต้องการให้เป็นรูปที่สวยงามที่สุด เพื่อให้ลูกหลานเก็บรูปนี้เอาไว้ได้ดู ยามที่เธอได้จากโลกนี้ไปแล้ว จุงวอนขอให้หญิงชราถอดแว่นออก และยิ้มอย่างเป็นธรรมชาติ

ในคืนนั้น ฝนตกหนัก และแสงไฟหน้ารถที่วิ่งผ่านไปมานอกร้านได้สอดแสงเข้าไปในร้านแว่นหนึ่ง ในเช้าวันต่อมา ดาริมเดินทางมาที่ร้านถ่ายรูปคนเดียวเช่นเคย และนั่งรอเขาอยู่ที่โซฟา เขาไม่ทักทายเธอเหมือนเช่นเคย เอาแต่นั่งทำงานที่หน้าจอคอมพิวเตอร์ และถามเธอว่างานของเธอวันนี้เป็นอย่างไรบ้างเท่านั้น ดาริมคิดว่าเขาโกรธเธอ แล้วขอตัวออกจากร้านไป จุงวอนมองเธอเดินออกจากร้าน

วันหนึ่ง จุงวอน และเพื่อน ๆ ทุกคนมารวมตัวกัน และนำอาหารมาปิกนิกกันเป็นกลุ่มใหญ่ และเพื่อนของเขาขอให้จุงวอนถ่ายรูปหมู่ร่วมกันที่ร้านของเขา เขาตั้งเวลาที่กล้องถ่ายรูปให้ถ่ายแบบอัตโนมัติ แล้ววิ่งไปถ่ายร่วมกับเพื่อน ๆ ได้ทันเวลา

ที่บ้าน คุณพ่อขอให้เขาช่วยเปิดแผ่นดีวีดีให้ จุงวอนสอนให้คุณพ่อเปิดเครื่องเล่นเทปวีดีโอ และใช้รีโมทคอนโทรลด้วยตัวเอง แต่ดูเหมือนคุณพ่อไม่เคยเข้าใจเลย เขาโกรธคุณพ่อที่สอนแล้วไม่ยอมเข้าใจ แล้วเดินออกจากห้องไป มานั่งที่โต๊ะเขียนหนังสือในห้องนอน เขาเริ่มเขียนวิธีการใช้เครื่องเล่นเทป ลงไปในสมุดบันทึก โดยเขียนด้วยตัวอักษรสีดำตัวใหญ่ ๆ ให้คุณพ่อได้อ่าน และเรียนรู้ด้วยตนเองในยามที่เขาจากไป ดาริมเดินทางมาหาที่ร้านในช่วงหัวค่ำ และเมื่อเธอเดินเข้าไป

ในร้าน พบว่าเขากำลังเก็บของอยู่หลังร้าน วันนี้เธอแต่งตัว และแต่งหน้ามาอย่างสวยงาม ทั้งสองได้ดื่มเบียร์ และสนทนากัน

วันต่อมา จุงวอน และดาร์มได้ออกเดทด้วยกันเป็นครั้งแรก พวกเขาได้นั่งรถไฟเหาะด้วยกัน เมื่อลงจากรถไฟเหาะแล้ว เขารู้สึกเวียนหัว เธอนำเครื่องดื่มเย็น และไอศกรีมมาให้ ต่อมาทั้งคู่เดินมาที่ห้องอาบน้ำสาธารณะ และเขาให้สัมผัสแกเธอลูกหนึ่ง และเดินทางกลับบ้านด้วยกัน โดยเขาเล่าเรื่องชีวิตในวัยเด็กของเขา และดาร์มแจ้งให้เขาทราบว่าเธออาจจะต้องย้ายที่ทำงาน เมื่อกลับถึงบ้าน เขาไม่สามารถนอนหลับได้ จนต้องลุกขึ้นมานั่งคนเดียวในคืนนั้น

ในวันต่อมา จุงวอนเดินทางไปตรวจรักษาที่โรงพยาบาล แล้วเดินออกมาด้วยสีหน้าอิดโรย เขาพยายามถ่ายภาพทุกอย่างในร้านถ่ายรูป และเขียนคำอธิบายวิธีการใช้เครื่องมือถ่ายรูปต่าง ๆ ด้วยอักษรตัวโต ๆ ให้คุณพ่อ และกลับบ้าน เขาแอบร้องไห้อยู่ในผ้าห่มคนเดียวในห้องนอนของเขา พ่อแอบได้ยินจึงเดินตรงมาที่ห้องนอน แต่ไม่กล้าเปิดประตูเข้าไป พ่อครุ่นคิดอยู่คนเดียวอย่างหม่นหมอง ต่อมาดาร์มเดินทางมาที่ร้านถ่ายรูปในเย็นวันหนึ่ง พบว่าร้านปิดจึงเดินจากไป ในคืนนั้น จุงวอนหมดสติไป โรงพยาบาลมารับตัวที่บ้าน คุณพ่อและน้องสาวออกมาส่ง และน้องสาวได้ไปกับรพพยาบาลด้วยกัน

ดาร์มเดินทางไปร้านถ่ายรูปอีกครั้ง และพบว่าร้านปิด จึงยืนมองดูอยู่หน้าร้านคนเดียว วันถัดมาก็เช่นเดียวกันได้แต่วนเวียนอยู่หน้าร้านจนมืดค่ำ เธอตัดสินใจจับปากกาเขียนจดหมายถึงเขา แล้ววางร่อนนำเอาจดหมายฉบับนั้นมาสอดที่ประตูร้านในวันที่ฝนตกหนักวันหนึ่ง

ที่โรงพยาบาล จุงวอนอยู่กับน้องสาวในห้องพักรักษาตัว ส่วนดาร์มยังคงเฝ้ารอเขาที่หน้าร้านถ่ายรูป พบว่าจดหมายยังคงสอดอยู่ที่เดิม เธอพยายามเอาจดหมายคืนแต่ไม่สำเร็จ จดหมายฉบับนั้นได้ร่วงตกลงไปบนพื้นกองรวมกับจดหมายอื่น ๆ ตัดกลับไปโรงพยาบาล จุงวอนยังคงนอนป่วย และมีน้องสาวคอยดูแลอย่างใกล้ชิด น้องสาวถามเขาว่าไม่มีแฟนสาวหรือ เขาตอบว่ายังไม่มี

ดาร์มร่วมร้องเพลงคาราโอเกะกับเพื่อนตำรวจเพื่ออำลาในโอกาสที่ย้ายสถานที่ทำงานใหม่ ต่อมา ดาร์มได้รู้ความจริงจากคุณหมอบอกว่าจุงวอนป่วยด้วยโรคร้าย และกำลังจะจากไปในไม่ช้า เธอเสียใจจนกลืนน้ำตาไม่ได้ ดาร์มมาที่ร้านถ่ายรูปในยามค่ำคืน และปาก่อนหินไปที่กระจกหน้าร้าน จนแตกกระจาย แล้วเดินทางด้วยรถประจำทางกลับไป

จุงวอนได้ออกจากโรงพยาบาลและเดินทางกลับมามีร้านถ่ายรูป พบว่ากระจกหน้าต่างแตกร้าว และมีรอยซ่อมแซม เขาหยิบเอาเอกสารวิธีการใช้เครื่องมือถ่ายรูปที่ได้เขียนไว้ขึ้นมา และพบจดหมายของดาร์ม ได้เปิดอ่านอย่างเงียบ ๆ เขาเก็บจดหมายใส่กลับไปในซองจดหมาย แล้วครุ่นคิดชั่วขณะหนึ่ง วันต่อมา จุงวอนมาที่สถานีตำรวจที่ดาร์มย้ายมาประจำการ เขาแอบมองดาร์มกำลังปฏิบัติภารกิจบนท้องถนนอยู่ เธอทำงานอย่างมีความสุข แล้วเขาค่อย ๆ เอามือมาลูบบนกระจกที่ขวางกั้นเขา

และเธอ จูงวนกลับไปร้านถ่ายรูป เขาเปิดม่านออก พบกระจกที่มีรอยแตกร้าว และไม่มีดาริมนั่งคอยเขาอีกต่อไปแล้ว

จูงวนกลับไปโต๊ะทำงาน เพื่อเขียนข้อความถึงดาริม แล้วแนบใส่ซองจดหมายเอาไว้ใส่รูปถ่ายภาพหมู่ของเพื่อน และภาพรูปถ่ายหน้าตรงของดาริม เก็บใส่ลงไปในกลุ่ม ปิดอย่างช้า ๆ และเก็บไว้ในมุมหนึ่งของชั้นวางของในห้องทำงาน จูงวนเดินมาที่ห้องถ่ายภาพ แล้วถ่ายรูปตัวเองเป็นรูปถ่ายหน้าตรงรูปเดียว และรูปนั้นคือรูปสุดท้ายของเขานำไปประดับหน้าโลงศพของเขาเอง หลังจากที่เขายกออกไปแล้ว น้องสาวของเขาได้เปิดกล่องใบนั้น และพบกับจดหมาย เธอส่งจดหมายฉบับนั้นไปให้ดาริม ข้อความในจดหมาย พรรณนาว่า “สำหรับผมแล้ว ทุกสิ่งย่อมมีวันจืดจาง ไม่เว้นแม้แต่ความรัก เหมือนกับภาพถ่ายของวันเวลาเก่า ๆ แต่คุณต่างออกไป คุณคือแสงสว่างสุดท้ายในใจผม ผมรู้ว่าคุณหวังดีกับผมมาตลอด แต่ผมไม่สามารถรับไว้ได้ ได้แต่เพียงขอบคุณเท่านั้น ลาก่อน”

ฤดูหนาวได้เวียนมาถึงอีกครั้งหนึ่ง หิมะตกโปรยปรายไปทั่วเมือง คุณพ่อเดินออกจากร้านไป ท่ามกลางหิมะที่โปรยปรายลงมา ดาริมได้เดินมาที่ร้านถ่ายรูป และมองไปเห็นรูปถ่ายหน้าตรงของเธอวางอยู่ที่หน้าร้านถ่ายรูป แทนรูปแฟนเก่าของเขา เธอเดินจากไปอย่างช้า ๆ ทุกคนในเมืองยังคงใช้ชีวิตตามปกติ ร้านถ่ายรูปยังคงอยู่ที่เดิม ยกเว้นจูงวนที่ได้จากสถานที่แห่งนี้ไปชั่ววันรันดร์

2. เรื่อง Christmas in August ฉบับภาพยนตร์ญี่ปุ่น

ผู้กำกับ Shunichi Nagasaki (長崎俊一)

ปีที่ออกฉาย 8 มีนาคม ปี 2006

เนื้อเรื่องย่อ

เปิดเรื่องที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่ง “ซุซูกิ ฮิซาโตะชิ” (Suzuki Hisatoshi นำแสดงโดย Masayoshi Yamazaki (山崎まさよし) กำลังรอผลการตรวจวินิจฉัยโรค ขณะนั้นเป็นช่วงฤดูหนาว เมืองทั้งเมืองเต็มไปด้วยหิมะ (สถานที่ถ่ายทำ คือ เมือง Takaoka ซึ่งตั้งอยู่ที่จังหวัด Toyama) เขาเดินขึ้นไปที่นั่งหนึ่ง เขามักจะมานั่งที่นี่เสมอในวัยเยาว์ ในเวลาต่อมาฤดูร้อนได้เวียนมาถึง ฮิซาโตะชิที่ร่ำเรียนดนตรีของเขาเข้าเมือง ข้ามผ่านท้องทุ่งกว้างใหญ่ จนมาถึงร้านถ่ายรูปซึ่งเป็นอาคารแบบตะวันตกที่หัวมุมของถนน ป้ายหน้าร้าน มีข้อความ “Photoshop Suzuki Studio” ต่อมาเพื่อนชายได้เข้ามาพร้อมต้องการถ่ายรูป ในระหว่างที่ฮิซาโตะชิกำลังล้างรูปอยู่นั้น ได้มีโทรศัพท์ติดต่อมาเพื่อให้เขาร่วมงานศพ ซึ่งกำลังนำเข้าสู่เตาเผาศพที่ควบคุมด้วยไฟฟ้า ฮิซาโตะชิมองไปที่โลงศพด้วยจิตใจที่หม่นหมอง

ในเช้าวันใหม่ “ยูกิโกะ” (Yukiko นำแสดงโดย Megumi Seki (関めぐみ) ลูกสาวเข้ามาที่ร้านถ่ายรูป ที่หน้าร้านมีป้ายติดอยู่ว่าร้านปิดชั่วคราว และเจ้าของร้านออกไปข้างนอก ยูกิโกะพยายามมองเข้าไปในร้าน พบรูปถ่ายเก่า ๆ มีรูปถ่ายขาวดำของหญิงสาวใส่เครื่องแบบชุดนักเรียน ยูกิโกะได้พบกับอิซาโตะชิ และเธอขอให้เขาช่วยล้างรูปให้โดยด่วนและออกจากร้านไป ในขณะที่ล้างรูปอยู่นั้น สายตาเหลือบไปเห็นยูกิโกะนั่งอยู่ที่ม้านั่งฝั่งตรงข้ามกับร้านถ่ายรูป ช่าง ๆ ร้านถ่ายรูปมีตู้หยอดเหรียญกดเครื่องดื่มน้ำกระป๋อง และเครื่องจำหน่ายน้ำแข็งใส ยูกิโกะทำงานเป็นครูประจำโรงเรียนประถมศึกษาแห่งหนึ่ง ส่วนตัวของอิซาโตะชินั้นทำงานคนเดียวที่ร้านถ่ายรูป ซึ่งสืบทอดกิจการต่อจากพ่อ และอาศัยอยู่กับพ่อ

ที่ร้านถ่ายรูป เด็กชายสามคนกำลังยืนถกเถียงกับอิซาโตะชิเรื่องรูปถ่ายที่เขาได้ล้างออกมา อิซาโตะชิให้เด็ก ๆ มารับรูปถ่ายพร้อมจ่ายเงินในวันถัดไป ในขณะที่นั้นยูกิโกะได้เดินเข้ามาที่ร้านพอดี ทันใดนั้น เด็กชายทั้งสามคนได้แอบเอารูปถ่ายที่เพิ่งส่งหนากันอยู่นั้นไป อิซาโตะชิเห็นเข้า จึงวิ่งไปตามเอารูปคืน ยูกิโกะหันออกไปมองเด็ก ๆ กับอิซาโตะชิกำลังซุ่มแย่งรูปถ่ายกัน ก็รู้สึกมีความสุขใจ

ที่บ้านของอิซาโตะชิ น้องสาวกำลังตากผ้า อิซาโตะชิดูกับข้าวบนโต๊ะ มีปลาอินทรีและนัตโตะวางอยู่ เขาเอาแตงโมแช่เย็นออกมากินด้วยกันที่ระเบียงบ้านที่เปิดโล่งรับลมในฤดูร้อน มีเสียงกระดิ่งดังก้องกังวาน เสียงจิ้งหรีดร้องระงมไปทั่วบริเวณ เธอนั่งกินแตงโมกับเขา และพลางระบายเรื่องทุกซอกทุกใจให้เขาฟัง ทั้งสองเล่นเป่าเมลิ็ดแตงโมอย่างสนุกสนาน

วันต่อมา อิซาโตะชิขับรถจักรยานยนต์ และเห็นยูกิโกะที่หน้าโรงเรียน เธอกำลังตกท้ายผู้ปกครองที่มารับนักเรียนแล้วเดินกลับเข้าไป ยูกิโกะได้มาหาเขาที่ร้าน พร้อมให้เขาช่วยดูกล้องถ่ายภาพให้ จากนั้นได้ไปนั่งที่โซฟา เธอมักเรียกเขาว่า “ลุง” แล้วเผลอหลับ อิซาโตะชิเปิดเครื่องปรับอากาศ แล้วหันมองเธอซึ่งกำลังนอนหลับบนโซฟาด้วยความเอ็นดู แล้วนำผ้าห่มมาห่มให้ เมื่อถึงเวลาค่าร้านถ่ายรูปยังคงเปิดอยู่ อิซาโตะชิเดินทางกลับบ้าน ทุกคนในบ้านมานั่งทานข้าวบนพื้นโดยพร้อมเพรียงกัน พ่อรินเหล้าสาเกขวดใหญ่ให้กับทุกคน ครอบครัวของน้องสาว พร้อมลูกสาวและสามีนั่งทานข้าวพร้อมกัน พ่อของอิซาโตะชิถ่ายรูปหมู่ครอบครัว หลังทานอาหารเย็นแล้วที่ระเบียงหลังบ้าน

ในวันต่อมา ยูกิโกะเดินอยู่บนถนน อิซาโตะชิขับรถจักรยานยนต์ผ่านมาจึงเข้ามาตกท้าย เธอกำลังตามหานักเรียนคนหนึ่ง เขาขอให้เธอนั่งซ้อนท้ายรถของเขา แล้วช่วยกันออกตามหาภาพยนตร์ได้นำเสนอนถนนสายเล็ก ๆ มีหลังคาแบบปกคลุมทางเท้าอยู่สองฟากถนน และทิวทัศน์ของเมืองโทมิโอกะ รวมทั้งสะพานสีแดงแบบญี่ปุ่น ในระหว่างทางเธอได้รับโทรศัพท์ แล้วเธอก็รู้สึกโล่งใจเมื่อเด็กนักเรียนของเธอปลอดภัยดี ต่อมาทั้งเขา และยูกิโกะได้นั่งรถจักรยานยนต์กลับไป

ด้วยกัน อีชาโตชิเร่งรถ มือของเธอพลางกอดตัวเขาแน่นในระหว่างนั่งซ้อนท้าย เธอกล่าวขอบคุณแก่เขาที่มาส่งถึงโรงเรียน ทันใดนั้น เธอเป็นลมล้มลงไปกับพื้น อีชาโตชิพาเธอส่งโรงพยาบาล

ที่ร้านถ่ายรูป อีชาโตชิทำความสะอาดหน้าร้าน หญิงสาวเพื่อนเก่าคนเดิมได้เข้ามาทักทาย ยูกิโกะซึ่งกำลังถือกระถางดอกไม้มาเห็นเข้า จึงตะลึงงันไปชั่วขณะ อีชาโตชิพาเพื่อนสาวมานั่งในร้าน พลังดื่มน้ำ และสนทนากัน ยูกิโกะเข้ามาที่ร้านด้วยอารมณ์ขุ่นเคืองเมื่อเห็นหญิงสาวเพื่อนเก่าของเขานั่งอยู่ที่โซฟา ยูกิโกะแนะนำตัว แล้วเอาดอกไม้มาให้แก่เขาเพื่อขอบคุณที่ช่วยเฝ้าไข้ให้เธอ แท้ที่จริงแล้ว เพื่อนสาวคนนั้น คือ อดีตแฟนเก่าของอีชาโตชินั่นเอง ซึ่งมีรูปถ่ายขาวดำของเธอวางอยู่ที่หน้าร้าน ต่อมาอีชาโตชิเอารูปถ่ายขาวดำนั้นออกจากที่วางหน้าร้านออกไป เขาได้นั่งรถราง ภาพยนตร์ได้ถ่ายจากมุมสูง นำเสนอภาพความจอแจของตัวเมือง ท้องถนนที่เต็มไปด้วยรถยนต์ เขาเดินทางไปที่โรงพยาบาล และได้รับผลการวินิจฉัยโรคด้วยจิตใจที่หม่นหมอง แล้วกลับมาที่ระเบียงหลังบ้าน แล้วพลงนอนลงบนพื้นบ้าน และครุ่นคิดอยู่คนเดียว

วันต่อมา ยูกิโกะกำลังเดินมาที่ร้านถ่ายรูป เขากำลังออกไปส่งรูปถ่ายด้วยรถจักรยานยนต์ เธอได้ซื้อไอศกรีมมาถ้วยหนึ่ง ทั้งสองคนได้เข้ามาในร้านถ่ายรูป แล้วนั่งกินไอศกรีมถ้วยเดียวกันด้วยกันที่โซฟาตัวเดิม ที่โรงเรียน ยูกิโกะกำลังสอนหนังสือในห้องเรียน เมืองงานเลิกแล้ว เธอได้มาหาเขาที่ร้านถ่ายรูป แต่ปรากฏว่าร้านปิด อีชาโตชิกำลังล้างรูปที่โต๊ะในร้าน ยูกิโกะซึ่งยืนอยู่หน้าร้านได้พยายามสื่อสารให้เขารู้ว่าเธอมารอที่หน้าประตูร้าน เป็นกระຈกบาง ๆ ขวางกั้นอยู่ อีชาโตชิหันไปมองและพาเธอเข้ามาในร้าน ยูกิโกะขอให้เขาถ่ายรูปให้เธอรูปหนึ่ง ยูกิโกะผู้ไม่สนใจเรื่องการแต่งหน้า เริ่มให้ความสนใจในเรื่องความงาม เธอเดินเข้าไปซื้อลิปสติกที่เคาน์เตอร์เครื่องสำอางในซูเปอร์มาร์เก็ต ในขณะนั้นเอง อีชาโตชินั่งเล่นกีตาร์อยู่คนเดียวในร้านถ่ายรูป

ในคืนวันหนึ่งที่ร้านขายข้าวสาร เขาเดินทางมาพบกับเพื่อนชายคนเดิม ทั้งสองพากันมาที่ร้านบาร์เหล้าแบบญี่ปุ่น พลังนั่งดื่มและสนทนากัน แล้วทั้งสองคนยังคงเดินออกไปถ่ายปัสสาวะที่มุมมืดมุมหนึ่งใกล้ ๆ กับบาร์เหล้า และเริ่มคุยกันด้วยอาการเมา อีชาโตชิเผลอกระโดดเข้าไปกอดเพื่อนชาย เพื่อนของเขาตกใจและผละเขาออกไป อีชาโตชิกล่าวว่าเขาล้อเล่น และเดินเล่นกับเพื่อนอย่างมีความสุข ต่อมาเขาได้รำพึงกับตนเองว่า “เรื่องล้อเล่น และมิตรภาพที่เขามีความสุขอยู่นี้ มันจะดำเนินต่อไปอีกนานเพียงใดกัน...”

วันต่อมา มีลูกค้ามากันเป็นครอบครัวใหญ่ มีคนหลายรุ่น ตั้งแต่รุ่นปู่ย่าถึงหลานมาถ่ายรูปหมู่ร่วมกัน รวมทั้งหญิงชราผู้สวมชุดกิโมโนและยืนโดดเด่นอยู่กลางภาพ อีชาโตชิถ่ายรูปให้ทุกคนเป็นที่เรียบร้อย แต่ลูกชายของหญิงชราขอให้อีชาโตชิถ่ายภาพเดี่ยวของหญิงชรา ซึ่งเป็นคุณแม่ของเขาให้อีกหนึ่งใบ เพื่อเป็นที่ระลึก แต่หญิงชราไม่ยอมถ่ายรูปต่อ ต่อมาฝนเริ่มตก อีชาโตชิกำลังรอให้ฝนหยุดที่หน้าร้านซ่อมรถ ยูกิโกะเดินถือร่มผ่านมา อีชาโตชิขอเดินทางกลับร้านถ่ายรูปพร้อม

กับเธอ ท่ามกลางสายฝนที่โปรยปราย ทั้งสองเดินภายใต้ร่มคันเดียวกัน เลื้อยสีขาของกันทั้งสองได้เปี่ยมโชก เขาได้โอบกอดเธอของเธอนี้เป็นครั้งแรก

ที่ร้านถ่ายรูป ฝนยังคงตกอยู่ เขานั่งที่โซฟา และร้องเพลงคนเดียวอย่างมีความสุข มีเสียงคนกำลังเดินเข้ามาในร้าน เขาหันไปมองแล้วพบว่าป็นหญิงสาวคนที่มาถ่ายรูปเมื่อเช้านี้เอง เธอเดินเข้ามาคนเดียว เธอต้องการให้เขาถ่ายรูปให้ ต้องการให้เป็นรูปที่สวยงามที่สุด เพื่อให้ลูกหลานเก็บรูปนี้เอาไว้ได้ดู ยามที่เธอได้จากโลกนี้ไปแล้ว อีซาโตชิขอให้หญิงสาวถอดแว่นออก และยิ้มอย่างเป็นธรรมชาติ

ต้นไม้ที่ปลูกโกะมอบให้ยังคงวางอยู่บนโต๊ะ แต่ดูเหมือนว่าดอกไม้ได้เริ่มโรยราแล้ว เหลือเพียงแต่ใบไม้สีเขียวเท่านั้น ในคืนนั้น ฝนตกหนัก และแสงไฟหน้ารถที่วิ่งผ่านไปมาจนร้านได้ส่องแสงสะท้อนไปที่ต้นไม้ต้นนั้น แล้วแสงนั้นได้หายไปโดยฉับพลัน ในเช้าวันต่อมา ยูกิโกะเดินทางมาที่ร้านถ่ายรูป และนั่งรอเขาอยู่ที่โซฟา เขาไม่ทักทายเธอเหมือนเช่นเคย เขาแต่นั่งทำงาน ยูกิโกะคิดว่าเขาโกรธเธอ แล้วขอตัวออกจากร้านไป

ที่ริมแม่น้ำแห่งหนึ่ง อีซาโตชิ และเพื่อน ๆ ทุกคนมารวมตัวกัน และนำอาหารมาปิกนิกกันเป็นกลุ่มใหญ่ และเพื่อนของเขาขอให้อีซาโตชิถ่ายรูปหมู่ร่วมกัน เขาตั้งเวลาที่กล้องถ่ายรูปให้ถ่ายแบบอัตโนมัติ แล้ววิ่งไปถ่ายร่วมกับเพื่อน ๆ ได้ทันเวลา

ที่บ้าน พ่อขอให้เขาช่วยเปิดแผ่นดีวีดีให้ อีซาโตชิสอนให้พ่อเปิดเครื่องเล่นดีวีดี และใช้รีโมทคอนโทรลด้วยตัวเอง แต่ดูเหมือนพ่อไม่เคยเข้าใจเลย เขาโกรธพ่อที่สอนแล้วไม่ยอมเข้าใจ แล้วเดินออกจากห้อง มานั่งที่โต๊ะเขียนหนังสือในห้องนอน เขาเริ่มเขียนวิธีการใช้เครื่องเล่นดีวีดีลงไปบนสมุดบันทึก โดยเขียนด้วยตัวอักษรสีดำตัวใหญ่ ๆ ให้พ่อได้อ่าน และเรียนรู้ด้วยตนเองในยามที่เขาจากไป ยูกิโกะเดินทางมาหาที่ร้านในช่วงหัวค่ำ วันนี้เธอแต่งตัว และแต่งหน้ามาอย่างสวยงาม ทั้งสองได้สนทนากัน

วันต่อมา อีซาโตชิ และยูกิโกะได้ออกเดทด้วยกันเป็นครั้งแรก พวกเขาได้ขึ้นกระเช้าลอยฟ้าด้วยกัน เธอมองลงมาอย่างสนุกสนาน และชวนเขามองมาที่ทะเลด้านล่าง แต่ตรงกันข้ามกับอีซาโตชิที่กลัวความสูง เมื่อลงจากกระเช้าลอยฟ้าแล้ว เขารู้สึกเวียนหัว เธอให้นำเครื่องดื่มเย็นและไอศกรีมมาให้ และนั่งดื่มด้วยกัน ต่อมาทั้งคู่เดินมาเนินเขาใกล้แม่น้ำ มองจากที่นี่ จะเห็นทิวทัศน์ของเมือง และแม่น้ำจากมุมสูง เป็นทิวทัศน์ในช่วงฤดูร้อนของญี่ปุ่น ทั้งสองได้นั่งสนทนากัน เธอกล่าวว่าปีหน้าเธอจะได้ย้ายโรงเรียน อีซาโตชิรู้สึกใจหายเมื่อได้ยินคำว่า “ปีหน้า” ต่อมาเธอได้ลุกขึ้นมาตะโกนดัง ๆ คนเดียว แล้วรู้สึกมีความสุข ที่ถนนย่านการค้าในตอนค่ำคืน ไม่มีผู้คนเดินสัญจรไปมา แต่แสงไฟที่ประดับอาคารยังคงระยิบระยับราวกับเป็นช่วงวันคริสต์มาส ทั้งคู่เดินด้วยกันเมื่อกลับถึงบ้าน เขาไม่สามารถนอนหลับได้ จนต้องลุกขึ้นมานั่งคนเดียวในคืนนั้น ในวันต่อมา

อิชาโตชิเดินทางไปโรงพยาบาล แล้วเดินออกมาด้วยสีหน้าอิดโรย อิชาโตชิพยายามถ่ายภาพทุกอย่างในร้านถ่ายรูป และเขียนคำอธิบายวิธีการใช้เครื่องมือถ่ายรูปต่าง ๆ ด้วยอักษรตัวโต ๆ ให้พ่อเขาอดคิดมากไม่ได้และเดินออกจากบ้านคนเดียวในตอนกลางคืน และครุ่นคิดอย่างคนสิ้นหวัง ทันใดนั้นเขาเห็นรถขายขนมทาโกยากิ ซึ่งยังคงใช้โครงข่ายของแบบรถเข็นสมัยก่อนแล่นผ่าน และเห็นยูกิโกะยืนอยู่ เธอเดินมาทักทายเขาแล้วมอบขนมทาโกยากิให้ เขากล่าวขอบคุณแล้วเดินจากไป

ในคืนเดียวกันนั้นที่บ้าน อิชาโตชิแอบร้องให้อยู่ในผ้าห่มคนเดียวในห้องนอนของเขา พ่อแอบได้ยินจึงเดินตรงมาที่ห้องนอน แต่ไม่กล้าเปิดประตูเข้าไป พ่อครุ่นคิดอยู่คนเดียวอย่างหม่นหมอง ต่อมา ยูกิโกะเดินทางมาที่ร้านถ่ายรูปในเย็นวันหนึ่ง พบว่าร้านปิดจึงเดินจากไป อิชาโตชิหมดสติไป โรงพยาบาลมารับตัวที่บ้าน น้องสาวได้ไปกับโรงพยาบาลด้วย พ่อยืนมองด้วยความอ้างว้างใต้แสงไฟของถนนคนเดียว

ที่โรงเรียน ครูใหญ่แจ้งข่าวเรื่องโรงเรียนแห่งใหม่ที่เธอจะย้ายไป เธอเดินทางไปร้านถ่ายรูปอีกครั้ง และพบว่าร้านปิด จึงยืนมองดูอยู่หน้าร้านคนเดียว วันถัดมาก็เช่นเดียวกันได้แต่วนเวียนอยู่หน้าร้านจนมืดค่ำ สอบถามเพื่อนบ้านก็ไม่ทราบว่าเพราะเหตุใดร้านจึงปิด เธอจึงเขียนจดหมาย แล้วนำเอาจดหมายฉบับนั้นมาส่งที่ประตูร้านในวันที่ฝนตกหนักวันหนึ่ง ที่โรงพยาบาล อิชาโตชิอยู่กับน้องสาวในห้องพักผู้ป่วย ส่วนยูกิโกะยังคงเฝ้ารอเขาที่หน้าร้านถ่ายรูป พบว่าจดหมายยังคงสอดอยู่ที่เดิม เธอพยายามเอาจดหมายคืนแต่ไม่สำเร็จ จดหมายฉบับนั้นได้ร่วงตกลงไปบนพื้นกองรวมกับจดหมายอื่น ๆ

ที่โรงเรียนประถมศึกษา ยูกิโกะร่วมร้องเพลงคาราโอเกะกับเพื่อนครู เพื่ออำลาในโอกาสที่ย้ายโรงเรียนใหม่ ต่อมา ยูกิโกะได้รู้ความจริงจากคุณหมอบอกว่าอิชาโตชิป่วยด้วยโรคร้าย และกำลังจะจากไปในไม่ช้า เธอเสียใจจนกลืนน้ำตาไม่ได้ ยูกิโกะมาที่ร้านถ่ายรูปในยามค่ำคืน และปาก้อนหินไปที่กระจกหน้าร้านจนแตกกระจาย แล้วกลับไป

น้องสาวของอิชาโตชิกลับมาหนึ่งที่ระเปียงหลังบ้านคนเดียว ส่วนพ่อพยายามกดใช้รีโมทคอนโทรลตามที่อิชาโตชิสอนไว้ เพื่อนชายของเขายังคงติดสູງ และมาถ่ายปัสสาวะข้างทางเหมือนเช่นเคย ในห้องนอนของอิชาโตชิมีแต่ความว่างเปล่า เขาได้ออกจากโรงพยาบาลและเดินทางกลับมาที่ร้านถ่ายรูป พบว่ากระจกหน้าต่างแตกร้าว และมีรอยซ่อมแซม เขาหยิบเอาเอกสารวิธีการใช้เครื่องมือถ่ายรูปที่ได้เขียนไว้ขึ้นมา แล้วพบจดหมายของยูกิโกะ และที่ข้างโซฟาตัวนั้น มีหนังสือชื่อ “สี่ฤดู” วางอยู่

วันต่อมา รถประจำทางได้พาอิชาโตชิเลียบทะเลมาที่โรงเรียนแห่งใหม่ เมื่อมาโรงเรียนแล้ว เขาพบยูกิโกะกำลังสอนหนังสืออยู่ เขามองเห็นเธออย่างมีความสุข แล้วเดินจากไปอย่างเงียบ ๆ

อิซาโตชิเขียนข้อความถึงยูกิโกะแล้วแนบใส่ซองจดหมายเอาไว้ ใส่รูปถ่ายภาพหมู่ของเพื่อน และภาพรูปถ่ายของยูกิโกะ เก็บใส่ลงไปในกลุ่ม แล้วถ่ายรูปตัวเองในชุดสีดำ และรูปนั้นคือรูปสุดท้ายของเขานำไปประดับหน้าโรงศพของเขาเอง หลังจากที่เขากลับไปแล้ว น้องสาวของเขาได้เปิดกล่องใบนั้น และพบกับจดหมาย เธอส่งจดหมายฉบับนั้นไปให้ยูกิโกะ ข้อความในจดหมายพรรณาน่าว่าเขาต้องการพบเธอ และอยากอยู่กับเธอชั่ววินิจนทร์ ในอดีตเขาอยู่อย่างเงิบเหงา แต่เธอได้นำแสงสว่างมาให้เขา และเขายินดีกับความก้าวหน้าในการทำงานของเธอ และขอบคุณทุกสิ่งทุกอย่างที่เธอให้ และรักเธอตลอดไป

ฤดูหนาวได้เวียนมาอีกครั้ง ที่เนินเขา สถานที่ที่อิซาโตชิมักมานั่งอยู่เป็นประจำ บัดนี้ไม่มีเขาอีกแล้ว ยูกิโกะเดินมาที่ร้านถ่ายรูป และนำดอกไม้สีแดงมาวางไว้ที่หน้าประตูร้าน และมองไปเห็นรูปถ่ายหน้าตรงของเธอวางอยู่ที่หน้าร้านถ่ายรูป แทนรูปแฟนเก่าของเธอ เธอเดินจากไปอย่างช้า ๆ ทุกคนในเมืองยังคงใช้ชีวิตตามปกติ ร้านถ่ายรูปยังคงอยู่ที่เดิม ยกเว้นอิซาโตชิ ที่ได้จากสถานที่แห่งนี้ไปชั่ววินิจนทร์

3. การเล่าเรื่อง

ลักษณะการเล่าเรื่องของละครโทรทัศน์เรื่องนี้ เมื่อพิจารณาตามแนวคิดว่าการเล่าเรื่อง พบว่า

ลักษณะของโครงเรื่อง

ภาพยนตร์เรื่องนี้ นำเสนอประเด็นว่าด้วยโศกนาฏกรรมความรักที่ไม่สมหวัง เป็นแนวเรื่องความรักแบบบริสุทธ์ (Jun-ai เป็นความรักที่บริสุทธ์ ไม่มีเรื่องเพศ หรือเหตุผลเข้ามาเป็นสาระสำคัญ) ภาพยนตร์ได้เปิดฉากที่เมืองเล็ก ๆ แห่งหนึ่งของประเทศญี่ปุ่น โดยมีอิซาโตชิเป็นตัวละครหลักของเรื่อง โดยเขามีอาการป่วยและต้องเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลเป็นประจำ และทุกครั้งที่ออกจากร้านถ่ายรูปของเขา เขาจะซื้อเตอร์ไฮด์สีขาวยุคเก่าๆ และตัวละครอีกคนหนึ่ง คือ ครูสาวที่มีนามว่า “ยูกิโกะ” ได้เข้ามาติดต่อกับอิซาโตชิในฐานะลูกค้า ก่อนที่จะพยายามเปลี่ยนสถานภาพเป็นคู่รักของเขาด้วยการออกเดท ครั้งแรก ที่สวนสนุกแห่งหนึ่ง

การพัฒนาเรื่องราวของภาพยนตร์จะดำเนินไป โดยแบ่งความรักออกเป็น 2 ช่วง คือความรักที่อิซาโตชิมีต่อครอบครัว คือ พ่อของเขา และความรักแบบคู่รักกับยูกิโกะ โดยมีประเด็นปัญหา หรือปมความขัดแย้งอยู่ที่ “เงื่อนไขในการมีชีวิตที่จำกัด” ซึ่งตัวอิซาโตชิต้องจากโลกไปด้วยโรคร้ายในไม่ช้า ทำให้เขาต้องพยายามทำทุกอย่าง เพื่อคนที่เขารักก่อนที่จะจากไป

สิ่งประกอบที่ถูกนำมาใช้ร่วมในการพัฒนาเรื่องราวของภาพยนตร์ คือ รูปถ่าย และฤดูกาลของญี่ปุ่น

ภาพถ่าย ถูกนำมาประกอบการพัฒนาเรื่อง ลูกค้านแรกที่มาถ่ายรูปกับเขา คือ เพื่อนชาย ลูกคนที่สอง คือ ครอบครัวของคนหลายรุ่น ลูกคนที่สาม คือ รูปถ่ายหมู่กับเพื่อนสมัยเรียน ลูกคนที่ 4 คือ รูปถ่ายหน้าตรงของยูกิโกะ หญิงสาวคนที่เขารัก และรูปสุดท้าย คือ รูปของตัวเองซึ่งได้ถูกนำไปใช้เป็นภาพตั้งหน้าโรงศพของเขา หลังจากที่เขาดาย ภาพถ่ายขาวดำรูปแฟนเก่าของพระเอกได้ถูกแทนที่ด้วยภาพถ่ายสีของยูกิโกะ ภาพถ่ายจึงถือว่าเป็นสิ่งที่นำมาประกอบการพัฒนาเหตุการณ์ และถ่ายทอดความหมายของรูปภาพในฐานะที่เป็นสื่อกลางที่เก็บความทรงจำของช่วงเวลาหนึ่งในชีวิตของมนุษย์

ฤดูกาลของประเทศญี่ปุ่น ประเทศญี่ปุ่นมีฤดูกาลทั้งสิ้น 4 ฤดู คือ ฤดูใบไม้ผลิ ฤดูร้อน ฤดูใบไม้ร่วง และฤดูหนาว ภาพยนตร์เปิดเรื่องในช่วงฤดูหนาว ซึ่งมีหิมะเป็นสัญลักษณ์สีขาว และสะท้อนภาพความหนาวเย็นในจิตใจ และความเหงาของพระเอกที่ต้องเผชิญกับโรคภัยอยู่โดยลำพัง และฤดูร้อนที่เต็มไปด้วยความรักของตัวละครหลักทั้งสองได้เริ่มต้นในเดือนสิงหาคม ซึ่งถือว่าเป็นเดือนที่ร้อนจัดที่สุดในประเทศญี่ปุ่น และเมื่ออิซาโตะเสียชีวิตไปแล้ว ภาพยนตร์ได้ย้อนกลับมาถ่ายทอดภาพให้เป็นช่วงฤดูหนาวของปีถัดไปอีกครั้ง เหมือนกับตอนต้นของเรื่อง การพัฒนาเหตุการณ์โดยการหมุนเวียนของฤดูกาลยังคงดำเนินต่อไปอย่างไม่มีวันสิ้นสุด แต่ความทรงจำที่งดงามได้สิ้นสุดลงไป เหลือเก็บไว้แต่เพียงภาพถ่ายเท่านั้น

เหตุการณ์ขึ้นวิกฤต เกิดขึ้นเมื่ออิซาโตะกลับบ้าน แล้วถูกนำตัวส่งโรงพยาบาล โดยยูกิโกะเขียนจดหมาย และเฝ้ารอเขากลับมา แต่เขาไม่กลับมา เธอจึงปาก่อนหินไปที่ร้าน และจากไป ต่อมาพระเอกได้เดินทางกลับบ้าน แล้วเขียนจดหมายตอบกลับไปหายูกิโกะอันเป็นภาวะคลี่คลายของภาพยนตร์ และพระเอกได้ตายจากไป พร้อมกับรูปภาพของยูกิโกะได้ตั้งไว้ที่หน้าร้านของเขาแทนรูปถ่ายขาวดำรูปเดิม อันเป็นขั้นยุติเรื่องราวของภาพยนตร์

ตัวละครสำคัญ ประกอบด้วยตัวละครหลัก ดังต่อไปนี้

1. ชูซุกิ อิซาโตะ เป็นตัวละครเอกของเรื่อง เป็นชายหนุ่มที่เต็มไปด้วยความเหงา และอาศัยอยู่กับพ่อ และน้องสาวซึ่งแต่งงานมีครอบครัวแล้ว เขาทำงานในร้านถ่ายรูปซึ่งสืบทอดกิจการต่อจากพ่อของเขานั่นเอง อิซาโตะมีอาการป่วยด้วยโรคที่ไม่สามารถรักษาให้หายได้ และเขาเป็นคนที่มีกวางแผ่นล่องหน้าเสมอ เขาไม่กลัวความตายที่กำลังจะมาถึง แต่กังวลว่าคนรอบตัวเขาจะมีชีวิตความเป็นอยู่ต่อไปอย่างไรมากกว่า และเป็นคนที่เก็บอารมณ์ความรู้สึกได้ดี ได้พบกับยูกิโกะในฤดูร้อนของปีหนึ่ง และเสียชีวิตก่อนที่จะได้มีโอกาสอลาเธอ

2. ยูกิโกะ เป็นตัวละครเอกฝ่ายหญิงของเรื่อง เธอทำงานเป็นครูในโรงเรียนประถมศึกษาแห่งหนึ่ง และด้วยเหตุที่เธอต้องมาล้างรูปที่ร้านของฮิซาโตะชิ ทั้งเธอ และฮิซาโตะชิต่างมีความเหงาด้วยกันทั้งคู่ จากความประทับใจในวันแรกพบ ทำให้เธอตกหลุมรักเขา และพยายามมาหาเขาเมื่อเลิกจากงานที่โรงเรียนเสมอ เธอเป็นคนที่ไม่สนใจในเรื่องความสวยงาม และการแต่งตัว แต่เมื่อได้พบรักกับฮิซาโตะชิ จึงพยายามเปลี่ยนแปลงตัวเองให้ดูดี และเป็นคนเก็บความรู้สึกของตัวเองได้ดี เช่นเดียวกับฮิซาโตะชิ

ลักษณะของฉาก

ฉากที่ปรากฏในภาพยนตร์เรื่องนี้ ฉากที่ใช้ในการดำเนินเรื่องส่วนใหญ่ประกอบด้วยกันทั้งหมด 4 ฉากหลักด้วยกัน ดังต่อไปนี้

1. ฉากที่เป็นธรรมชาติ

ฉากภายในร้านถ่ายรูป เป็นร้านถ่ายรูปแบบเก่าขนาดเล็ก แวดล้อมไปด้วยเคาน์เตอร์สำหรับรอรับรูป และมีโซฟารับแขกขนาดเล็กหนึ่งตัว ของใช้ภายในร้านมีลักษณะเก่าผ่านการใช้งานมาหลายสิบปี ยกเว้นเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ตัวละครเอกใช้ทำงานที่มีความทันสมัย ลักษณะภายนอกของร้านเป็นแบบตะวันตก เขียนชื่อร้านด้วยข้อความภาษาอังกฤษ และที่ด้านหน้าร้านมีกระจกขนาดใหญ่ที่สามารถมองลอดออกไปดูความเป็นไปด้านนอกของร้านได้ และร้านถ่ายรูปนี้จำหน่ายฟิล์มสีโกดัก เช่นเดียวกับการจัดฉากในภาพยนตร์เกาหลี ฉบับดั้งเดิม

ฉากภายในห้องเรียน และโรงยิมที่โรงเรียนประถมศึกษา เป็นลักษณะของโรงเรียนประถมโดยทั่วไป มีกระดานดำที่หน้าชั้นเรียน และที่โรงยิมก็มีขนาดมาตรฐานทั่วไป

ฉากที่บ้านของฮิซาโตะชิ บ้านของเขาเป็นบ้านแบบญี่ปุ่นสมัยก่อน คือ มีลานเปิดโล่งรับลมร้อน เสื่อทาทามิ และโต๊ะนั่งทานข้าวแบบญี่ปุ่น (นั่งบนพื้น) รวมไปถึงห้องนอนของเขาก็เป็นแบบญี่ปุ่น (นอนบนฟูกฟูก) ที่ลานหลังบ้านมีส่วนญี่ปุ่นขนาดเล็ก และลานตากผ้าตามลักษณะของบ้านแบบญี่ปุ่นโดยทั่วไป

2. ฉากที่เป็นสิ่งประดิษฐ์

รถมอเตอร์ไซด์สีขาของฮิซาโตะชิ เป็นรถจักรยานยนต์แบบเก่า ซึ่งเข้ากันกับร้านถ่ายรูปของเขามีลักษณะแบบตะวันตก และสิ่งประกอบฉากล้วนเป็นข้าวของเครื่องใช้แบบเก่าผ่านการใช้งานมานาน เช่นเดียวกับรุ่นของจักรยานยนต์ที่ตัวละครเอกได้ใช้ขับขี่ตลอดทั้งเรื่อง

3. ฉากที่เป็นสภาพการดำเนินชีวิตของตัวละคร

ฉากชีวิตของผู้คนในเมืองโทริโอกะ เมืองโทริโอกะเป็นเมืองขนาดเล็กตั้งอยู่ริมชายทะเล มีทัศนียภาพที่สวยงามในช่วงฤดูหนาว และชีวิตของผู้คนยังคงเป็นแบบเก่า ร้านค้าแบบเก่ายังคงมีให้เห็นมากมาย ดึกแบบตะวันตก และความพลุกพล่านแบบนครใหญ่ไม่พบเห็นในบริเวณ

ย่านร้านถ่ายรูปของตัวละครเอก แต่ในบริเวณกลางเมืองจะมีรถยนต์สัญจรมากมาย รวมทั้งมี
 รถรางไฟฟ้าแล่นผ่าน ลักษณะของการเลือกโลเคชั่นในภาพยนตร์เรื่องนี้ ดูเหมือนว่าภาพยนตร์
 ต้องการสะท้อนชีวิตความเป็นอยู่ของชาวญี่ปุ่นในอดีต เพราะเมืองโทมิโอกะเป็นเมืองที่เงียบสงบ
 ความเจริญแบบตะวันตกยังคงมีอิทธิพลน้อยในเมืองนี้ หลาย ๆ สิ่งจึงดูเหมือนประเทศญี่ปุ่นในช่วง
 สมัยโชวะ หรือเมื่อ 30-40 ปีที่ผ่านมา

ฉากทางเดินขึ้นเนินเขา ฉากนี้นับว่าเป็นฉากที่สำคัญที่ต้องการสื่อสารแทนสายตา
 ของตัวละครเอกที่มองการผันผ่านของฤดูกาล และความเปลี่ยนแปลงของเมืองโทมิโอกะจากเบื้องสูง
 ตลอดอายุ 30 กว่าปีของเขา ทำให้ผู้ชมสามารถมองเห็นความไม่จีรังของโลก และชีวิตได้เป็นอย่างดี

4. ฉากที่เป็นสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม

ฉากกระจกของร้านถ่ายรูป ฉากนี้เป็นการสื่อสารเชิงนามธรรมที่ภาพยนตร์ได้นำ
 ความสัมพันธ์ของตัวละครหลักทั้งสองจากการเฝ้ามองซึ่งกันและกันโดยมีกระจกของร้านเป็นเส้นกัน
 และการแตกร้าวของกระจกในตอนท้ายเรื่อง เป็นการสรุปเรื่องราวของความสัมพันธ์ที่ไม่อาจกลับ
 มาเป็นเหมือนเดิมได้อีกต่อไปของตัวละครหลักในภาพยนตร์

แก่นของเรื่อง

ภาพยนตร์ญี่ปุ่นเรื่องนี้ มีแก่นสำคัญของเรื่อง ปรากฏดังต่อไปนี้

1. ฤดูกาลทั้งสี่ผันผ่านไปตามกาลเวลา ไม่มีวันสิ้นสุด แต่ความรัก ความทรงจำของ
 มนุษย์ตัวเองได้เกิดขึ้น และมีวันเวลาที่สิ้นสุดลง
2. ภาพถ่าย คือ สื่อที่เก็บภาพความทรงจำ ความประทับใจของชีวิตมนุษย์ในแต่ละ
 ช่วงเวลาได้ดีที่สุด
3. ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อ-ลูก ที่ห่วงใยกันและกัน แม้จะไม่แสดงออกมาทางคำพูด
 และความรักที่บริสุทธิ์ระหว่างชายหนุ่มหญิงสาว เป็นความรู้สึกที่เข้าใจกันและกัน ความสุขในยาม
 สุดท้ายของชีวิต

4. วัฒนธรรมของญี่ปุ่นที่ปรากฏ

วัฒนธรรมญี่ปุ่นที่ปรากฏในละครโทรทัศน์เรื่องนี้ แบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทด้วยกัน
 ดังต่อไปนี้

1. ลักษณะวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ ได้แก่

- ลักษณะของบ้านเรือนญี่ปุ่น
- ลักษณะเด่นของร้านจำหน่ายสุรา หรืออิซากายะในประเทศญี่ปุ่น

- ขนมพื้นเมือง “ทาโกยากิ” (Takoyaki)
 - ถั่วหมัก “นัตโตะ” (Natto)
2. ลักษณะวัฒนธรรมทางการกระทำ หรือความประพฤติ ได้แก่
- วัฒนธรรม และลักษณะเฉพาะของชาวญี่ปุ่นในช่วงฤดูร้อน
 - ประเพณีการจัดงานศพของชาวญี่ปุ่น
1. ลักษณะของบ้านเรือนญี่ปุ่น

บ้านของชาวญี่ปุ่นในสมัยก่อน แบ่งได้เป็นสองชนิดใหญ่ ๆ คือเป็นบ้านสำหรับเกษตรกร และบ้านสำหรับชาวเมือง บ้านของเกษตรกรมีหลังคาเป็นหญ้า (ฟางข้าว หรือฟางพืช Kaya) ยังคงสามารถพบเห็นได้ตามต่างจังหวัด บ้านของชาวเมือง มีหลังคาเป็นกระเบื้อง บ้านญี่ปุ่นในสมัยปัจจุบันที่สร้างใหม่ก็จะมีแต่หลังคากระเบื้อง ในเมืองใหญ่จะมีอพาร์ทเมนต์ และคอนโดมิเนียมที่ใช้ปูนซีเมนต์และเหล็กเป็นวัสดุก่อสร้าง โครงสร้างภายในของบ้านยังคงมีหลายอย่างที่ถูกสร้างตามแบบวัฒนธรรมดั้งเดิมของญี่ปุ่น โดยทั่วไปบ้านญี่ปุ่นจะประกอบด้วย

1.1 เก็งกัง (Genkan)

ลักษณะเด่นในโครงสร้างของบ้านแบบญี่ปุ่น คือ บ้านแบบญี่ปุ่นต้องมีห้องเล็ก ๆ บริเวณประตูทางเข้าบ้านที่เรียกกันว่า “เก็งกัง” (Genkan) ซึ่งเป็นที่ถอดรองเท้าและเป็นที่คนในบ้านจะออกมาต้อนรับแขกที่เข้ามาเยี่ยมบ้าน ตามปกติ “เก็งกัง” เป็นที่บังห้องภายในบ้านจากสายตาของคนที่ไม่ใช่สมาชิกในบ้าน ไม่ว่าจะเป็นบ้านที่สร้างแบบตะวันตกสมัยใหม่ก็ยังต้องมี “เก็งกัง” เพราะว่า “เก็งกัง” ในบ้านแบบญี่ปุ่นเป็นที่แบ่งแยกภายนอกบ้านที่เป็นที่สำหรับคนนอกหรือแขก และภายในบ้านที่เป็นของส่วนตัว สำหรับแขกที่ไม่สนิทกัน หรือคนที่มาทำธุระเท่านั้น เจ้าของบ้านมักจะไม่ให้ขึ้นไปในบ้านแต่รับเฉพาะที่ “เก็งกัง” เท่านั้น แขกที่ได้นัดพบกันที่บ้านล่วงหน้าหรือแขกที่สำคัญก็จะขึ้นบ้านและเข้าไปห้องภายในได้ ดังนั้น ที่ต่างจังหวัดจะพบเห็นคนที่แวะมาเยี่ยมบ้านเท่านั้นจะนั่งคุยกับคนในบ้านที่ “เก็งกัง”

1.2 พื้นของบ้านญี่ปุ่น

บ้านแบบญี่ปุ่นต้องมีพื้นยกสูงประมาณ 30-60 เซนติเมตร สำหรับการยกพื้นของบ้านแบบญี่ปุ่นนี้ ช่องว่างใต้พื้น (เรียกว่า En-noshita) ของบ้านมีหน้าที่ระบายความชื้น เพราะว่าภูมิอากาศของประเทศญี่ปุ่นมีความชื้นมาก ซึ่งถ้ามีการระบายความชื้นไม่พอ จะทำให้พื้นเสื่อทาทามิแบบญี่ปุ่น (Tatami) เน่า ชื้นรา หรือโดนปลวกทำลายได้โดยง่าย

1.3 ลักษณะห้องแบบญี่ปุ่น

บ้านญี่ปุ่นแบบสมัยก่อนมีพื้นห้องสามชนิด คือ ห้องที่มีพื้นดินเปล่า (Doma) ห้องที่มีพื้นเป็นไม้ (Itama) และห้องที่มีพื้นเป็นเสื่อทาทามิ (Tatami) สำหรับห้องพื้นดิน มีแต่พื้นดิน

ที่พบให้แข็งเท่านั้น ตามปกติจะมีห้องครัว เตาไฟที่ทำอาหาร (Kamado) และห้องอาบน้ำ แต่สมัยนี้ห้องพื้นดินมีแต่ในบ้านเก่าแก่ที่ต่างจังหวัดเท่านั้น ที่ห้องพื้นไม้มักจะใช้เป็นห้องเก็บของทั่วไปหรือที่เตรียมอาหาร สำหรับห้อง Tatami เป็นห้องนอนพักผ่อน เสื่อทาทามิมีคุณสมบัติที่ปรับความชื้นในห้องให้สมดุล ซึ่งถ้าความชื้นในอากาศสูงมาก เสื่อทาทามิจะดูดความชื้น และถ้ามีความชื้นน้อยในอากาศ เสื่อทาทามิก็จะระบายความชื้นได้ นอกจากนี้ที่บ้านแบบญี่ปุ่นสมัยก่อนจะมีค้ำยันกับระเบียงในบ้านที่เป็นพื้นไม้อยู่หน้าห้องเสื่อทาทามิ ที่เรียกว่า “เ็งงาวะ” (Engawa)

จากภาพยนตร์เรื่องที่น่าสนใจศึกษาในครั้งนี้ พบว่าบ้านของตัวละครเอกเป็นบ้านแบบญี่ปุ่น ซึ่งฉากที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ ห้องนั่งเล่นที่มีลานบ้านเชื่อมต่อกัน โดยพื้นของบ้านปูด้วยเสื่อทาทามิ และพื้นของบ้านก็ยกสูง โดยสังเกตเห็นได้อย่างชัดเจนในตอนหนึ่ง พ่อของพระเอกได้ถ่ายรูปพระเอกพร้อมกับครอบครัวน้องสาวนั่งถ่ายรูปหมู่ที่ระเบียงบ้าน และห้องนอนของพระเอกก็เป็นแบบญี่ปุ่น กล่าวคือ มีการปูด้วยเครื่องนอนที่เรียกว่า “ฟุตง” (Futon) และจะพับเก็บเข้าตู้เมื่อตื่นนอน และจะนำออกมาปูใหม่ตอนนอนอีกครั้งหนึ่ง

2. ลักษณะของร้านจำหน่ายสุรา หรือ “อิซากายะ” ในประเทศญี่ปุ่น

สิ่งที่ชาวญี่ปุ่นชอบรับประทานนั้นย่อมแตกต่างกันไปในแต่ละคน อย่างไรก็ตาม ชาวญี่ปุ่นโดยรวมมีค่านิยมในการรับประทานอาหาร เช่น ในตอนเที่ยง ชาวญี่ปุ่นก็นิยมกินอาหารที่เป็นเส้น ๆ เช่น ราเมง (Ramen หรือ บะหมี่แบบญี่ปุ่น), อุด้ง Udon หรือ เส้นใหญ่ที่ทำจากแป้งสาลี) หรือ โซบะ (Soba หรือ เส้นเล็กสีเทาที่ทำจากแป้งโซบะ) หรือไม่ว่าจะรับประทานอาหารจานเดียว โดยเฉพาะ ดน-โมโน (Don-mono หรือ ข้าวหน้าต่าง ๆ ใส่ถ้วยข้าวใบใหญ่) เช่น คัตสึดัน (Katsu-don หรือ ข้าวหน้าหมูชุบแป้งทอด), เทน-ดอน (Ten-don หรือ ข้าวหน้าเทมปุระ), กิว-ดอน (Gyuu-don หรือ ข้าวหน้าเนื้อ) ฯลฯ ในร้านอาหารญี่ปุ่นนิยมมีอาหารเป็นชุดที่เรียกว่า Teishoku หรือ Setto (ชื่อที่มาจากภาษาอังกฤษว่า Set) ซึ่งในชุดอาหารมักมีถ้วยข้าว กับข้าว และ ชุปเต้าเจี้ยวญี่ปุ่น (Miso-shiru) ในย่านชุมชนเก่าของประเทศญี่ปุ่นก็มักจะมีร้านอาหารชุดโดยเฉพาะ (Teishoku-ya) และนักธุรกิจหรือคนงานนิยมไปทานข้าวที่นั่น ลักษณะพิเศษของค่านิยมการกินอีกอย่างหนึ่งของชาวญี่ปุ่น คือ สำหรับอาหารเย็น ชาวญี่ปุ่นจะนิยมทานเหล้าเป็นพิเศษ ซึ่งรายการอาหารตอนเย็นนั้น ในร้านอาหารก็มักจะเน้นอาหารจานเล็ก ๆ หลายชนิดที่สั่งเป็นกับแกล้มได้ ในเมืองตอนค้าของประเทศญี่ปุ่นมีร้านที่เสิร์ฟทั้งอาหาร และสุราหลายแห่ง ถ้าเป็นร้านแบบญี่ปุ่นเรียกว่า “อิซากายะ” (Izakaya) ซึ่งแปลว่าร้านสุรา แต่ก็มีอาหารหลากหลายชนิดด้วยกัน ตามปกติร้านอาหารในประเทศญี่ปุ่นที่เน้นอาหารบางประเภท มักจะมีรายการอาหารจำกัดเฉพาะประเภทนั้น ๆ ของแต่ละร้าน

ปัจจุบัน ประเทศญี่ปุ่นมีร้านอาหารหลายประเภท รวมทั้งร้านอาหารนานาชาติ และร้านอาหารที่เป็นสาขาของบริษัทใหญ่ เช่น McDonald รวมไปจนถึงร้านอาหารแบบดั้งเดิมของประเทศญี่ปุ่น จากภาพยนตร์เรื่องที่น่าสนใจในครั้งนี้นี้ ร้านอาหารที่พระเอกได้แวะไปใช้บริการคือ ร้านสุราพร้อมจำหน่ายอาหาร หรือที่เรียกว่า “อิซากายะ” (Izakaya) จำนวนและชนิดของรายการอาหารของร้าน Izakaya มักจะมีจำนวนมากที่สุด ซึ่งบางร้านมีเกือบทุกอย่างของอาหารญี่ปุ่นรวมถึง Ramen, Udon, Soba, Don-mono และ Teishoku (อาหารชุด) ร้านแบบนี้มีให้ลูกค้าดื่มสุราเป็นหลัก ซึ่งเปิดเฉพาะตั้งแต่ตอนเย็นเท่านั้น และบรรยากาศอาจจะดูวุ่นวาย เนื่องจากว่าลูกค้าส่วนมากดื่มสุรากัน และคุยกันอย่างสนุกสนาน และมีคนสูบบุหรี่จำนวนมากภายในร้าน พระเอกได้ออกไปดื่มสุรากับเพื่อนที่ร้านอิซากายะแห่งหนึ่งในตอนกลางคืน

3. ขนมพื้นเมือง “ทาโกยากิ” (Takoyaki)

ขนมทาโกยากิ หรือ (たこ焼き หรือ 蛸焼) แปลตรงตัวได้ความว่า “ปลาหมึกอบ หรือปลาหมึกทอด” เป็นขนมทานเล่นของชาวญี่ปุ่นที่มีชื่อเสียง ทำจากแป้ง หนวดปลาหมึก แป้งเทมปุระ ชิง นูก (คอนยากุ) และหัวหอมสี่เหลี่ยม แล้วราดด้วยซอส “โอโคโนะมียากิ” ผักสาหร่าย “อาโอโนริ” มายองเนส และเกล็ดปลา ที่เรียกว่า “คัตสึโอะบุชิ”

ขนมทาโกยากิมีจุดกำเนิดที่เมืองโอซาก้าเป็นแห่งแรก การทำขนมทาโกยากิจำเป็นต้องมีเตาอย่างขนมซึ่งทำด้วยเหล็ก และมีขนมอีกประเภทหนึ่งที่มีชื่อคล้ายกัน คือ “อิคะยากิ” แต่ทำจากปลาหมึกนำมาอย่างทั้งตัว “ยากิ” มาจากคำกริยา “ยากุ” (焼く) แปลว่า ปิ้ง หรือย่างในภาษาญี่ปุ่น และสามารถพบคำว่ายากิได้ในรายการอาหารญี่ปุ่นประเภทอื่น ๆ เช่น เทรายากิ หรือสุกียากิ

ขนมทาโกยากิสามารถทำรับประทานเองได้ที่บ้านหากมีอุปกรณ์ในการทำ เป็นขนมที่ถูกจัดระดับให้เป็นอาหารจานด่วน (ฟาสต์ฟู้ด) และมักขายตามท้องถนน และสามารถพบเห็นทาโกยากิแช่แข็งได้ตามซูเปอร์มาร์เก็ต และร้านอาหารบางแห่งอนุญาตให้ลูกค้าสามารถย่างทาโกยากิที่โต๊ะอาหารได้ ขนมทาโกยากิเป็นขนมที่มีชื่อเสียงมากในเขตคันไซ และได้รับความนิยมไปทั่วทุกภาคของญี่ปุ่น ในเขตคันไซ ขนมทาโกยากิจะถูกรับประทานกับข้าว เป็นกับข้าวอย่างหนึ่ง แต่ในส่วนอื่น ๆ ของประเทศญี่ปุ่นจะเป็นของว่างทานเล่นเท่านั้น

จากภาพยนตร์เรื่องที่น่าสนใจในครั้งนี้นี้ พระเอกชอบกินขนมทาโกยากิมาตั้งแต่เด็ก และยูกิโกะได้ซื้อขนมนี้จากรถขายขนม และมอบให้แก่เขาในตอนดึกวันหนึ่ง ภายหลังจากที่เขาได้ไปออกเดทกับยูกิโกะแล้ว

4. ถั่วหมัก “นัตโตะ” (Natto)

นัตโตะเป็นอาหารญี่ปุ่นที่ทำจากถั่วเหลืองหมัก มักจะนิยมนำมารับประทานในตอนเช้า อุดมไปด้วยสารอาหาร ประเภทโปรตีน นัตโตะ และเต้าเจี้ยวมิโซะ (Miso) จัดว่าเป็นประเภท

ของอาหารที่อุดมไปด้วยคุณค่าสารอาหารและเป็นที่ยอมรับตั้งแต่สมัยยุคโบราณของญี่ปุ่น นัตโตะที่ผ่านการปรุงอย่างดีด้านรสชาติแล้วมักมีกลิ่นที่แรง รสจัด และเนื้อเหนียว ในประเทศญี่ปุ่นนั้น นัตโตะได้รับความนิยมอย่างมากในภาคตะวันออกของประเทศ รวมทั้งเขตคันโต และโทโฮกุ

ความเป็นมาของนัตโตะนั้น มีความคิดแตกต่างกัน เป็น 2 แนวทาง ในแนวทางแรก เชื่อว่านัตโตะมีขึ้นเป็นครั้งแรกในประเทศญี่ปุ่นเอง นับตั้งแต่สมัยโจมง (Jomon) ตอนต้น ซึ่งเป็นยุคก่อนประวัติศาสตร์ของประเทศญี่ปุ่น และในแนวทางที่สอง เชื่อว่านัตโตะได้รับอิทธิพลการทำอาหารแบบนี้มาจากประเทศจีน ในช่วงสมัยราชวงศ์โจว (Zhou : ปี ค.ศ. 1134-246 ก่อนคริสตกาล)

มีตำนานของญี่ปุ่นเรื่องหนึ่งได้กล่าวว่า “โยชิเอะ มินาโมโตะ” (Yoshiie Minamoto) ได้ทำสงครามในภาคตะวันออกเคียงเหนือของประเทศญี่ปุ่น ระหว่างช่วงปี 1056-1063 และระหว่างปี 1086-1088 ในวันหนึ่งระหว่างทำสงครามในปี 1083 กองทัพของเขาถูกรุกรานในระหว่างต้มถั่วเหลืองให้หมักกิน พวกเขาต่างรีบเร่งเก็บถั่วเหลือง และไม่ได้เปิดถุงออกที่เก็บถั่วเหลืองออกมาเลย 2- 3 วันต่อมาถั่วได้หมักจนได้ที่ เหล่าทหารต่างนำมารับประทานกัน และชื่นชอบในรสชาติอย่างมาก รวมทั้งแม่ทัพโยชิเอะก็ชอบในรสชาติของถั่วหมักนี้

และมีอีกตำนานหนึ่งกล่าวถึงที่มาของนัตโตะว่าเพิ่งมีเป็นครั้งแรกในสมัยเอโดะ (Edo : ปี ค.ศ. 1603-1867) การผลิตนัตโตะได้เกิดการเปลี่ยนแปลงอีกครั้งในสมัยไทโช (Taisho : ปี ค.ศ. 1912-1926) โดยบรรดานักวิจัยต่างค้นพบวิธีการผลิตสารที่ใช้น้ำมันหมักกับถั่วเหลือง โดยที่ไม่ต้องนำถั่วเหลืองมาหมักตามวิธีธรรมชาติแบบเดิมที่ต้องอาศัยระยะเวลา ทำให้กระบวนการผลิตง่ายและไม่ซับซ้อน

จากภาพยนตร์เรื่องที่น่ามาศึกษาในครั้งนี้ ที่โตะอาหารภายในบ้านของพระเอก มีซูดปลาและถั่วนัตโตะซึ่งเป็นซูดอาหารเข้าที่น้องสาวของเขาได้จัดเตรียมวางเอาไว้ให้

5. วัฒนธรรม และลักษณะเฉพาะของชาวญี่ปุ่นในช่วงฤดูร้อน

ประเทศญี่ปุ่นมี 4 ฤดูกาล โดยเรียงลำดับได้ ดังนี้

5.1 ฤดูใบไม้ผลิ (Haru) เดือน มีนาคม-พฤษภาคม

ในประเทศญี่ปุ่น การผลิบานของดอกซากุระเป็นเครื่องหมายที่บ่งบอกถึงการสิ้นสุดของฤดูหนาว และการมาเยือนของฤดูใบไม้ผลิ ในแต่ละเขตทุกคนต่างเฝ้ารอการผลิบานของดอกซากุระ เริ่มจากทางเหนือของเกาะฮอกไกโด ไปจนถึงเกาะฮอกไกโด นับจากปลายเดือนมีนาคมจนถึงกลางเดือนพฤษภาคม ในเทศกาลชมดอกไม้ หรือ “ฮานามิ” (Hanami) ชาวญี่ปุ่นนิยมใช้โอกาสนี้ออกไปดื่มสังสรรค์กับเพื่อน ๆ ที่ใต้ต้นซากุระ นับว่าเป็นเทศกาลที่ชาวญี่ปุ่นเฝ้ารอในแต่ละปี ในสวนสาธารณะหรือห้างสรรพสินค้าต่าง ๆ จะมีการประดับตกแต่งด้วยดอกซากุระ

รวมถึงมีการทำขนมหวานเป็นรูปดอกซากุระ และนำซากุระมาเป็นส่วนผสมอีกด้วย โดยสามารถหารับประทานได้ในเทศกาลนี้เท่านั้น

5.2 ฤดูร้อน (Natsu) เดือน มิถุนายน-สิงหาคม

ในช่วงฤดูร้อนนี้ ฝนจะตกทั่วประเทศญี่ปุ่น ยกเว้นที่เกาะฮอกไกโด เมื่อช่วงเวลาที่ฝนตกนี้สิ้นสุดจะเป็นช่วงของฤดูร้อน ซึ่งเป็นช่วงที่ข้าวออกรวง จะมีวันที่กลางวันยาวที่สุด เรียกว่า เกะชิ (Geishi) ซึ่งมักจะตรงกับวันที่ 21 มิถุนายนของทุกปี และเดือนสิงหาคม ถือว่าเป็นช่วงเวลาที่ยาวที่สุดของประเทศญี่ปุ่น ฤดูร้อนนี้ยังเป็นฤดูแห่งเทศกาลดอกไม้ไฟ ผู้คนนิยมใส่ชุดยูกาตะ ทั้งชายหญิงออกไปชมพลุไฟตามชุมชนต่าง และมีการเดินรำพื้นเมือง (Bon Odori) กันอย่างสนุกสนาน

5.3 ฤดูใบไม้ร่วง (Aki) เดือน กันยายน-พฤศจิกายน

ในเดือนตุลาคม ใบไม้จะมีสีส้มสวยงาม ในขณะที่การผลิานของดอกซากุระเป็นสัญลักษณ์ของฤดูใบไม้ผลิ สัญลักษณ์ของฤดูใบไม้ร่วงก็คือดอกเบญจมาศ ในฤดูนี้นับว่าเป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดและเหมาะสมสำหรับการท่องเที่ยวในญี่ปุ่น บริเวณที่มีการเปลี่ยนสีส้มของใบไม้ผู้คนนิยมไปท่องเที่ยว อาทิ เขตอาโอโมริ และบริเวณอะราชิยามา (Arashiyama) ในจังหวัดเกียวโต ชาวญี่ปุ่นให้ความสำคัญต่อการเปลี่ยนฤดูเป็นอย่างมาก ดังนั้น ในแต่ละฤดูจะมีการท่องเที่ยวเพื่อชมความสวยงามของธรรมชาติในแต่ละฤดูกันอย่างมากมาย

5.4 ฤดูหนาว (Fuyu) เดือน ธันวาคม-กุมภาพันธ์

ปลายเดือนตุลาคม มวลอากาศบริเวณไซบีเรียเริ่มก่อตัว การพัดของลมหนาวที่มีชื่อว่า “โคการาชิ” แสดงถึงการมาเยือนของฤดูหนาวที่บริเวณเกาะฮอกไกโด โดยตอนเหนือจะมีอากาศหนาวกว่าภาคอื่น ๆ และมีการจัดเทศกาลหิมะประจำปี ซึ่งมีนักท่องเที่ยวจากจังหวัดต่าง ๆ เดินทางมาชมการแข่งขันออกแบบหิมะในรูปแบบต่าง ๆ ในช่วงสิ้นปี ครอบครัวชาวญี่ปุ่นต่างฉลองด้วยอาหารมื้อพิเศษ เรียกว่า “โอเซจิ เรียวริ” โดยอาหารที่รับประทานจะมีความหมายถึง ความเจริญรุ่งเรือง รวมถึงด้านสุขภาพและอายุยืนยาว ชาวญี่ปุ่นยังนิยมไปสักการะที่ศาลเจ้าเพื่อเป็นสิริมงคล ช่วงกลางคืนของวันที่ 31 ธันวาคม วัดทุกแห่งในประเทศญี่ปุ่นจะตีระฆัง 108 ครั้ง ตามประเพณีที่เรียกว่า โจะยะ โนะ คาเนะ (Jyoya no Kane)

จากภาพยนตร์เรื่องที่น่าสนใจในครั้งนี้ ภาพยนตร์ได้เปิดตัวในช่วงฤดูหนาวที่มีหิมะตกโปรยปรายลงมาอย่างหนัก และในฉากถัดมานั้น เหตุการณ์ส่วนใหญ่ได้ดำเนินในช่วงฤดูร้อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเดือนสิงหาคม ซึ่งเป็นที่มาของชื่อภาพยนตร์เรื่องนี้ และเดือนนี้ยังเป็นช่วงที่มีอากาศร้อนจัดที่สุดของประเทศญี่ปุ่น มีธรรมเนียมประเพณีหลายอย่างเกิดขึ้นในฤดูร้อนนี้

เทศกาลดอกไม้ไฟในช่วงฤดูร้อนเกือบทั่วเกาะญี่ปุ่น ผู้คนได้ออกมาชมความงดงามของดอกไม้ไฟรูปแบบต่าง ๆ ในยามค่ำคืน สัญลักษณ์ฤดูร้อนในประเทศญี่ปุ่นที่พบเห็นบ่อย ๆ ก็คือ ดอกทานตะวัน, เสียงหิ่งห้อย หรือจิ้งจั่นร้องระงม, น้ำแข็งไสที่เอน้ำหวานสีแดง สีเขียวรส (Kakigori), กระจิงแบบญี่ปุ่น, ดอกไม้ไฟ, ซูดงกาตะ, แดงโม, ดอกผักบุ้งญี่ปุ่นที่เขาเรียกว่า อาซากาโอ (朝顔)

จากภาพยนตร์ สิ่งที่สามารถเห็นได้อย่างชัดเจนที่สุด คือ กระจิงแบบญี่ปุ่น และร้านจำหน่ายน้ำแข็งไส ดังมีรายละเอียดดังนี้

1. กระจิงแบบญี่ปุ่น

ในประเทศญี่ปุ่น เสียงนกตัวเล็กร้องแสดงให้เห็นว่าเช้าวันแรก ๆ ของฤดูร้อนได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว เช่นเดียวกับเสียงของลมหมุนวนอันเป็นการบอกให้เรารู้ว่าฤดูใบไม้ร่วงกำลังมาถึง ชาวญี่ปุ่นมีความชื่นชมต่อความงามของฤดูกาลทั้งสี่ และพยายามนำเอาเสียงที่เป็นธรรมชาติ หรือใกล้เคียงกับธรรมชาติมากที่สุดมาเป็นสื่อเชื่อมโยงให้ผู้คนได้สัมผัสถึงการเปลี่ยนแปลงของฤดูกาล

เสียงของกระจิงแบบญี่ปุ่น (Furin) เป็นกระจิงขนาดเล็ก มีเสียงที่ชาวญี่ปุ่นรู้สึกเพลิดเพลิน ส่วนใหญ่ทำมาจากแก้ว โลหะ หรือเซรามิค และเมื่อต้องลมแล้ว ผิวของกระจิงจะกระทบกับแกนกลางของกระจิง และส่งเสียงดังกังวานไพเราะไปทั่วบริเวณ รวกับเสียงนกร้องในยามเช้าของฤดูร้อน

กระจิงฟุรินแบบแขวน หรือ Futaku ได้ถูกใช้เป็นครั้งแรกในหอพระธรรมของวัดพุทธ และหอสูงในประเทศจีน และถูกนำเข้ามามีในประเทศญี่ปุ่น สมัยคามาคูระ (Kamakura ปี ค.ศ. 1192-1333) และเสียงกังวานของกระจิงฟุริน เริ่มได้รับความนิยมอย่างมากในสมัยมุโระมาจิ (Muromachi ปี ค.ศ. 1336-1573) การแขวนกระจิงฟุรินไว้ภายใต้ชายคาเพื่อเป็นการสร้างความรู้สึกเย็นเมื่อต้องลมในช่วงฤดูร้อน กลายเป็นธรรมเนียมในการแขวนที่สืบทอดต่อมาจนถึงปัจจุบัน

แม้ว่าปัจจุบันนี้ กระจิงฟุรินไม่เป็นที่นิยมเหมือนอดีต เพราะด้วยความหนาแน่นของบ้านเรือน และอพาร์ทเมนต์ เสียงกระจิงฟุรินอาจสร้างความรำคาญต่อเพื่อนบ้านได้ อย่างไรก็ตาม เสียงของกระจิงฟุรินเป็นสัญลักษณ์แห่งฤดูร้อน และในระหว่างวันที่ร้อนอบอ้าว เสียงของกระจิงฟุรินเปรียบเสมือนสายลมเย็น ๆ ได้พัดผ่านไปทั่วบริเวณบ้าน ที่บ้านของอิซาโตชิจะได้ยินเสียงลม และเสียงของกระจิงแบบญี่ปุ่นดังอยู่ตลอดเวลา โดยเฉพาะในเวลาเย็น

2. น้ำแข็งไส (Kakigori)

คาคิกิริ หรือ かき氷 เป็นขนมหวานของญี่ปุ่น ทำมาจากการฝก้อนน้ำแข็งด้วยใบมีดคม และราดด้วยน้ำหวานหลากรส รสของน้ำหวานที่เป็นที่นิยม ได้แก่ สตรอเบอร์รี่ มะนาว ชาเขียว องุ่น เมล่อน บลู-สวาวาย และน้ำหวานไร้สี บางร้านจะอนุญาตให้ลูกค้าเลือก และ

ผสมกันได้หลากหลายสีที่แตกต่างกันออกไป และมักโรยด้วยนมข้นหวานก่อนเสิร์ฟให้ลูกค้า และทุกครั้งที่ได้รับประทาน จำต้องมีช้อนตักเสมอ วิธีการในการทำคาคิโกริแบบดั้งเดิมมักใช้เครื่องมือในการฝนน้ำแข็งด้วยมือ ซึ่งจะนำเอาก้อนน้ำแข็งวางไว้ด้านบนใบมีดที่คมกริบ ในปัจจุบันเครื่องฝนน้ำแข็งไฟฟ้าเริ่มได้รับความนิยมแทนที่ แต่ตามร้านบนท้องถนนก็ยังคงใช้วิธีฝนด้วยมือในช่วงฤดูร้อน

นอกจากนี้ตามท้องถนน คาคิโกริมักขายตามงานเทศกาล ร้านสะดวกซื้อ ร้านอาหาร แต่ในช่วงฤดูร้อน คาคิโกริจะสามารถพบเห็นได้ทั่วไปในประเทศญี่ปุ่น ร้านกาแฟบางแห่งจะเสิร์ฟคาคิโกริพร้อมด้วยไอศกรีม และราดด้วยถั่วหวาน ตามร้านสะดวกซื้อมักขายคาคิโกริโดยกำหนดรสชาติ และบรรจุขายเหมือนกับไอศกรีม ร้านข้าง ๆ ร้านถ่ายรูปของพระเอกในภาพยนตร์จำหน่ายน้ำแข็งไส มีป้ายเขียนด้วยตัวอักษรคันจิตัวโต ๆ บนพื้นผ้าสีฟ้าว่า “น้ำแข็ง” และมีลูกค้านั่งทานตามม้านั่งที่จัดเรียงไว้

จากภาพยนตร์เรื่องที่น่ามาศึกษาในครั้งนี้ เหตุการณ์ในภาพยนตร์เกิดขึ้นในช่วงฤดูร้อน ทำให้มีสิ่งประดิษฐ์ทางวัฒนธรรมหลายสิ่งด้วยกันปรากฏในภาพยนตร์ อาทิเช่น กระดิ่งแบบญี่ปุ่น ร้านน้ำแข็งไสที่ตั้งอยู่ข้างร้านถ่ายรูปของพระเอก หรือเสียงจักจั่น และหิ่งห้อยร้องในช่วงฤดูร้อน โดยพระเอกมักจะทำกิจกรรมส่วนตัวหลังเลิกงานส่วนใหญ่ที่ห้องนั่งเล่นที่บ้านแบบญี่ปุ่น

6. ประเพณีการจัดงานศพของชาวญี่ปุ่น

การตายของคนนั้นนับเป็นเรื่องกะทันหันและไม่มีการบอกล่วงหน้า เมื่อทราบข่าวการตาย ชาวญี่ปุ่นจะสอบถาม วัน เวลา สถานที่ของการเฝ้าศพ (ทชฺยูะ) และพิธีศพก่อนอื่น ดังนั้นหากมีฐานะไม่สามารถเข้าร่วมพิธีศพได้ ชาวญี่ปุ่นจะส่งโทรเลขแสดงความเสียใจ ส่งจดหมายหรือการ์ดแสดงความเสียใจในภายหลัง

ตั้งแต่สมัยโบราณ “ทชฺยูะ” หรือการเฝ้าศพ คือ การที่คนในครอบครัว และผู้ที่ใกล้ชิดสนิทสนมของผู้ตาย จะอยู่เป็นเพื่อนศพจนรุ่งเช้า ซึ่งชาวญี่ปุ่นถือว่า พิธีศพเป็นเรื่องเศร้า เป็นเรื่องพิเศษที่ไม่ได้เกิดขึ้นทุกวัน จึงเกิดธรรมเนียมปฏิบัติที่จะรวมญาติพี่น้อง มารับประทานอาหารร่วมกันเพื่อระลึกถึงคนตาย และเป็นการปลอบใจ ซึ่งกันและกันด้วย แต่ปัจจุบัน กลายเป็นเพียงรูปแบบเท่านั้น

การเฝ้าศพและพิธีศพนั้น ชาวญี่ปุ่นจะจัดทำที่บ้าน และที่วัดหรือโบสถ์คริสต์ เป็นสถานที่จัดงานศพ การตัดสินใจเข้าร่วมพิธีเฝ้าศพหรือพิธีศพ เพียงอย่างเดียวอย่างหนึ่ง หรือทั้งสองอย่างขึ้นอยู่กับว่า ชาวญี่ปุ่นผู้นั้นสนิทสนมกับกับผู้ตายมากน้อยเพียงใด ทั้งนี้โดยทั่วไปแล้ว การได้เข้าร่วมเพียงอย่างเดียวอย่างหนึ่งก็ถือว่าเพียงพอแล้ว และไม่เป็นการเสียมารยาท

เมื่อถึงสถานที่จัดพิธี จำเป็นต้องลงนามเป็นอันดับแรก ถ้านำโคเด็น หรือ เงินสดที่ใส่ซองสำหรับแสดงความเห็นใจในงานศพมาด้วยมักจะมอบให้แก่เจ้าภาพในช่วงเวลานี้ โดยเขียน

ชื่อของตนลงบนซองด้านนอก แล้วเขียนจำนวนเงิน ที่อยู่ และชื่อลงที่ซองซึ่งอยู่ข้างในอีกครั้ง หรือถ้าจะใส่นามบัตรลงไปด้วยก็สามารถทำได้

พิธีศพ จะจัดตามพิธีทางศาสนาของผู้ตาย หรือครอบครัวของผู้ตาย ในพิธีศพแบบศาสนาพุทธนั้น ผู้ไว้อาลัย คนในครอบครัว และผู้ที่เข้าร่วมงาน จะเผาเครื่องหอม หรือวางดอกไม้ อย่างสุภาพ แสดงความรู้สึกเสียใจ ที่แทนบูชาตามลำดับ ส่วนพิธีศพแบบชินโต หรือ ทะมะงุชิ จะวางกิ่งไม้ศักดิ์สิทธิ์ ที่แทนบูชาตามลำดับเช่นกัน ส่วนใน พิธีศพแบบคริสต์จะวางช่อดอกไม้เป็นการอาลัย และมีการเขียนชื่อผู้ตายด้วยแทนไม้ และประดับภาพผู้ตายไว้ที่หน้าโลงศพ เมื่อผู้ร่วมงานทุกท่านมอบ เครื่องหอมเสร็จเรียบร้อยแล้ว จะมีการเคลื่อนศพไปสู่สถานที่เผา สถานที่เผาศพปัจจุบันใช้เตาเผาที่มีความทันสมัย ทุกคนจะมายืนอาลัยต่อศพเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจะเผาจริง โดยมีครอบครัว และญาติสนิทเข้าร่วมด้วย รถที่ใช้เรียกว่า เระอิกิวชะ เป็นรถที่มีเฉพาะในประเทศญี่ปุ่น มีสีดำ และหลังคาแบบเงินทองคำเปลว เริ่มใช้ตั้งแต่ ต้นสมัยไทโช แถบคันไซนิยมใช้เระอิกิวชะที่เป็นไม้เรียบ ๆ ไม่มีการประดับตกแต่งแต่อย่างใด

สำหรับเสื้อผ้า ที่เหมาะสมกับพิธีศพนั้น ผู้ชายจะสวมสูทกึ่งพิธีการสีดำ หรือสูทสีดำ มีแถบไว้ทุกข์ติดที่แขน ส่วนผู้หญิงมักเป็นเสื้อผ้าสีดำแบบที่มิดชิด ส่วนเครื่องประดับ นิยมสวมไข่มุกเท่านั้น

หลังจาก การร่วมพิธีเผาศพและพิธีศพ ผู้ที่มาร่วมพิธีจะได้รับเกลือใส่ถุงเล็ก ๆ เพื่อเป็นการชำระล้างตัวเอง ให้บริสุทธิ์ เมื่อกลับจากงานศพ โดยนำเกลือโปรยลงบนตัวที่หน้าประตูทางเข้าบ้าน ทั้งนี้เพราะชาวญี่ปุ่นมีความเชื่อว่าการตายของมนุษย์นั้นถือว่าเป็น “สิ่งสกปรก” และเกลือมีพลังในการชำระล้าง เพื่อความ บริสุทธิ์ด้วย แต่ในระยะหลัง ๆ นี้มีการแจกล้างของที่ใช้ได้จริง ๆ เช่น ผ้าเช็ดหน้า บัตรโทรศัพท์ เพื่อขอบคุณแขกที่มาร่วมงาน ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับ “การชำระล้างให้บริสุทธิ์” แต่อย่างใด

จากภาพยนตร์เรื่องที่น่าสนใจในครั้งนี้นี้ มีพิธีศพของพ่อเพื่อนซึ่งพระเอกได้เข้าร่วมในตอนต้นของเรื่อง ในภาพยนตร์จะเห็นเตาเผาศพควบคุมด้วยระบบไฟฟ้าอันทันสมัย และพิธีกรรมจะจัดแบบเรียบง่าย โดยผู้เข้าร่วมงานเป็นญาติและเพื่อนสนิทของผู้ตายเป็นส่วนใหญ่ ในตอนท้ายของเรื่องพระเอกได้เสียชีวิต โดยมีรูปถ่ายของเขาจัดวางไว้ที่หน้าโลงศพ

บทที่ 5

สรุป และอภิปรายผลการศึกษา

การศึกษาเรื่อง “การศึกษาภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ของญี่ปุ่นที่สร้างใหม่จากสื่อภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ของเกาหลี” กำหนดวัตถุประสงค์ไว้ 2 ข้อ คือ

1. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์การเล่าเรื่องจากสื่อภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ของญี่ปุ่นที่สร้างใหม่จากภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ของเกาหลี เรื่อง “My Boss, My Hero”, “Hotelier” และ “Christmas in August”

2. เพื่อศึกษาวัฒนธรรมญี่ปุ่นที่ปรากฏในภาพยนตร์ และละครโทรทัศน์ของญี่ปุ่น ที่สร้างใหม่จากภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ของเกาหลี

ระเบียบวิธีการศึกษาครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) โดยศึกษาจากแหล่งข้อมูลประเภทเอกสาร ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ สื่ออินเทอร์เน็ต และการสังเกตการณ์ของผู้วิจัย

ผลการศึกษาสามารถสรุปตามลำดับดังนี้

การเล่าเรื่องจากสื่อภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ของญี่ปุ่นที่สร้างใหม่จาก ภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ของเกาหลี เรื่อง “My Boss, My Hero”, “Hotelier” และ “Christmas in August”

จากการศึกษาภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ของญี่ปุ่นที่สร้างใหม่จากภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ของเกาหลี พบว่ามีวิธีการนำเสนอแบ่งออกเป็น 2 วิธีคือ

มีโครงเรื่องที่มีลักษณะเหมือนกับต้นฉบับเกาหลี ได้แก่ภาพยนตร์เรื่อง “Christmas in August” และละครโทรทัศน์เรื่อง “Hotelier”

ผลการศึกษาปรากฏในตารางดังต่อไปนี้